И дори страниците на Благовествованието да бъдат изгубени – те могат да бъдат възстановени от сърцето.

Денис СОКОЛОВ

ИЗГУБЕНИТЕ СТРАНИЦИ ОТ ЕВАНГЕЛИЕТО

/Евангелие от Дионисий/

Предисловие

Светът е болен от смъртоносна болест, и преди две хиляди години му беше предложено лекарство. За съжаление, през цялото това време хората само правят вид, че го вземат, от това болестта продължава да се влошава, и днес тя застрашава да премине границата, от която няма връщане назад. И ако на човечеството все пак му е съдено да загине, то ще умре позорно, както с позор умира войн на бойното поле, който заради малодушие даже не е извадил меча си.

Тази книга е създадена чрез анализ на Новия и Стария Завет, а също и други свидетелства за живота на Иисуса, които са дошли до наши дни. Най-хубавите мисли и изказвания на Христа, безпорядъчно разхвърляни в различните източници, за първи път събрани заедно, обединени и разпределени в логическа последователност. В краткото повествование са дадени сто двадесет и шест препратки на известните Евангелия и текстове от Новия Завет. Това позволи на автора под формата на неголямо литературно произведение, лесно за възприемане, достатъчно пълно и подробно да изложи основните идеи на Христа и самата същност на Неговото Учение.

Буда, Иисус, Махавира, Сократ, Кабир, Лао Цзъ... Пред тях се прекланяли световните владетели, в тяхно присъствие и най-великите се усещали нищожни. Знаем ли ние, какви са били те? Разбираме ли, какво са искали те да ни научат?

За съжаление, хората незнайно защо винаги повече се интересуват от автори, които през всички времена и от различни страни се приближавали към Истината, но не могли да я постигнат. Хубавата литература, несъмнено, заслужава внимание, но даже най-добрите творения на най-известните поети и писатели се явяват само цветни илюстрации към „Книгата на Мъдростта”, която така си и остава зад седем печата запечатана. И не много често си спомняме имената на тези, които са познали, и още по-рядко се опитваме да разберем смисъла на това, което са казвали.

Замисляли ли сме се ние над това, защо Библията, явявайки се най-известната книга, остава най-тайнствената и неразбираемата? Може би има сили, които са заинтересовани от това?

Иисус казвал, че ако познаете, ще царствате над всичко[47], а значи ще придобиете истинска свобода. Може би, затова векове наред така щателно се скриват ключовете от знанието10. Да продължавама да живеем така от сега нататък е най-малкото безразсъдно. Днес особено остро е назряла необходимостта и се появява възможност да отворим заветната врата.

Прекланям глава пред „Божията Искра” във всеки от вас.

Денис Соколов

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Иисус.

Апостоли:

- Иаков.
- Иоан.
- Петър.
- Андрей.
- Тома.
- Матей.
- Филип.
- Вартоломей.
- Иаков Алфеев.
- Тадей.
- Симон.
- Иуда.

Първи гражданин.

Втори гражданин.

Ирод, цар.

Иродиада, жена на Ирод.

Ахаз, съветник на Ирод.

Слуги.

Светият Дух, Просветление, Нирвана...
Какво е скрито зад тези названия?
Името не е в състояние да разкрие тайните на отвъдното.
Придобий (обрети) и ще познаеш (разбереш)!

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Единадесетте апостоли са на трапезата заедно с Иисус.

Иисус се моли:

Отче наш, който си на небесата! да се свети Твоето име, да дойде Твоето Царство, да бъде Твоята воля и на земята, както на небето, насъщният хляб дай ни днес и прости ни дълговете (греховете) наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници, и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия. Така се молете на Небесния Отец, и никаква друга молитва не ви трябва[1]***.***

Филип: Не са ли най-близки до Бога тези, които провеждат дълги часове в искрена молитва? Ще им стигне ли една молитва?

Иисус: ***Най-маловерните от вас са тези, които се молят повече от другите И мислят, че поради това на тях ще бъде дадено повече отколкото на другите***[1]***.*** Защото сами не разбират в какво вярват. Подобно на просещи, не способни на нищо друго, унижено молят за изпълнение на своите желания.

Какво крънкате от Бога? Или мислите, че Той е сгрешил, давайки ви това, което имате, и искате да го поучавате, как трябва да оправи грешката си? В такъв случай вашият бог е неразумен. За какво тогава го наричате бог? Защо вярвате в него? Защо му се молите? ***Самите вие не знаете на какво се покланяте***[2]***.*** И малко е във вас истинната вяра.

Ей мен (Амин), казвам ви, че да бъдете маловерни е по-лошо, отколкото да не вярвате изобщо. Защото, отричайки Бога, пак ще стигнеш до Бога.

Защото, в която и страна на земята да тръгнеш, все до океана ще стигнеш. Но ако е слаба вярата ти, не тръгваш изобщо и не отиваш никъде, само се клатиш наляво-надясно. Така и ще си останеш застояла вода или тлееща главня, а чиста вода и пламък во веки няма да станеш!

Филип: Къде и кога трябва да се молим? Всички ние сме свидетели, как в гнева си ***Ти направи бич от въ́рви и изгони от храма всички[3].***

Иисус: За да не търгуват лицемерите с името на Небесния Отец! Кой слушате и на кого се покланяте, когато ходите в храма? И кои са най-почитаните хора в него? Книжниците? Фарисеите? Първосвещениците? ***Всички, колкото и да са минавали пред Мен, са крадци и разбойници[4]*** и по-лошо даже! Защото не хлябът и не златото ваше крадат, а самият живот ваш!



С устата си и езика си почитат Бога, но сърцето им остава далеко от Него[5]. И изглеждат като боядисани гробове, които отвън изглеждат красиви, а извътре са пълни с мъртвешки кости и всякаква нечистота[6].

И затварят тези лицемери Царството Небесно за човеците, тъй като сами не влизат и желаещите да влязат не допускат[7]. И обичат хората да ги наричат: учителю! учителю! Но вие не ги наричайте учители[8]. Те са слепи водачи на слепци, а ако сляп води слепия, то и двамата ще паднат в ямата[9]. И векове скриват те ключовете от истинните знания[10] и ги подменят с полуистина, която обличат в дрехи на Истина, а от това тя е по-опасна и по-страшна и от лъжа.

Симон: Но ти каза: ***Аз ще разруша този ръкотворен храм и след три дни ще издигна друг, неръкотворен[11], с което предизвика голямо възмущение, защото този храм се е строил четиридесет и шест години[12].***

Иисус: Точно така беше, и сега същото желая.

Симон: Прости, че Те питам, но не е ли твърде малък срока за строителство на нов храм?

Йоан: Ох, Симон, Симон, ***Учителят говореше за храма на Своето тяло, за храма на душата***[12]***.***

Иисус (*слагайки ръка на рамото на Иоан*): Вярно, Йоан, ти си най-млад, заради това и окото ти е по-зорко и ухото ти понякога по-чува. (*към Симон*) Този храм е сътворен от начало века, за три дни аз ви обещах да ви отворя очите, за да можете да го видите.

О, братя, колко много ви предстои да преодолеете по пътя към Царството Небесно! ***Защото Царството Небесно нудится (с усилие се достига), и нудящите го възхищават (достигат)[13].*** Но трябва да се решите и да направите първата крачка, а след нея ще последва и втора, и всяка следваща ще бъде по-лека и по-бърза от предходната. ***Защото Царството Божие е подобно на закваска, която жената, като***

я взема, я слага в три мери брашно, докато не вкисне всичкото[14].

Нека Словото Божие, което чрез мен се предава на вас, да стане тази закваска. Да чуе, който има уши.

Защото, който има, на него ще му бъде дадено, а който няма, не него ще му бъде отнето и това, което той си мисли, че има[15]. (Защото имаме истински само това, което никой не може да ни отнеме – което е вътре в сърцето., бел.прев.)

И когато сте избрали пътя, който води в Царството Божие, то бъдете настойчиви и твърди. ***Защото никой, който е сложил ръка на плуга и се озърта назад, не е благонадежден за Царството Божие[16].***

Искайте, и ще ви бъде дадено; търсете, и ще намерите; чукайте, и ще се отворят за вас вратите на Царството, и Отецът Небесен ще даде Светият Дух на искащите от Него[17].

И не фалшиви съкровища, не земни блага искайте от Небесния Отец, както искат грешниците, но едно: да изправи за вас пътеките, водещи в Неговото Царство, ***за да смогнете да видите Всевишния още при земния си живот[18].***

***Защото, ако не видите Бога приживе,
няма да го видите и после.***

Петър: А какво представлява Бога? Как да го видим и чуем?

Иисус: ***Той е близо до всеки от нас, но не трябва да мислите, че ще Го откриете в описания или изваяния, получили образ от изкуство и измишление човешко[19]. Защото тогава ще се покланяте и ще служите на твари вместо на Твореца[20]. Всевишния живее в неръкотворни храмове. Както казва пророкът: Небето е Моят престол, и земята е подножие на нозете Ми[21]. И не изисква Той служения от човешки ръце, защото от нищо не изпитва нужда[22].***

Петър: Но ако Той е вездесъщ и така необятен, както казваш ти, то възможно ли е за човека да Го види?

Иисус: ***Бога не е виждал никой и никога[23]. Но невидимата Му същност, вечната Му сила и Божество, чрез разглеждане на творението се виждат[24].***
Не Бога се опитвайте да видите, а Божествеността! Божествеността, в която Той се проявява във всичко съществуващо, Божественост, с която е изпълнено цялото мироздание.

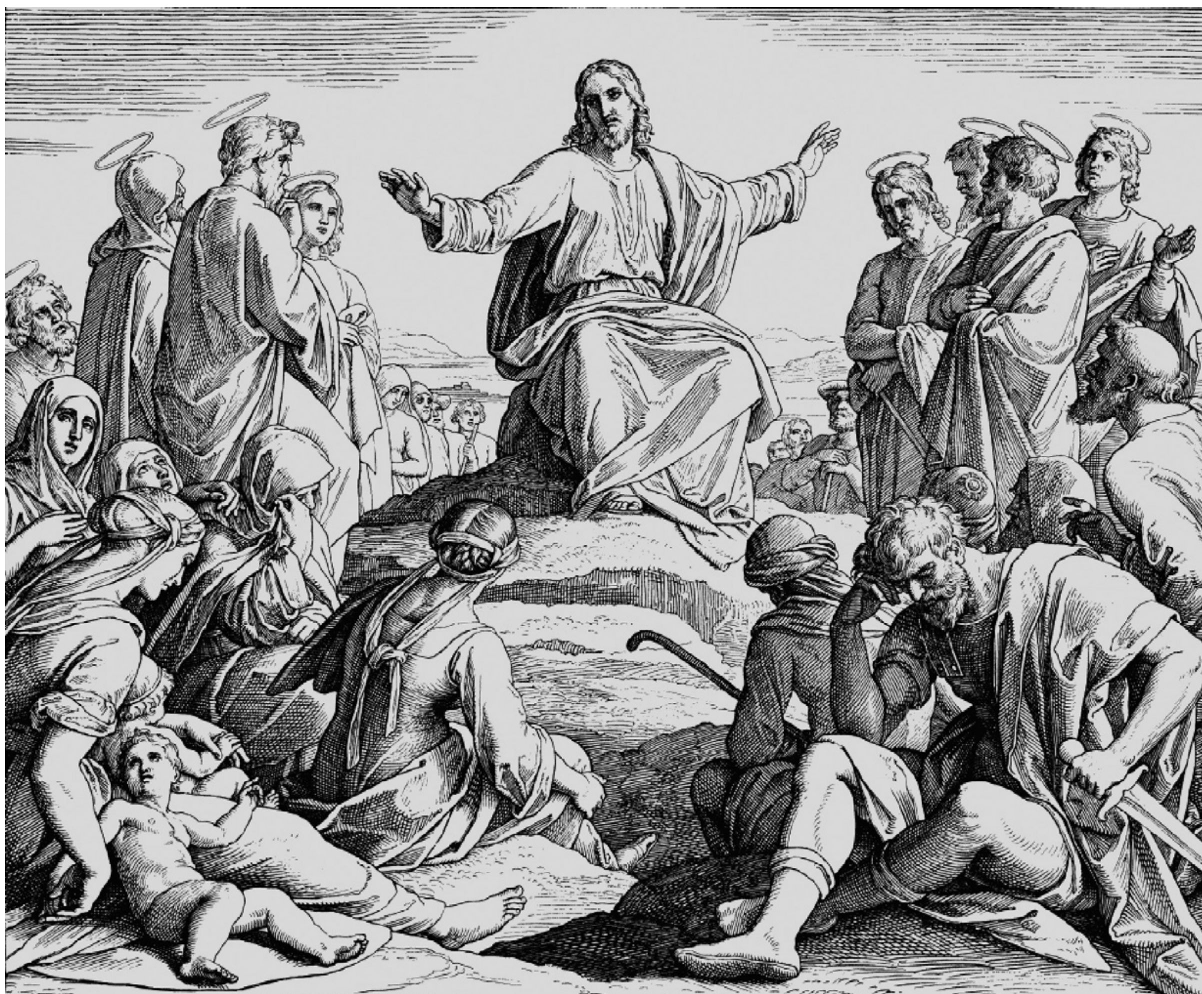
Нима красотата на розите не е божествена? А с очите на малкото дете не гледа ли на вас сам Бог? Или трябва да ви се покажат още места, където да Го търсите?

И повярвайте, че настъпва време, когато не на определено място и не в Иерусалим ще се покланяте вие на Бога[25]. И няма да бъде нужен на човека храм ръкотворен, за да говори с Него, ***защото дом на Всевишния е цялата земя и небето, и звездите и вие самите***[21]***. И както за това е писано: Този дом – дом на молитва ще се нарече[26].*** И най-добрата молитва в него ще бъде песента на блаженото сърце, песента на любов и благодарност в единно многогласие (съзвучие) с всичко съществуващо.

Повярвайте, че да бъдеш човек на земята представлява велик дар от Създателя. Само на човека е дадено да съзнава и оценява своите деяния и да има великата възможност да си избира собствен път. Защото врати много, но ключовете от всички тях на него са връчени. Ни една друга жива твар няма това, поради което отговорността на човека е и по-голяма. ***И от всеки, на който е дадено много, много и ще се изисква, и на който е поверено много, от него повече ще изискат[27].***

Филип: И за спасение на душата ли вече не трябва да се молим?

Иисус: Какво наричате душа? За каква душа искате да се молите? И познавате ли вие истинската си душа?
Не се ли молите за фалшивата маска, зад която ви се струва удобно да живеете? И заради това, че отдавна носите тази маска, сте привикнали към нея толкова много, че тя е станала ваша кожа и вече без болка не можете да я снемете.



Че вие истинската си душа убивате, без да забележите, защото в нейно присъствие мерзостта и низостта на фалшивата маска става пределно явна. Но вашата душа, унизена от вас и полумъртва, се е притаила вътре и срамежливо все пак подава гласец. А заради това: двама живеят във вас. От това и сте разкъсани на две половини, и няма да имате покой, ***няма да влезете в Царството Божие, докато двете не направите едно, докато външната си страна не направите като вътрешната си страна***[28] и загубената си душа не възродите.

Истина ви казвам: ***който започне да пази маската си, душата си ще погуби, а който се избави от маската си, той ще съживи душата си***[29]***. И ако плътта ви се е появила заради вашият дух, това е чудо. Но ако своят дух преоткриете и оживите заради тялото си, това е чудо на чудесата***[30]***!***

И да се молите за душата е безсмислено. Никой няма да спаси вашата душа, ако сами не се погрижите за нея. И Царството Божие никой няма да ви донесе и няма да ви даде, ако сами не го откриете.

Иаков: Че къде, кажи ни, да Го търсим? И какво представлява То? Защото нали заради Царството Божие сме оставили домовете си, и родниниte си и на края на света сме готови за Него да отидем.

Иисус: ***Царството Божие винаги е тук, но вие не знаете как да влезете в Него[31]. А какво представлява То, попитайте бебетата сучещи мляко, не умеещи още да говорят. И ако можете да чуете отговора, тогава ще узнаете[32].***

Имащият уши – да чуе. Ако тези, които ви водят, ви кажат: Вижте Царството е в небето! – тогава небесните птици ще ви изпреварят. Ако те ви кажат, че То е в морето – тогава рибите ще ви изпреварят[33]. Не вярвайте на такива и не ги следвайте.

Иаков: Но ако Царството не е в небето, защо тогава наричаш Всевишния Отец Небесен?

Иисус: ***Това небе, за което говоря, е вътре във вас и извън вас, и Царството Божие е в това небе и в никое друго***[31]***.*** И за Него не е необходимо да се ходи надалеч, ***и няма да кажат: ето, То е тук, или: ето, там. Защото Царството Божие е вътре във вас[34].***

И сами не разбирате, какво съкровище скривате във вас, поради което и се държите подобно на бедняци (нищие). ***Но аз, аз се удивлявам на това, как такова голямо богатство е затворено в такава бедност[35].***

И знайте: ако Бог чука на вашата врата, то Той чука едновременно и отвън, и отвътре[31]***.*** **И ако желаете да му направите път, то свалете вратата си с пантите (ключалката, бравата) и я изхвърлете вън.** ***Нека светлината вътре в човека да се слее с Божествената светлина, и станала единна, да освети целия свят[36].***

Матей: Когато говориш Ти, Учителю, ми се иска да слушам ли слушам. Позволи ни винаги да бъдем край теб, където и да отива твоя път и където и да бъде твоя дом.

Иисус: ***Лисиците имат леговища, и птиците небесни – гнезда, а Синът Човешки няма къде глава да подслони[37].*** Цялата земя Му е дом. Горко му на този, който прави граници по земята и разделя хората. Защото на небето няма граници, и на земята не трябва да има. Истина ви казвам: това разделение е причина за вражди и раздори, било то разделение по граници, или по език, или по вяра – все едно! ***И ако вътре в себе си е разделен човек, то тази вражда вътре в него ще бъде и тъма в него, и няма покой за него[38].***

Тадей(Левей): Отдавна искам да те питам, Учителю, чрез каква чудесна сила изцеляваш болни и изгонваш бесове?

Иисус: Здравият дух прави здраво и тялото. Нали душата с душа се лекува. И ако ти имаш чисто дихание, то и на другите можеш (си способен) да го предадеш. Вярно е и обратното: ако е нечист духът ти – и за другите е заразен и опасен. Защото ти имаш вътрешна връзка с всичко съществуващо, както на земята, така и на небето.

Забелязва, че учениците му си шептят в недоумение.

За да ви е по-разбираемо, ще кажа така:

Ти в летен ден отрязваш малко стръкче, от което да си направиш кавал. А младо момиче, гонещо пеперуда, стъпва на това стръкче и наранило крака си до кръв, така че не може да ходи, и търси помощ в къща наблизо, където да спрат кръвта и да превържат крака. А в тази къща живеел млад ковач, и сълзите на момичето се обърнали на смях. И в положения срок на света се появило дете от тяхната любов. А на това дете му се родили после девет, а тези девет и техните деца имали по-големи семейства, отколкото баща им. И не е сложно да се пресметне, че на петото поколение в техния род са били около сто хиляди. И сред тях бил пророк, който със светлина залял земята, и бил роден тиранин, който кръв и сълзи донесъл на нея.
А кой или какво станало начало, отдавна сякаш позабравено е.

Тадей: Стръкче?!

Иисус: Стръкче... А може, вятърът, който е донесъл семето, от което това стръкче е израснало, или слънцето, което е пробудило семето и го е

стоплило, или дъждът, който го е поливал, докато то е израствало, или ти, който си го срязал за кавал. Или майка ти, която те е родила, или баба ти, която е била майка на баща ти? А може би пеперудата, която момичето гонело, нали и без нея нямаше да се случи всичко това. И ако малка буболечка означава толкова много за мирозданието, то колко значиш ти?

Срежи стръкче, издухай от дланта си паднало листо, подари усмивка на непознат пътник – и всичко в света ще се промени. ***Защото всичко живо и което изглежда неживо, по невидим начин е свързано едно с друго, и всичко поотделно се явява части на цялото (единното)[39].*** И всичко в единство и блаженство пребивава. И това блаженство никой не може да отнеме, защото за него не е нужна причина, самият живот е причина за това.

Кой е виждал нещастна ябълка? Даже прекършена от бурята тя цъфти и до последните си дни носи плодове за своя радост и за вкусващите ги.

Кой е виждал тъжна река? И скована в лед тя продължава да носи водите си, без да измени пътя си.

А кой е слушал славей, пеещ тъжна песен? Няма такива той.

И само човекът сам се обрича на страдания, защото е ослепил очите си и се е отделил от мирозданието и така се е измъдрил в райско място ад да си направи.

Днес аз заедно с вас ям хляб, и вино пия, че утре ще се извърши велико чудо: този хляб Моя Плът ще стане, а виното – Кръв Моя ще стане.

Взема в ръце хляб и вино.

Казвам ви: ето Плътта Ми и ето Кръвта Ми[40]. И така у всеки от вас, защото всички ние сме братя, с един хляб нахранени, а затова Плътта и Кръвта ни са единни.

Всички ние представляваме едно тяло, и всеки е един от членовете му[41]. Стопанинът знае, че ако боли който и да е член, дори малкото пръстче, то на цялото тяло е неприятно. Сам пръстът не може да знае за това, защото не притежава разум. Вие се явявате части на цялото, и на вас ви е дадено да разбирате, но не можете. Защото ако бихте разбрали, не бихте причинявали вреда на ближния си, но с любов и загриженост бихте го окръжили.



Всички ние чрез неведоми сили сме съединени в едно. Ето защо така блажено бива сърцето, когато твориш добро някому, а значи, на себе си добро твориш. И затова ви говоря: не забивай меча си в другиго, ако сам не желаеш да пуснеш кръв. Когато всичко това осъзнаеш със сърцето си, то по друг начин ще започне да тупти и Царството Божие ще се приближи към теб. И нови истински съкровища ще видят очите ти, а лъжливите „съкровища", които са били по-рано, няма да виждат повече. ***Затова на съд дойдох Аз в този свят, че да видят невиждащите, а виждащите да станат слепи[42].***

И казвам ви: с каквито очи гледате вие на света, такъв го правите. ***И ако твоето око бъде чисто, то цялото ти тяло ще бъде светло[43]. И около теб всичко ще бъде светло, сякаш светилник те осветява със сиянието си[44].*** Защото не съществува тъмнина, а само очите ви и духът ви са затъмнени. Ако са затъмнени прозорците – тъмно е и в

домът ти. Отвори ги – и къде е тъмата? Отишла е къде? И какво е била тя? Пробвай да осветиш тъмнината, за да я разгледаш, и ще видиш: няма е и никога не я е имало. Тъма вие наричате отсъствието на светлина. И същата тъмнина ще бъде вътре във вас, ако не дадете на Светлината Божия, Светлината на Истината да проникне там.

Появява се Андрей.

Андрей: Там на пътя са майка ти и братята ти.

Иисус: Седни, Андрей, сподели с братята си трапезата им. ***Ето я Майка Ми и братята Ми, слушащи Словото Божие и изпълняващи го[45].***

Иаков: Не е ли свято името на родителите ти, не ни ли учи Ти да почитаме баща си? И ако не е била майка ти, не би бил и ти тук сега, с което би ни опечалил безмерно.

Иисус: ***Аз бях и преди Авраама[46]***, аз бях и преди раждането на майка ми. Само на земята ние стъпваме посредством майчината утроба. И казвам ви: ***когато откриете в себе си Този, Който не е роден от жена, то ще придобиете (обретете) истинското си аз и ще царствате над всичко[47].***

Иаков: Че какво е раждането на земята, и кой тогава е истинският ни родител? Поясни ни думите си, защото искаме да разберем, но не можем.

Иисус: Един е истинският ни родител – Отецът Небесен. Можете да Го наричате и Майка, защото Той е ***всичко*** в едно лице.

Иаков: Но ако е така, то как да разбираме за земния ни баща и майка ни? И как да разбират те за децата си?

Иисус: Хората са като незнаещи птици, които са се появили на белия свят в курника. Бащата и майката на птичето са също кокошки и песни пеят кокоши, и славят своите почитаеми кокошки, и в торта́ се ровят, и не могат да летят. Но всички: и те, и роднините им, и приятелите им, и враговете им – от птичетата кокошка искат да отгледат.
Някои се боят да не се посрамят: *да не би* от птичетата да отгледат орли и славеи, които и те са могли да станат, но не са станали поради слабост на духа, и угаждане на изкушенията. Боят се да не се унизят пред децата си и да не загубят властта си над тях. Ако птицата има крила и може свободно да

лети в небето, то кой може да управлява нейния полет, кой може да ѝ наложи път? Сама тя избира своя път, този, който ѝ подскаже сърцето. И няма по-верен път от този, защото чрез сърцето Бог разговаря с нас.



И други се плашат от собствените си деца, когато видят, че чедото им е малка птица, а те са просто само кокошки. И пречупват крилата, и изскубват

орловите пера, не позволявайки да лети, и притискат славеевото гърло, принуждавайки го да хрипти като кокошка.

Някои правят това с благородни мотиви. Те биха се радвали да видят пиленцето летящо, но се страхуват за живота му. На тях самите е било дадено, но не изпълнили, и на птичето не желаят да позволят.

Казвам ви: не бързайте да учите децата си, ***защото Бог ви ги дава, за да научат вас, как да си върнете това, което сте имали, но сте изгубили[48]. И скрито е от вас, мъдрите и разумните, това, което е открито за бебетата[49].*** Нима, гледайки в техните очи, сами не виждате, че те имат нещо, многократно превъзхождащо всички ваши натрупани знания и съкровища? ***И техните Ангели на небесата винаги виждат лицето на Небесния Отец[50].***

Горко ви, че в слепотата си затваряте вратата за Царството Божие за тези малките. И ще въстанат чеда против своите родители, защото не ще поискат да утоляват жаждата си с гнила вода от застояло езеро, когато очите им ще виждат чистият извор. ***Не мислете, че Аз съм дошъл да донеса мир на земята; не мир съм дошъл да донеса, а меч, защото Аз съм дошъл да разделя човека с баща му, и дъщеря с майка ѝ, и невестата със свекърва ѝ[51]. Огън съм дошъл Аз да спусна на земята, и как бих искал, той вече да се е разгорял. И как се измъчвам Аз, кога това ще се извърши[52].***

Мнозина не ме разбират, ***защото този народ е ослепил очите си и окаменил сърцето си[53]. Че вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви, защото чуват[54].*** Към вас отправям тези слова, но не към всички, защото хлябът, който ви давам е отрова за глупеца. ***Този, който не е възненавидял своя баща и своята майка, както аз, не може да бъде мой ученик, и този, който не е възлюбил своя баща и своята майка, както аз, не може да бъде мой ученик, защото ние сме дошли от Небето, но бащата и майката наистина са ни дали живот на земята[55].***

За имащите уши казвам тези думи. Каква полза, ако някой се изпокара с роднините си, но Царството Божие остане недостъпно за него? Нека той не огорчава напразно сестрите и братята си и да почита баща си и майка си до време. ***И нека дойде този момент, когато му стане душно в дома на родителите му, когато храната им няма да може да го насити, а виното им няма да може да го опие[56].*** Когато пожелае да излезе от кошарата, в която като овце от векове предците му са свикнали да живеят. Когато му омръзне да дъвче предварително подготвеното сено, без вкус и мирис на живот, и пожелае да излезе на свобода. И започнат да наричат такава овца заблудена, но казвам ви:

Не се страхувайте да се заблудите, когато ще търсите собствен път, само най-силните са способни на това. И тези, които са излезли от стадото, Пастирът обича повече от другите, защото само на тях е дадено да открият заветният път[57].

Петър: Прости, Учителю, но достойно ли е да сравняваме човека с неразумно животно?

Иисус: Наистина е недостойно. Защото човекът е паднал по-ниско! И няма вина животното, че се намира в кошарата, защото тази кошара стопанинът за него е построил. А човекът, за свой срам, е сътворил нещо, на което не е способно нито едно живо същество: построил е затвор със собствените си ръце и сам себе си в него е поставил.

И печалното е, че децата му се раждат в този затвор. Те растат и не знаят друг живот, освен животът на бащите си, и после не могат да го видят, защото като слепи са станали очите им от мрака на затвора. И не виждат те никой, който би живял иначе и затова считат, че техния живот е единствения възможен начин на съществуване. ***Защото ако очите никога не са виждали светлина, то как ще разбереш, че си в мрак[58]?*** И хората с всички сили се стараят да украсят своя затвор: Кой със скъпа украса, кой с красива робиня. Но няма от това никаква полза: трябва да излезе от затвора!

Симон: Ти братя ни наричаш и казваш, че нашият Отец е един, представи ни Го.

Иисус: ***Ако познавахте Мен, то бихте познали и Отца Ми[59], защото Аз и Отец сме едно[60].*** А питате, защото не сте влезли още в Царството Му и лицето Му не можете да видите. Но когато влезете и пребъде с вас Светият Дух, тогава ще ви приеме Моят Отец и вас като свои деца.

Тадей: Че колко деца има Твоят Отец, и ще може ли Той да приеме всички?

Иисус: Няма нужда да се безпокоите: ***в дома на Моят Отец има много обители[61]***, на всички влизащи ще стигнат.

Но трябва вие предварително да познаете себе си. Когато познаете себе си, тогава ще бъдете познати и приети от Всевишния, и ще разберете, че вие сте деца на Живият Отец[62]. И чрез вас, както и чрез всички свои създания, Той себе си явява[24]. **Но човекът е главното Му Творение. Та защо скривате Бога в себе си? Явете Го на света и прославете себе си и Създателя!**

И казвам ви: когато познаете себе си, тогава истинното си аз ще придобиете, и всички тайни, които са скрити от вас, ще ви се открият[63]. Ако ли вие не познаете себе си, тогава вие сте в нищета и вие сте нищетата[64].

Истинно говоря: ако не разбираш началото, то невъзможно е да разбереш и края. Така и невъзможно е да познаеш какво е около теб, ако не знаеш какво е вътре в теб, защото няма тогава и познаващият, на който е дадено да разбере тайните на Небесният Отец[65].

И не отделяйте небето от земята, защото то е продължение на земята, така и не отделяйте себе си от земята, защото вие сте нейно продължение, а тя – ваше продължение[39]. Затова ви казвам: вие сте начало на всичко и край на всичко. Когато видите (разберете) това – тогава ще видите Царството Божие[65]. В същия ден ще разберете, че Аз съм в Моя Отец, Отца е в Мен и вие сте в Мен, и Аз във вас[66,87].

Тогава ще разберете, че Моят Отец е и ваш Отец също, и ще бъдете, както и Аз, Негови посланици на земята.



Иуда: Когато влезем в Царството Божие и придобием Светия Дух, така ли да разбираме, че ние ще станем равни на Теб?

Иисус: ***Ученикът не става по-горе от своя учител, но усъвършенствайки се, всеки ще бъде като учителя си[67]. Този, който се напие от Моите уста, ще стане като Мен. Аз също, Аз ще стана него, и тайното ще му се открие[68].***

Иуда: Но, ако е така, то Ти, си както и ние – обикновен човек.

Иисус с възторжена усмивка отива и прегръща Иуда.

Иисус: Обикновен – не е моето име. ***Този, който се направи Живият Дух, няма да бъде обикновен вовеки. Пробуди се – и ще разбереш[69].*** Защото ти стоиш вече на прага на Царството Божие, като на прага на своето ново раждане. Твоята вяра ти е помогнала.

Петър: Че укрепи и нас във вярата, Учителю, защото всички желаем да влезем в Царството Небесно, за това и Те следваме, оставайки всичко.

Иисус: **Какво представлява вярата, братя мои? Аз искам да ви дам вяра в самото съществуване на Царството Божие, та тази вяра да запали у вас огъня на неугасимото желание да го откриете и придобиете.**

Защото съществува Велико и Безкрайно Царство, в което е способен да влезе само един Дух Праведен. Него не могат да видят даже очите на ангел, То е недостъпно за разума, и невъзможно е за Него да разкажете на човешки език[70].

***Да вярваш – сладостта на неузрял морков да вкусиш.
Да провериш – мед да изпиеш.
Затова не само да вярваш, но и да провериш върху себе си, придобиеш и познаеш – ето към какво ви призовавам.***

Ако твоята вяра бъде само патерица за инвалид – малка е ползата от нея. Аз давам тази патерица на болния не за това, че той през целия си живот с нея да куцука по земята, но за да се оздрави ***и да влезе в Царството Божие при своя земен живот[18].***

А на здравия не са му необходими патерици – нека ги отдаде на нуждаещите се. Защото в това, което си познал, няма необходимост да вярваш.

Петър: Ти искаш да ни дадеш вяра, но искаш и да ни я отнемеш? Как да разбираме думите Ти?

Иисус: Представи си, че ти живееш в пустиня, негодна за живот, и някой ти каже: „Там зад дюните има благодатен край, където всичко пребивава в блаженство, и в тази страна живеещите не знаят ни скръб, ни нужда”.
Но ти отговаряш: „Не, не вярвам. Това е само мираж, с който често ни дразни жарката пустиня. Така и баща ми казваше, и дядо ми.”
Друг се усъмнил, но не заменил леговището си и сянката на линеещия храст за нещо, което навярно не могъл да узнае. Уплашил го трудният път през пустинята. Но пък трети повярвал и казал: „Какво имам да губя в тази пустиня? Приличащо на живот състояние?” И вярата го повикала на път. Той се отправил на път незабавно и, преодолявайки всичко, намерил този чуден край.

Истински щастливата душа винаги желае да раздели щастието с другите. И той тръгнал обратно към пустинята, за да укаже на братята си заветния път и да всели в тях такава вяра, която без съмнение да ги призове към път. Попитали го братята му: „А сам ти вярваш ли в този край чудесен?” И ушите им чули отговора. Които не им стигало да чуят отговора с ушите си, могли да го прочетат в неговите очи, техният блясък красноречиво говорил на произволен език: „За какво ми е да вярвам в това, което знам, нали аз намерих този благодатен край, който с радост и светлина напълни душата ми. И аз живея в него сякаш гост, поканен на вечен празник, и вас бих желал да видя сред гостите. А тази вяра, която така ми помагаше по пътя, цялата без остатък желая да предам на вас. Позналият отдава вярата с благодарност.”

Е какво, стана ли по-ясно?

Петър: Да, Учителю. Не ни ли разказа тази притча Ти за себе си?

Иисус: А ти как мислиш? Блажени са тези, които успеят да видят лицето на Небесния Отец при земния си живот. Истинно ви говоря: ***има някои от седящите тук, които няма да вкусят смърт, и вече ще видят Царството Божие***[18]***.*** И вярата да им бъде помощник по този път.

Тадей: Всички ние живеем с **НАДЕЖДАТА** да видим Царството Небесно. Дай ни и заповеди за този труден път, за да ни водят заедно с **ВЯРАТА**.

Иисус: ***Заповеди се дават за тези, които със слуха си чуват – и не разбират, с очи гледат – и не виждат***[71]***. Защото изпълнението на закона не може да животвори, не носи благодат и не прави праведници. На това е способна само истинната вяра, действаща чрез Любовта***[72]***.***

Тадей: ***Че за какво тогава е даден закона***[73]***?***

Иисус: ***Той е даден за маловерните, в които не се вмества Словото Божие, за да ги предпази от престъпления, докато не придобият истинно разбиране***[73]***. На вас е дадено да знаете тайните на Небесния Отец***[74]***.***

На вас единствена заповед давам:

ЛЮБОВ!

На тази заповед се утвърждава целият закон и пророците[75]. И всички други заповеди са нейни деца, а тя им е майка. И ако майката е в теб, то и всичките нейни деца са в теб. И по имена няма нужда да ги знаете, когато живеят вътре в теб, и те са твоя същност[76].

Говоря ви: ***възлюби Твоят Небесен Отец с цялото си сърце и с цялата си душа, и с цялото си разумение. Възлюби ближния си както самия себе си[77].***

Защото, ако не любиш ближния си,
но казваш, че любиш Всевишния – ти лъжеш!

Андрей: Поясни ни тези слова. Ако тази заповед е така важна, то опасяваме се, че не можем да разберем напълно.

Иисус: В лицето на Небесният Ти Отец възлюби самият живот, като велик дар от Него, възлюби всичко съществуващо (сущим) в теб открай и докрай.

Да възлюбиш ближния си значи това: да възлюбиш всяко Творение Божие с цялото си сърце без лукавство. Затова казвам: ***обичайте враговете си[78]***, защото от камъка, който хвърляте към своя враг, ще излезе огън и ще ви изгори. ***Благотворете (правете добро) на ненавиждащите вас, благославяйте проклинащите и обиждащите ви[78].*** Имайте снизхождение към такива, защото те са слепи и заради това се нуждаят от вашата любов и състрадание повече, отколкото другите, защото под маските си скриват болка и сълзи. С вашата любов пробуждайте у тях охладнялата любов.

И помнете: ***на когото повече сте простили, повече и ще ви възлюби[79], а на когото малко се прощава, той малко люби[80]. И ако любите любещите ви и правите добро на тези, които правят добро на вас, каква благодарност ви се полага? И грешниците правят същото[81].***

Нека се засели във вашето сърце Любов Истинна, Съвършена. ***Защото даже и да си пръв праведник на света и да живееш по Закона Божи, и на ангелски език да говориш, и да имаш всяко познание и цялата вяра, но ако при това нямаш любов и таиш в сърцето си злоба, дори и към нищожно червейче, то ти си само мед звънтяща, и няма от това никаква полза за душата ти***[82], няма да влезеш в Царството Божие и не си достоен да указваш пътя на другите.

Андрей: А как да различим тази любов, която хората наричат любов, от Истинската, и как да я видим и идването ѝ да усетим?

Иисус: Когато се засели в сърцето ти такава любов, че и ухапване на змия да ти се струва като подарък свише, то сам ще я признаеш. И няма да се наложи да се съмняваш, когато самият ти станеш любов, когато тя те изпълни целия и има излишък, който не можеш да задържаш повече, и прелее тя като златен поток върху всичко и всички. Или ***както е казано в Писанието, „из утробата му ще потекат реки от жива вода"***[83]***.***

Вие сте деца на любовта, родени от любов, не сте ли длъжни да станете любов!?

А ДА СТАНЕШ ЛЮБОВ, ОЗНАЧАВА ДА СТАНЕШ ЕДНО С БОГА, ЗНАЧИ ДА СТАНЕШ БОГ !

ЗАЩОТО ЛЮБОВТА Е БОГА[84] !

И няма друг път за Неговото Царство: За човеците е невъзможно, за Бога всичко е възможно[85]***.***

Простира ръце към небето и казва тържествено:

Отче праведни! Аз им открих Името Ти[86]***!***

И ако Любовта бъде в тях, то и Ти ще бъдеш в тях и Аз в тях[86]***, както Ти Отче, в Мен, и Аз в Теб***[87]***.***

Иаков: Ти човека нарече Бог, Учителю? Или грешно разбрах думите Ти?

Иисус: Да! И не си ме разбрал погрешно. ***Вас, към които насочвам Словото Божие, вас и Богове наричам, така е казано и в Писанието[88].*** Наистина вие сте Богове, само че очите ви са затворени и не сте се пробудили още, за да влезете в славата си. ***Затова е казано: стани, спящия, и възкресни от мъртвите, за да пребъде с теб Светлината на Святата Истина[69].***

Петър: Така страшно му става на човек, когато помисли, че можем да се разделим с теб, Учителю, и ще блуждаем сами в мрака. Как да не се отклоним от истинския път?

Иисус: С истински учител пътят е по-кратък, само че не на много хора се пада този късмет. Но нека това не плаши вървящия, защото страхът винаги е преграда на който и да е път. Светлината, която е у теб, ще ти укаже пътя, Любовта Истинната, която ще се засели в сърцето ти, сама ще отвори нужната врата.

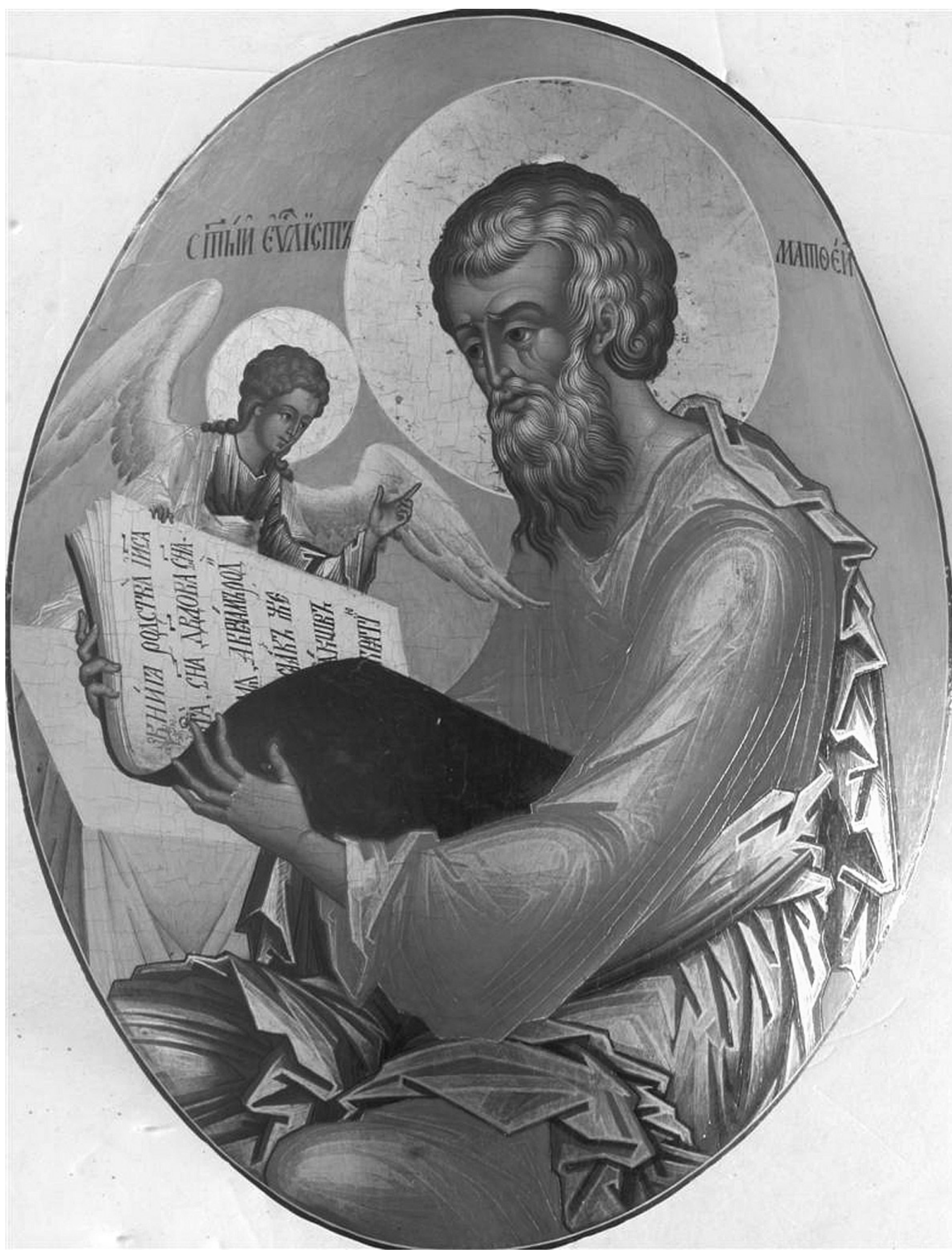
Съвършената Любов и Светият Дух идват заедно, тъй като са едно цяло. Ако в теб е Любовта, то и Светият Дух е в теб. Ако в теб е Светият Дух, то и Любовта ти е Съвършена.

Нека дори мъничката искра любов, която се е притаила в сърцето на всеки, се разгори с ярък пламък, и в този пламък да изгорят всички нечистотии, които оскверняват човека.

Непрекъснато пишеш, Матей! Хубаво е, че си обучен на грамота, но словото на Истината трябва да се чуе със сърцето. Или ти искаш да запаметиш всяка дума?

Матей: Да, Учителю, защото искам всичко, което говориш Ти, да предам вярно на другите.

Иисус: Не се безпокой за това сега. Когато сам разбереш, няма вече да забравиш и на другите ще можеш да предадеш със свои думи.



И дори страниците на Благовествованието да бъдат изгубени – те могат да бъдат възстановени от сърцето.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

Тиха вечер. Слънцето клони към залез. Иисус е сам. Появяват се двама граждани с подаръци, приближават внимателно, говорят смутено.

Първи гражданин: Привет Наставниче, и словото на Твоето Учение приветстваме, което говориш на народа, и много от него ние разбираме и споделяме. Приеми и даровете ни, които от чисто сърце донесохме за теб, и ако изпитваш нужда за нещо, кажи, защото именията ни са големи и с голяма радост ще споделим с теб.

Иисус: Дар от сърце трябва присърце да се приеме. Но не само това ви води насам. Нали?

Първи гражданин: Прав си, имаме към тебе нещо.

Иисус: Говорете. Ще се радвам, ако мога да помогна.

Първи гражданин: Ние сме образовани хора, и без блага Бог не ни е оставил, и жените ни са красиви, и децата ни послушни, и народа ни уважава за това, че вдовици и сирачета в беда не оставяме. Но нямаме покой в душите си и нямаме радост от труда си. Кажи, какво още можем да желаем, за да станат блажени душите ни и да се възрадват сърцата ни?

Иисус: ***Животът на човека не зависи от изобилието на имането му[89]. Но вие се грижите и суетите за много неща, а само едно е нужно на душата ви[90]*** – Словото Божие като семе да се вкорени във вас и да донесе своя плод.

Втори гражданин: Но ние се стараем да живеем по Закона Божи, затова сме хора богобоязливи, всички са свидетели.

Иисус: Не богобоязлив трябва да бъдеш, а боголюбив. ***Защото Бог ви е възлюбил преди това, така възлюбете и Него с Любов Истинна, Любов, в която няма страх, защото Съвършената Любов изгонва страха, защото в страха има мъчение. Боящият се е несъвършен в Любовта[91].***

Втори гражданин: Укажи ни пътя в Царството Божие.



Иисус: Тесните врата в Йерусалим наричате „Иглени уши”, ***и трудно е за накамарена с товари камила да мине през тях, така е трудно и за обременения с богатство (приТЕЖАние) да влезе в Царството Божие[92]. Защото слушате вие Словото Божие, но вашите грижи, богатства и наслаждения житейски го потискат, и То не донася плод[93].***

Горко ви, богаташи! Защото вие вече сте получили утешението си[94]. При вас е това, за което сте мечтали. Но няма радост за сърцето ви и полза за душата ви от това.

Блажени са нищите и гладуващите преди вас, защото се стремят да придобият и от тази надежда са живи. А вие, придобили всичко, сега не знаете какво да желаете и на какво да се надявате.

Първи гражданин: Правилно казваш, Учителю, защото помня, че пребивавайки в бедност, когато само си мечтаех за благосъстояние, животът

ми беше приятен. Кажи, ако раздадем всичките си богатства, ще влезем ли в Царството Божие и ще придобием ли блаженство на духа?

Иисус: Да поделиш излишъка си с тези, които се нуждаят е богоугодно дело. Но не можете да купите Царството Божие за никакви съкровища. ***Всички благи дела – това е външната светлина на човека, но не тя осветява пътя към Царството Небесно. Но има светлина вътре в святия човек, и тя осветява целия свят. Ако не осветява – то тъма е[36].***

И даже, ако раздадете всичко, което имате, и тялото си отдадете на изгаряне, но Любов не осветява делата ви, няма да имате от това никаква полза[95].

Защото всичко е открито пред небето, не лъжете, и което не изхожда от сърцето ви, не го правете[96]. Иначе, ако постите, ще породите в себе си грях, и ако се молите, ще бъдете осъдени, и ако давате милостиня, ще причините зло на вашия дух[97].

И не ви упреквам заради благосъстоянието ви, защото виждам, че сте готови да споделите с ближния си, но казвам: ако имате благосъстояние, ***то нека сърцето ви не бъде там, където са вашите богатства[98].***

Към вас, богатите, обръщам думите си: трудно е за вас да влезете в Царството Божие, защото грижите ви и съблазните са каменна преграда на пътя към Него. Но тази монета има и втора страна: кой, ако не вие, трябва да влезете в Него! Защото вашите богатства ви позволяват да познаете това, за което другите само могат да мечтаят, и вашите възможности ви позволяват да вкусите от всичко и към всички земни съкровища да се докоснете. И затова на вас, както на никой друг, е дадено да разбирате, колко фалшиви и безполезни са тези съкровища.

И ако още не сте разбрали, давайте и със цялата си страст, на която сте способни, се потопете във водовъртежа на земните наслаждения и придобийте земни съкровища колкото можете повече, колкото ви позволят средствата. Но повярвайте, че във въртележката на всичко това ще

почувствате изгубени самите себе си и ще разберете, че никакви земни блага не могат да ви заситят и да утолят вашата алчност. Истинно ви говоря:

Който има всичко, но няма самия себе си, няма нищо[99].

И когато разберете това, ***няма да събирате повече съкровища на земята за себе си, където молец и ръжда унищожават и където крадци подкопават и крадат[98]. И ако имате истинна сила, то не за слава и не за власт ще започнете да мислите, а към нетленните съкровища ще обърнете взора си[100]. И ще напуснат вашата душа земните желания и страсти, в които тя, сякаш безумна, е кипяла досега, и заедно с тях ще изчезнат лъжливите знания и съждения, и Пусто ще стане в душата ви, Чисто и Светло[101]!***

Втори гражданин: Странно е да слушаме за душевна пустота. Ти говориш за това като за благо, а не е ли сродна тя с бездуховността? И как е възможно пустата душа да даде нещо на самия човек или на ближните му?

Иисус: Няма да е пуста вашата душа така, както сега го разбирате.

Защото когато я освободите от боклука, който по незнанието си сте нахвърляли, то тя ще се изпълни със Светлина[101].

И само от Чистота и от Светлина може да се роди Святият Дух, но тази Светлина предварително всеки сам трябва да породи от самия себе си[102].

И ако говорим със земни слова и мерим със земни мерки, то тази душевна пустота можем да наречем нищета, но само тя представлява единственото истинно нейно богатство. Затова и ви казвам: ***Блажени нищите духом, защото на тях принадлежи Царството Божие[103].***

Бъдете чисти, като гълъбите, и мъдри, като змиите[104].

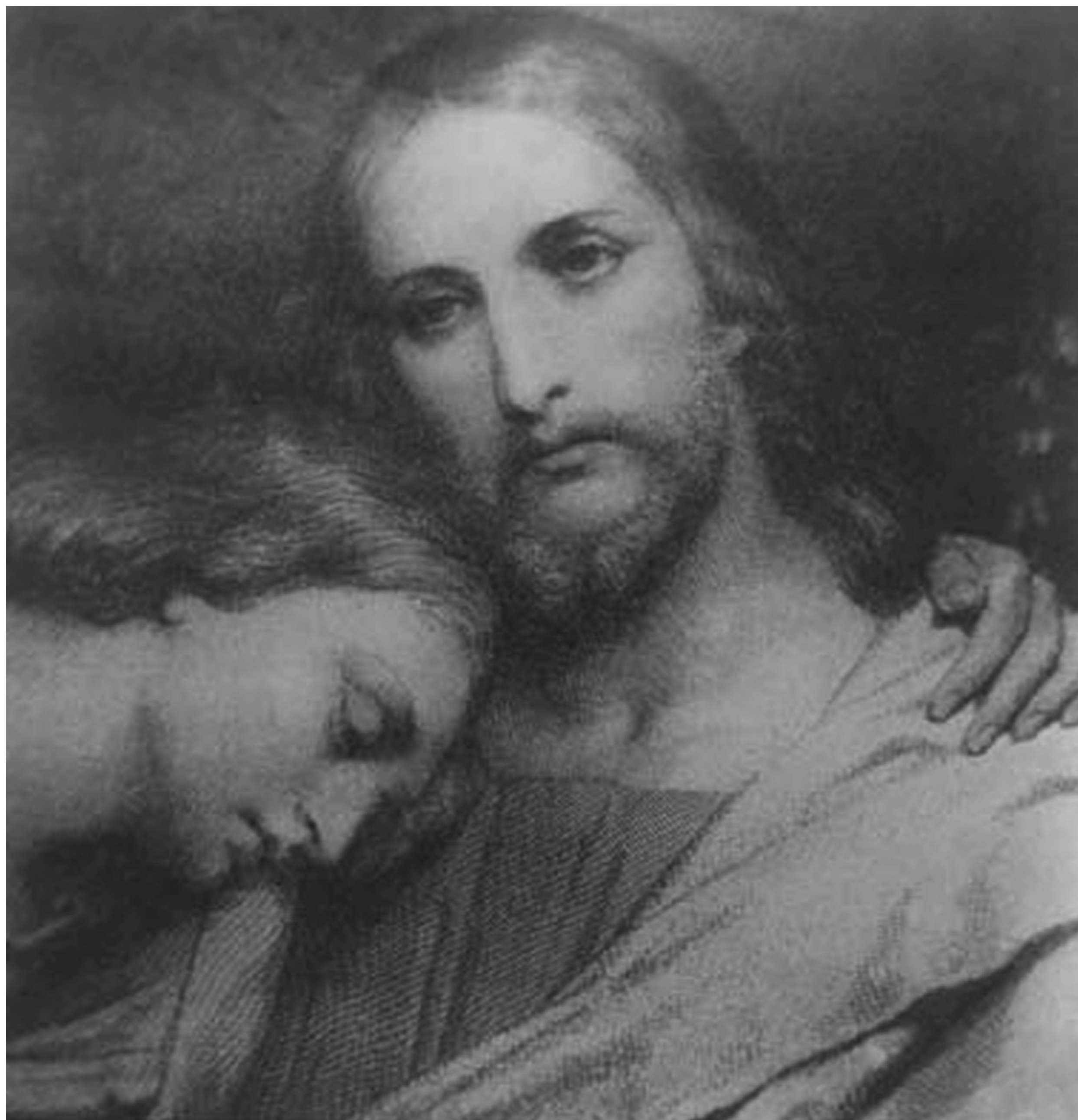
Светлината, която ви спасява, сами у себе си намерете[36]. И ако умрете за неразумни желания и празна суета, тогава ще се родите само за истинския живот и тогава ще придобиете истинската свобода, а това, което сега наричате свобода, робство ще ви се стори. Тогава ще разберете, ***какво*** е

Божията Благодат. И всеки нов ден, като ново чудо, велика радост и любов ще започнете да посрещате. Това е и пътят, за който питате, който води в Царството Божие, и нека Светлината на вашата Любов ви изпровожда.

Втори гражданин: Благодарим ти за твоите мъдри слова, и ако в нещо би имал нужда, то кажи ни.

Оставят подаръците, покланят се, заминават.

Появява се Андрей.



Андрей: Прости, Учителю, че в такъв час те безпокоя, и времето ти и словата ти, които цена нямат, толкова са големи, те моля само на мен да посветиш. При братята не се решавам за това да попитам.

Иисус: И времето и словата ми не на мен, но на Онзи, който Ме е изпратил принадлежат. Чрез Мен към Него се обръщаш ти, мога ли да откажа? Че говори, де.

Андрей: Не знам, в греха си ли да се покая съм дошъл или съмнението си да споделя, но копнея да узная и разбера.

Иисус: Глупак е този, който няма съмнения. Започни де, не се стеснявай.

Андрей (*потиска вълнението*): Наричаха я Ребека. Но аз я наричах богиня. Веднъж нахлула в живота ми, всичко измени в него. От светската суета, от грижи обичайни ме откъсна тя и сякаш криле ми даде, и във висините ме повика, и освети земята цяла с вълшебна светлина, такава, че всички красоти на света, тези, които и не забелязвах преди, станаха особено видими за мен.

Очите ми сякаш се отвориха, но само че не бяха моите очи, не тези предишните. И да чувствам, и да мисля, и да дишам започнах аз иначе. И тялото ми, сякаш моето, но само че ето – нов наемател се заселил в него. С възторг наблюдавах тази промяна, сърцето ми пееше, и съществуванието ми се изпълни с радост.

И тази радост преголяма бях готов щедро, безкрайно да споделя с всички. Защото тогава знаех, че не ще пресъхне източникът на радостта ми. У себе си усещах неговата сила и името му знаех – Любов! Тогава ми се струваше, че вечна е тази радост.

Но всичко изчезна внезапно, както се и появи... Може да си помислиш, сякаш умряла е моята Ребека. Но не, жива е тя и даже весела. Все така сутрин среща тя заревото с нова песен, и то с вълшебните си краски рисува по бузите й руменината... Но аз умрях. По-точно казано, не умрях, а станах такъв като преди. Къде изчезна Любовта, не мога аз да разбера. Виках я и я молех да се върне... Всичко беше напразно.

И какъв стана животът ми сега в сравнение с този, който познах?.. Мрачен сън!... Много ли съм по-жив аз сега, отколкото тези, които са заспали вечен сън, чиято плът вече е станала жертва на тлението? И много такива виждам наоколо – спящи или полумъртви, без светлина и без радост в очите. И жал ми е за тях, но и за себе си ми е жал...

Иисус: Зад скръбта често се крие радост, но ние не забелязваме това. На теб ти се е удало да хвърлиш поглед през открехнатата врата на Царството Божие, а значи, ти си се убедил, че То съществува!

Андрей: Да, Учителю! Но защо се затвори тази врата и аз не можах да вляза през нея?!

Иисус: Чрез любовта към само един човек Царството Божие може да се види за кратко, а да влезат в Него могат само обладаващите Истинна Любов, Съвършена Любов. Истинната Любов, като птица, е докоснала твоето сърце с крилото си и е оставила там своя белег, но не се е поселила в него, защото сърцето ти не е било готово да ѝ даде подслон. Но сърце с такъв белег вечно ще търси своята загуба и, докато не я открие, няма да намери покой.

Андрей: Научи ме, как да върна тази птица. Аз чувствам, че сърцето ми сега вече е готово да я приеме.

Иисус: Важното е, че ти знаеш, колко е красива тя. Какво си готов да дадеш, че да я намериш завинаги?

Андрей: Ти каза: „Завинаги”?! Нима това е възможно?!

Иисус: Ако не знаех, нямаше да ти кажа.

Андрей (*с възторг*): Всичко съм готов да дам! Всичко, което имам!

Иисус: Значи, пътят ти към Царството Божие не е дълъг. Вече ти е позната тази Любов, която прави нищия цар, и тя ще ти показва пътя.

Появява се Иуда, забелязва Андрей.

Иуда (*на Андрей*): А, ето къде си! Там дойдоха две красавици и искат да те видят.

Андрей: За какво?

Иуда (*с добронамерена ирония*): Не зная аз, защо у младите момичета очите, сияят много по-ярко от среднощната луна, а дъхът им се напълва с аромата, на всички цветя на света, така, че за ненавикналия главата му се замайва. Иди разбери, и после ще ми разкажеш.

Андрей: Една минута, само да видя.

Побягва, а Иисус и Иуда се усмихват след него.

Иуда: Привет, Учителю.

Иисус: Знаех, че ще дойдеш и те чаках.

Иуда: Днес ти каза, че аз стоя на прага на Царството Божие. И бих искал да те питам.

Иисус: Твоите въпроси радват сърцето ми, отдавна започнах да забелязвам, че зад тях често е скрит и готов отговора. Няма нужда да питаш друг, ако сам можеш да си отговориш. А ти наистина можеш. *(Гледа с усмивка Иуда)* Защо хитруваш, защо не ме зарадваш? Защото не на прага на Царството Божие стоиш ти, а си влязъл вече в Него. Нима се съмняваш?

Иуда *(възторжено)*: Не! Сега знам: не трябва да се съмняваш в присъствието на Светия Дух, когато Той се е заселил в теб, когато Го чувстваш с цялото си същество. Душата ми е безметежна и радостна, и сърцето ми ликува.

Сякаш отново съм се родил и сега разбирам, че това е и главното ми, истинско рождение. Предишния живот сега ми се струва като сън, и словата на Светото Писание, които така разбираеми ми станаха сега, искам да отправя към всички:

„Стани спящия и възкресни от мъртвите[69]".

Иисус: И аз се притеснявам за същото. Ти преодоля преградите на пътя към Царството Божие по-бързо от другите, и даже има такива, които ти завиждат.

Иуда (*огорчен*): Знам това.

Иисус: Аз се радвам безмерно, че сега ти е известно, ***какво*** представлява Царството Небесно и къде е То, а значи, и търсещите можеш да напътиш правилно.

И радва ме, ***че не се боиш да спориш с мен[105], когато множество от другите даже и да попитат повторно не се решават[106].*** И в това няма никаква обида за мен, защото пътищата, водещи от тъмнината към Светлината Божия, могат да се различават. И за някой, може би, повече ще е подходящ този път, който ти ще предложиш, а за друг ще бъде по-лесно да премине пътя, който аз укажа. Важно е, че целта ни е една.

Всяка заблудила се овца се намира в своето пасбище, и затова пътят към Светлината за всеки е свой (личен). Учителят може само да помогне да го намериш (пътя).

Аз винаги съм вярвал в теб повече, отколкото в другите, и ти сам знаеш това.

Затова и ти доверих съхранението на хазната на нашето

братство и да се разпореждаш с нея за праведни дела[107]. Сега виждам, че не съм сгрешил, и блажено е сърцето ми.

Иуда: Виждам сълзи в очите ти, Учителю.

Иисус: Това са сълзи на радост, защото сега знам: не съм сам аз, двама станахме. Най-щастливият от дните ти днес ми подари. ***И не съм ти повече учител, и ти не си ми ученик, а приятел! Защото влезе ти в Царството Божие, и сега станахме равни***[66,67]***.*** И ако искаш нещо да ми кажеш, то говори като на приятел.

Иуда: Ти знаеш това, което искам да кажа, както и на мен сега ми е понятно, за какво мълчиш ти.

Иисус: Прав си, синовете на Небесния Отец не са им необходими думи, за да се разбират помежду си. Жалко, че другите не могат да ги чуят, и даже притчите не са в състояние да схванат, и не желаят да вярват на думите на Святата Истина.

Иуда: Но какво да правим, как да отворим очите им и да достигнем до сърцата им?

Иисус: Нелека задача се оказа това. Ти виждаш сам. ***Дойде Иоан Кръстител: ни хляб яде, ни вино пие, и казват: бяс има в него. Дойдох Аз, и казват: ето човек, който обича да яде и да пие вино, приятел на митарите (бирниците) и грешниците[108]. Не е ли това синът на Иосиф и Мария? Защо трябва да му вярваме[109]? Наистина няма пророк в своето отечество и своя дом[110].***

Всички чакат Месията, за идването на когото е казано в Свещеното Писание. И само на него са готови да повярват. Така казват.

Иуда: Но ако той дойде твърде късно, или изобщо не дойде?

Иисус приближава към Иуда, гледа го в очите,
и говори многозначително.

Иисус: Ще дойде, и много скоро.

Изражението на лицето на Иуда става сериозно,
вижда се, че разбира недоизказаното.

Иуда: Какво си намислил?

Иисус (*с усмивка*): Отново питаш за това, което сам знаеш. Време ти е да се отървеш от навици.



Аз ще им дам това, което те чакат!

Месията трябва да влезе в Иерусалим на младо осле, нали[111]?

Иуда: ***Да, така гласи Писанието***[111]***.***

Иисус: Какво пък – така да бъде, въпреки, че пеша ми е по привично да ходя. ***Намерете и доведете ми осле[112]***, но здраво и да не куца. (*Усмихва се*) Не прилича на пророк да язди болно добиче.

Иуда: ***И ти си готов да умреш, както е казано в Писанието[113]?***... Аз няма да позволя безумци да отнемат живота ти!

Иисус: Нека се сбъдне Пророчеството в името на Святата Истина. ***Никой не Ми отнема живота, но Аз сам го отдавам[114].***

Иуда: Не! Ти трябва да живееш! Защо смяташ, че смъртта ти е по-важна, отколкото живото слово?

Иисус: Аз вече казах всички слова, но те не бяха чути, сега искам да им придам сила.

Иуда: Нима няма друг начин? Не! Аз искам да те защитя!

Иисус: Благодаря, приятелю и брате мой, но нямам нужда от защита. ***И ако трябваше, то Моят Отец би ми предоставил повече от дванайсет легиона Ангели. Но как тогава ще се сбъдне Писанието, че така трябва да стане[115]?***

Мълчание.

Иуда идва към Иисус.

Иуда: ***Но казано е, че Ти ще бъдеш предаден***[113], кой ще те предаде?

Гледат се в очите. Дълго мълчание.

Иуда се дръпва натъжен.

Иисус: Прости...
Други могат да направят това, някои даже с радост, но да запазиш в тайна само ти можеш. И само ако всичко остане в тайна, тогава може да се счита Писанието за напълно сбъднало се. Защото Пророчеството трябва да се сбъдне не по воля на човека, а по воля на Всевишния.
Разбирам, че няма да ти е леко, може би векове на името ти ще лежи незаслужено проклятие. ***Но блажени са тези, които хората възненавидят и отлъчат, и ще ги ругаят, и ще ругаят името им като безчестно, заради Човешкия Син[116].*** Обръщам се към теб като към приятел, и знам, че ти няма да ми откажеш, и затова ми е два пъти по-тежко да те моля за това.

Дълго мълчание.

Иуда: Кога?

Иисус: ***Ще ти дам знак, когато дойде време, така че никой да не разбере[117]. За да се сбъдне Писанието: ядящия с Мен хляб вдигна на Мен петата си. Така че, когато се изпълни това, всички да повярват, че това съм Аз[118]. Затова нека знак за теб стане парче хляб, което ти подам***[117]***.***

Приближава се към Иуда,
поставя ръка на рамото му.



Иисус: Знам, че твоите страдания ще бъдат не по-малки от моите и жертвата ти е голяма. ***Но блажени са страдащите заради правдата, защото те ще бъдат утешени от Милостта***

Божия[119] и голяма е наградата им на небесата[120]. И ти трябва да влезеш в славата си преди Мен, и Бог ще се прослави в теб. И ако Бог се прослави в теб, то и Бог ще прослави теб в Себе си, и скоро ще прослави Мен[117]. Защото двама сме, но вършим едно дело. Не бъди така печален, де, нали знаеш сега, че за този, който пребивава в Царството Божие, няма смърт. ***Аз отдавам живота си, за да го приема пак. Имам власт да го отдам и имам власт отново да го приема[121].***

Иуда: Няма да тъгувам, братко мой. Всичко разбирам.

Усмихва се,
скришом бършейки сълза.

Иисус (прегръща Иуда): И се пази. Защото вие, позналите Истината, чужди сте за този свят.

Ако бяхте от света, то светът щеше да обича своето, но тъй като не сте от света, затова светът ви ненавижда[122].
Този, който познал света, намерил труп, и се махнал и намерил живия, и светът е недостоен за него[123].
И даже настъпва време, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че с това служи на Бога. Така ще постъпват затова, защото не са познали ни Отца, нито Мен[124], и са били подведени в заблуждение от лицемери и лъжепророци. Защото много ще дойдат под моето име, казвайки, че това съм Аз, не ходете след тях[125].

СЦЕНА ВТОРА

Дворецът на Ирод. Ирод стои пред прозореца сам.

Ирод (*повтаря на глас словата на Иисус*): **Ако не бях дошъл и не бях им говорил, то не биха имали грях, а сега нямат извинение за греха си[126].**

Мълчание.

Тежка въздишка.

Ирод: Защо говорих с него? Нима за да звучи сега гласа му в ушите ми и да тупти в слепоочията ми със собствената ми кръв? (*Тежко повтаря, със стон*): **...за греха си[125]...**

Тъмно ми е пред очите. (*Вика.*) Дайте светлина!... (*Приближава към огледалото, прави гримаса.*)

...сега нямат извинение[126]...

Пада в креслото, затваря очи, слага ръка на челото си, като при главоболие... Отваря очи, вижда стоящият при вратата слуга със свещите.

Ирод: Защо сте тук?

Слуга: Светлина помолихте, царю.

Ирод: Не светлина! Вино заповядай да донесат! Изгаря ме отвътре. Иди се разпореди!

Влиза Иродиада.

Иродиада: Откъде е този шум наоколо и тичане? Защо си подлудил цялата прислуга? Какво се е случило?

Ирод (*злобно*): Всички съм подлудил, но теб не съм викал! Остави ме, прибирай се. Оставете ме всички!

Слугата носи вино.

Слуга: Къде да поставя виното, господарю?

Ирод: Махай се!

Изплашения слуга излиза.

Влиза Ахаз.

Ахаз: Навсякъде в двореца има вълнение. Какво така те разгневи, велики царю?

Ирод: По-лесно щеше да ти бъде, ако пеех или се смеех като глупак по време на погребение? Ако по работа си дошъл, говори по работа. Ще ме зарадваш ли или ще добавиш отрова в и без това отровената чаша?

Ахаз: Ти си царят, ти ще отсъдиш.



Ирод: Хайде говори, де!

Ахаз: Трябва да знаеш, че тялото на разпънатия Иисус е похитено от гроба и, предполагам, тайно е погребано, но къде, никой не знае.

Ирод: И какво от това, казвай де, не го усуквай!

Ахаз: И много хора, узнавайки, че тялото не е в гроба, викат сега, че той е възкръснал от мъртвите и че се е сбъднало пророчеството от Свещеното Писание, че той наистина е бил Иудейския Цар, злодейски убит, че наистина е син на Бога и е бил изпратен от самият Всевишен като Спасител. И има такива, които вчера още викаха „Распни”, сега пък до небето са готови да го вдигнат и на колени да паднат пред него. И с всеки изминал час вълнението сред народа е все по-силно, и струва ми се, че всички са готови да повярват, че той и наистина е бил Месията... И майка му изведнъж започнала да говори за сякаш непорочно зачатие от небесата.

Ирод (*раздразнено*): Сама ли се е досетила или я е надумал някой? Чия ли е ръката, която иска да ми забие нож в гърба?!... Да, добра е новината. А вие на всичко това сте гледали безучастно?

Ахаз: Нали аз те съветвах да организираш собствена охрана до гроба.

Ирод: Охрана? До гроба на самозванец?! Нямаше ли да е твърде голяма чест за него?!

Ахаз: Сега без чест остави той всички нас. И езиците на враговете ти плещят, че са го видели възнесен на небето и са чули как от там слова е произнасял, целия окръжен в златисто сияние.

Ирод (*крещи*): Че изтръгнете ги тези езици и ми ги донесете! Нима са толкова празни главите ви, че никакво самостоятелно решение не могат да вземат?!

Намерете тялото! И с това ще сложите край на всички приказки и брътвежи, които тълпата е насъчинявала. Навсякъде претъсете, преровете всичко и на земята и под водата, награда обявете, за който намери! Какво стоите като истукани, когато сякаш гръм над главата ни гърми, или чакате мълнията на смъртния удар?!

Иродиада: Хайде... Те са слаби в ума, а ти? Една глупост вече направи, хайде добави към нея още десет нови. А ако не откриеш тялото, то в чий огън ще подлееш масло?

Толкова са ослепели очите ти, не виждат, че всичко вече е отишло твърде далеч, и едва ли може да се намери път назад. Сякаш не си видял сам и не знаеш, колко е страшна тълпата обединена от една идея. Способна е като вихър да очисти всичко, и твоят трон едва ли ще устои, а даже и да устои – ще се клати като болен зъб.

Ирод: Какъв е съветът ти?

Иродиада (*ехидно*): Ти си ме съветвал да не ти давам съвети. Отивам в покоите си, както повели ти.

Ирод (*хваща Иродиада за ръката*): И ти не знаеш, какво трябва да се направи. На какво е способна обезумялата сган, и без теб ми е известно.

Иродиада: Глупак!

Ирод: Не смей така да ми говориш пред хората! Не забравяй, кой съм аз!

Иродиада: А ти распни Ахаз, ако се страхуваш. (*Смее се злобно.*) Убий всички, от които се страхуваш, или в чието присъствие усещаш своята нищожност.

Ирод: Змия!

Иродиада: Змията е мъдра, а ако ли ухапе, опитай да намериш лекар, който би могъл да помогне.

Ирод: Хайде, говори, като знаеш, не го усуквай.

Иродиада: Съветът е един: когато няма обратен път, иди напред. Тук няма нужда от много мъдрост. И ако видиш брожение у народа, то не оставяй стихията без контрол. Във всичко свой порядък нагласи, организирай и възглави движението. Тогава ще можеш да управляваш тълпата и ще извлечеш полза от това, което отначало ти се е струвало бедствие.

Ирод (*саркастично*): Аз да възглавя?! Този, който предадох на разпятие?

Иродиада: Защо ти. Изпрати твои хора и назначи главния. Ето даже Ахаз. Той се радва да ти служи.

И ако искаш да повеляваш на народа, то с него трябва да говориш на неговия език и да правиш вид, че сякаш с всичко си съгласен, за каквото той шуми и каквото желае.

Този, който е сам, има очи –
тълпата е сляпа и очаква ръководител.

Своите две-три думи, които са ти угодни, ще добавиш към речите на тълпата – те няма и да забележат промяната. И сам ще усетиш, как камъкът, който те е застрашавал, изведнъж ще стане мека глина в ръцете ти, и ще ваеш от тази глина каквото пожелаеш! Понякога, за да оцелее, и на вълка се налага да облича овча кожа.

Мълчание.

Ирод(*повтаря замислено,със злоба*): Овча кожа... Да, може би, днес това е най-добрата дреха за мен.

Мълчание.

Ахаз (*със съмнение*): Да отида ли да разпоредя търсене на тялото, както ти повеляваше?

Ирод (*крещи*): Не-е! Иди-о-от!

Застрашително трещят силни тътнещи гръмове.
Ирод вдога ръка, сякаш да се защити. Всички потръпващи от страх при всеки нов тътен излизат. Продължават гръмотевиците.

БЕЛЕЖКИ

Списък на текстовете, използвани при създаване на пиесата:
Мт. – Свето благовествование от Матея
Мк. – Свето благовествование от Марка
Лк. – Свето благовествование от Лука
Ин. – Свето благовествование от Иоана
Тома – Свето благовествование от Тома
Деян. – Деяния на светите апостоли (Нов Завет)
1Ин – Първо послание на Иоана (Нов Завет)
Рим – Послание към Римляните (Нов Завет)
1Кор – Първо послание към Коринтяните (Нов Завет)
Гал. – Послание към Галатяните (Нов Завет)
Еф. – Послание към Ефесяните (Нов Завет)

[1] Мт. 6:7-13 (Тук и нататък първата цифра означава номер на главата, а цифрата след двоеточието – номерата на стиховете) „А кога се молите, не говорете излишно като езичниците; защото те мислят, че в многословието си ще бъдат чути; прочее, не бивайте тям подобни; защото вашият Отец знае, от какво имате нужда, още преди да поискате от Него. А молете се тъй: Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес; и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия; защото Твое е царството, и силата, и славата вовеки. Амин.”

[2] Ин. 4:22 „Вие се кланяте на това, което не знаете”

[3] Ин.2:15 „И като направи бич от въ́рви, изпъди из храма всички, също и овците и воловете; и парите на менячите разсипа, а масите им прекатури;”

[4] Ин.10:8 „Всички, колкото са идвали преди Мене, са крадци и разбойници; но овците не ги послушаха.”

[5] Мт. 15:7-8 „Лицемерци, добре е пророкувал за вас Исаия, казвайки: "тоя народ се приближава до Мене с устата си и Ме почита с устните си, а сърцето му стои далеч от Мене;”

[6] Мт. 23:27 „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето се оприличавате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а вътре са пълни с мъртвешки кости и с всяка нечистота;”

[7] Мт. 23:13 „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето затваряте царството небесно пред човеците; защото нито вие влизате, нито влизащите пускате да влязат.”

[8] Мт. 23:6-8 „обичат първо място по гощавките и предни седалища в синагогите, и поздрави по тържищата, и - да им казват човеците: учителю, учителю! А вие недейте се нарича учители; защото един е вашият Учител - Христос, а всички вие сте братя;”

[9] Мт. 15:14 „оставете ги: те са слепи водачи на слепци; ако пък слепец слепеца води, и двамата ще паднат в ямата.”

[10] Тома 44(39) „фарисеите и книжниците взеха ключовете на познанието и ги скриха. Те не влязоха, нито допуснаха онези, които искат да влязат, да го сторят”

[11] Мк. 14:58 „ще разруша тоя ръкотворен храм, и след три дни ще съзидам друг неръкотворен.”

[12] Ин. 2:20-21 „А иудеите рекоха: тоя храм е граден четирийсет и шест години, та Ти ли в три дни ще го въздигнеш? Той обаче говореше за храма на тялото Си.”

[13] Мт. 11:12 „А от дните на Иоана Кръстителя до сега царството небесно нудится, и нудящие восхищают его”

[14] Лк. 13:20-21 „И пак рече: на какво да оприлича царството Божие? Прилича на квас, що го взе жена и тури в три мери брашно, докле възкисна всичкото.”

[15] Лк. 8:18 „Внимавайте, прочее, как слушате; понеже, който има, ще му се даде; а който няма, ще му се отнеме и това, що мисли, че има.”

[16] Лк. 9:62 „Но Иисус му каза: никой, който е сложил ръката си върху ралото и погледва назад, не е годен за царството Божие.”

[17] Лк. 11:9-13 „И Аз ви казвам: искайте и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава, и който търси, намира, и на тогоз, който хлопа, ще се отвори. И кой баща от вас, ако син му поиска хляб, ще му даде камък? Или, ако поиска риба, ще му даде змия вместо риба? Или, ако поиска яйце, ще му даде скорпия? И тъй, ако вие, бидейки лукави, умеете да давате добри даяния на чедата си, колко повече Отец Небесний ще даде Дух Светий на ония, които Му искат?”

[18] Мк. 9:1 „И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.”

[19] Деян. 17:27-29 „за да търсят Господа, та не биха ли Го някак усетили и намерили, макар Той и да не е далеч от всекиго измежду нас: защото ние чрез Него живеем, и се движим, и съществуваме, както и някои

от вашите стихотворци са казали: "Негов сме и род". И тъй, ние, бидейки род Божий, не бива да мислим, че Божеството прилича на злато, или сребро, или камък - на изделие, излязло от човешко изкуство и измислица.”

[20] Рим. 1:25 „те замениха истината Божия с лъжа, и се поклониха и служиха на творението повече, отколкото на Твореца, Който е благословен вовеки.”

[21] Деян. 7:48-49 „Ала Всевишният не живее в ръкотворни храмове, както казва пророкът: "небето е Мой престол, а земята - подножие на нозете Ми.””

[22] Деян. 17:24-25 „Бог, Който сътвори света и всичко, що е в него. Той, бидейки Господ на небето и земята, не живее в ръкотворни храмове, нито приема служение от човешки ръце, като да се нуждае от нещо, но Сам дава на всички живот и дишане и всичко.”

[23] Ин. 1:18 „Бога никой никога не е видял.”

[24] Рим. 1:20 „Защото онова, що е невидимо у Него, сиреч, вечната Му сила и Божеството, се вижда още от създание мира чрез разглеждане творенията;”

[25] Ин. 4:21 „повярвай Ми, че настъпва час, когато нито в тая планина, нито в Иерусалим ще се поклоните на Отца.”

[26] Мк. 11:17 „не е ли писано: "домът Ми ще се нарече дом молитвен"”

[27] Лк. 12:48 „И от всекиго, комуто е много дадено, много и ще се иска, и комуто много е поверено, от него повече ще се изисква.”

[28] Тома 27(22) „Иисус видя няколко пеленачета, които сучеха. И каза на учениците си: „Тези младенци са като онези, които ще влязат в царството."

А те го запитаха: „Значи ще трябва да влезем в царството като младенци?"

Той им отвърна: „Когато направите двете едно, когато сторите вътрешното външно, а външното вътрешно, и горното долно, когато направите мъжа и жената едно, така че мъжът да не бъде мъж, нито жената - жена, когато направите очи наместо око, ръка наместо ръката, крак наместо крак, образ наместо образ, тогава ще влезете [в царството]."”

[29] Лк. 17:33 „Който поиска да спаси душата си, ще я погуби; а който я погуби, ще я оживи.”

[30] Тома 34(29) „Иисус каза: Ако плътта е сътворена заради духа - това е чудо, но ако духът е сътворен заради плътта, това е чудо на чудесата.”

[31] Тома 2(3) „царството е вътре във вас и извън вас.”

[32] Тома 27(22) „Иисус видя няколко пеленачета, които сучеха. И каза на учениците си: „Тези младенци са като онези, които ще влязат в царството.”

[33] Тома 2(3) „Иисус рече: „Ако вашите наставници ви кажат: „Вижте, царството е на небето", птиците небесни ще ви изпреварят. Ако ви кажат: “То е в морето", рибите ще ви изпреварят.”

[34] Лк. 17:21 „и няма да кажат: ето, тук е, или: на, там е. Понеже ето, царството Божие вътре във вас е.”

[35] Тома 34(29) „Аз обаче се чудя, как такова голямо богатство обитава в такава бедност.”

[36] Тома 29(24) „Има светлина в човека от светлина и тя свети над целия свят. Ако не свети, тогава е тъма.”

[37] Мт. 8:20 „А Иисус му казва: лисиците имат леговища, и птиците небесни - гнезда; а Син Човечески няма, де глава да подслони.”

[38] Тома 65(61) „Когато човек израства безпристрастен (цял, пуст), той ще се изпълни със светлина, но когато расте разделен (пристрастен), той ще бъде изпълнен от тъмнина.”

[39] Тома 81(77) „от мен всичко е дошло, и към мен всичко се връща. Разцепи дървото - аз съм в дървото. Вдигни камък - и там ще ме намериш.”

[40] Мт. 26:26-28 „И когато ядяха, Иисус взе хляба и, като благослови, преломи го и, раздавайки на учениците, каза: вземете, яжте: това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на грехове.”

[41] Рим. 12:5 „тъй и ние многото съставяме едно тяло в Христа, а отделно един другиму сме членове.”

[42] Ин. 9:39 „за съд дойдох Аз на тоя свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да станат слепи."

[43] Лк. 11:34 „кога твоето око бъде чисто, и цялото ти тяло ще бъде светло;"

[44] Лк. 11:36 „Ако, прочее, тялото ти е цяло светло и няма ни една тъмна част, цялото ще бъде така светло, както кога светило те осветява със сияние."

[45] Лк. 8:21 „А Той им отговори и рече: Моя майка и Мои братя са тия, които слушат словото Божие и го изпълняват."

[46] Ин. 8:58 „преди Авраам да е бил, Аз съм."

[47] Тома 16(15) „Видите ли оногова, който не е от жена роден, паднете по лице и му се поклонете. Той е вашият Отец."; Тома 1(2) „Нека този, който търси, не се спре в своето търсене докато не намери. Когато намери, той ще се смути, И когато се смути, Той ще се възхити (сам ще се издигне, бел.прев.), и ще царства над Всичко."

[48] Тома 4 „Стар човек натежал в години няма да се смути да попита седем дневно бебе, за Мястото на Живота. И той ще живее, а много, които са първи ще са последни, обединени с Едното Цяло."

[49] Мт. 11:25 „прославям Те, Отче, Господи на небето и на земята, задето си укрил това от мъдри и разумни, а си го открил на младенци;"

[50] Мт. 18:10 „Гледайте да не презрете едного от тия малките, защото, казвам ви, техните Ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец Небесен."

[51] Мт. 10:34-35 „Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч; защото дойдох да разлъча човек от баща му, и дъщеря от майка ѝ, и снаха от свекърва ѝ."

[52] Лк. 12:49-50 „Огън дойдох да туря на земята, и колко бих желал да беше вече пламнал! С кръщение трябва да се кръстя; и колко Ми е мъка, докато се свърши това!"

[53] Ин. 12:40 „Тези люде ослепиха очите си и вкамениха сърцата си"

[54] Мт. 13:16 „Вашите пък очи са блажени, задето виждат, и ушите ви - задето чуват"

[55] Тома 105 „Този, който не е възненавидял своя баща и своята майка, както аз, не може да бъде мой ученик, и този, който не е възлюбил своя баща и своята майка, както аз, не може да бъде мой ученик, защото ние сме дошли от Небето, но бащата и майката наистина са ни дали живот на земята"

[56] Тома 33(28) „Аз се изправих насред света и им се явих в плът. Намерих ги всички пияни, но никого от тях не открих жаден. Душата ми более за децата человечески, защото са слепи в сърцата си и не виждат, защото празни идват на света и празни искат да си отидат. Но сега те са пияни. Когато оставят виното, ще се покаят."

[57] Тома 111(107) „Царството е като овчар, който притежава сто овце. Най-голямата от тях се заблудила. Той оставил деветдесет и деветте, и търсил едната, докато я намери. След всичките си неприятности той казал на овцата: Аз те обичам повече от всичките деветдесет и девет."

[58] Лк. 11:35 „и тъй, гледай: светлината, що е в тебе, да не е тъмнина."

[59] Ин. 8:19 „Тогава Му рекоха: де е Твоят Отец? Иисус отговори: вие не знаете нито Мене, нито Отца Ми; ако знаехте Мене, щяхте да знаете и Отца Ми."

[60] Ин. 10:30 „Аз и Отец едно сме."

[61] Ин. 14:2 „В дома на Отца Ми има много жилища."

[62] Тома 3 „Когато познаете себе си, ще знаете. Тогава ще узнаете, че сте Синове на Живия Отец."

[63] Тома 5 „Познай онова, каквото е пред теб и скритото за теб ще ти се открие. Защото няма нищо скрито, което да се не открие."

[64] Тома 3 „Но ако не се познаете, в нищета ще пребивавате и сами нищета ще бъдете."

[65] Тома 19 „Учениците запитаха Иисус: „Кажи, какъв ще бъде нашият край." Иисус каза: „Нима сте открили началото, та търсите края? Тъй като там, където е началото, там ще бъде и краят. Честит е онзи, който стои пред началото: той ще узнае края и смърт не ще вкуси."

[66] Ин. 14:20 „В него ден ще разберете вие, че Аз съм в Моя Отец, и вие сте в Мене, и Аз във вас."

[67] Лк. 6:40 „Няма ученик по-горен от учителя си; но всеки, след като се усъвършенствува, ще бъде като учителя си.”

[68] Тома 112 (108) „Онзи, който пие от устата ми, ще стане като мен; сам аз ще стана този човек и скритото ще му се открие.”

[69] Еф. 5:14 „Затова е казано: стани ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос.”

[70] Ев. от Иуда. 48(3:9-10) „Знай, че съществува велико и безгранично царство, чийто край никое ангелско поколение не е виждало, и в което има един велик невидим дух, който никой ангел не е виждал, и никоя мисъл на сърцето не е могла да побере, и който никога не е бил назоваван с никакво име”

[71] Мт. 13:14 „с уши ще чуете, и няма да разберете; с очи ще гледате, и няма да видите”

[72] Гал. 2:16 „обаче, като узнахме, че човек се оправдава не чрез дела по закона, а само чрез вяра в Иисуса Христа, и ние повярвахме в Христа Иисуса, за да се оправдаем чрез вярата в Христа, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае никоя плът.”, Гал. 3:21 „И тъй, законът противен ли е на Божиите обещания? Съвсем не! Защото, ако беше даден закон, който да можеше да животвори, то наистина оправданието щеше да бъде от закона;”, Гал. 5:4-6 „Вие, които искате, да се оправдавате със закона, отметнахте се от Христа, отпаднахте от благодатта, а ние се надяваме и очакваме оправдание от вярата чрез Духа. Защото в Христа Иисуса нито обрязването има сила, нито необрязването, но вярата, която действува чрез любов.”

[73] Гал. 3:19-23 „Прочее, защо е даден законът? Той биде прибавен поради престъпленията, докле дойде семето, към което се отнася обещанието, и е предаден чрез Ангели, с ръка на посредник. Но посредникът не бива посредник само на едного, а Бог е един. И тъй, законът противен ли е на Божиите обещания? Съвсем не! Защото, ако беше даден закон, който да можеше да животвори, то наистина оправданието щеше да бъде от закона; но Писанието заключи всички под грях, та обещанието да се даде на вярващите чрез вяра в Иисуса Христа. Преди да дойде вярата, бяхме под стражата на закона, заключени за вярата, която щеше да се открие.”

[74] Лк. 8:10 „Той отговори: вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не виждат и, като слушат, да не разбират.”

[75] Мт. 22:37-40 „А Иисус му отговори: възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си; на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците.”

[76] Рим. 13:9-10 „Защото заповедите: не прелюбодействувай, не убивай, не кради, не лъжесвидетелствувай, чуждо не пожелавай, и всяка друга заповед се съдържа в тия думи: възлюби ближния си като самаго себе си. Любовта не прави зло на ближния; и тъй, любовта е изпълнение на закона.”

[77] Мт. 22:37-39 „възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум. Възлюби ближния си като себе си;”

[78] Лк. 6:27-28 „Но вам, които слушате, казвам: обичайте враговете си, добро правете на ония, които ви мразят, благославяйте ония, които ви проклинат, и молете се за ония, които ви пакостят.”

[79] Лк. 7:41-43 „Иисус рече: един заимодавец имаше двама длъжника: единият му дължеше петстотин динария, а другият - петдесет; но, понеже нямаха с какво да заплатят, той прости и на двамата. Е,

кажи, кой от тях повече ще го обикне? Симон отговори и рече: мисля, тоя, комуто повече прости. А Той му рече: право отсъ́ди. Иисус рече: един заимодавец имаше двама длъжника: единият му дължеше петстотин динария, а другият - петдесет; но, понеже нямаха с какво да заплатят, той прости и на двамата. Е, кажи, кой от тях повече ще го обикне? Симон отговори и рече: мисля, тоя, комуто повече прости. А Той му рече: право отсъ́ди.”

[80] Лк. 7:47 „Затова казвам ти: прощават ѝ се многото грехове, задето много обикна; а комуто малко се прощава, той малко обича.”

[81] Лк. 6:32-33 „И ако обичате ония, които вас обичат, каква вам награда? Защото и грешниците обичат ония, които тях обичат. И ако правите добро на ония, които и вам правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото.”

[82] 1Кор. 13:1-2 „Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов нямам, ще бъда мед, що звънти, или кимвал, що звека. Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместям, - щом любов нямам, нищо не съм.”

[83] Ин. 7:38 „Който вярва в Мене, из неговата утроба, както е речено в Писанието, ще потекат реки от жива вода.”

[84] 1Ин. 4:16 „И ние познахме любовта, която Бог има към нас, и повярвахме в това. Бог е любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог - в него.”

[85] Мт. 19:23-26 „А Иисус рече на учениците Си: истина ви казвам, богат мъчно ще влезе в царството небесно; и още ви казвам: по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие. Като чуха това, учениците Му твърде много се чудеха и думаха: кой тогава може да се спаси? А Иисус, като погледна, рече им: за човеците това е невъзможно, ала за Бога всичко е възможно.”

[86] Ин. 17:25-26 „Отче праведний! светът Те не позна; но Аз Те познах, и тия познаха, че Ти си Ме пратил; и явих им Твоето име и ще явя, та любовта, с която си Ме възлюбил, в тях да бъде, и Аз в тях.”

[87] Ин. 17:21 „да бъдат всички едно: както Ти, Отче, си в Мене, и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас едно, - та да повярва светът, че Ти си Ме пратил.”

[88] Ин. 10:34-36 „не е ли писано в Закона ви: "Аз рекох: богове сте"? Ако Той нарече богове ония, към които бе отправено словото Божие (и не може да се наруши Писанието), на Тогова ли, Когото Отец освети и прати в света, вие казвате: богохулстваш, защото рекох: Аз съм Син Божий?”

[89] Лк. 12:15 „При това им рече: гледайте и се пазете от користолюбие, защото животът на човека не се състои в това да преумножава имотите си.”

[90] Лк. 10:41-42 „Иисус ѝ отговори и рече: Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща, а пък едно е само потребно. И Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме.”

[91] 1Ин. 4:18-19 „В любовта страх няма, но съвършената любов пропъжда страха, защото в страха има мъка. Който се бои, не е съвършен в любовта. Ние Го любим, защото Той по-напред ни възлюби.”

[92] Мк. 10:25 „По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие.”

[93] Лк. 8:14 „а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод;”

[94] Лк. 6:24 „Обаче, горко вам, богати, защото си получавате утехата.”

[95] 1Кор. 13:3 „И да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, - щом любов нямам, нищо ме не ползува.”

[96] Тома 6 „Не лъжете и не вършете онова, което мразите, защото всичко е открито пред небето. Защото няма нищо скрито, което да се не открие, и нищо потулено, което да остане неразкрито.”

[97] Тома 15(14) „Ако постите, ще си навлечете грях, ако се молите, ще бъдете осъдени, ако давате милостиня, духа си ще увредите. Като отидете в друга земя и тръгнете из селата, то, ако ви приемат хората, яжте онова, каквото ви гостят и лекувайте там болните. Защото не онова, що влиза в устата, осквернява човека; онова, що излиза из вашата уста, то ви осквернява.”

[98] Мт. 6:19-21 „Не си събирайте съкровища на земята, дето ги яде молец и ръжда, и дето крадци подкопават и крадат; но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, ни ръжда ги яде, и дето крадци не подкопават и не крадат; защото, дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.”

[99] Тома 71(67) „Онзи, който знае всичко, но му липсва сам той (не познава себе си - бел. ред.), навсякъде е в нужда.”

[100] Тома 85(81) „Нека сдобилият се с богатство да управлява, и нека онзи, който има власт (над себе си), да се откаже от властта и славата земни.”

[101] Тома 65(61) „Когато стане пуст (изчисти се душевно), ще се изпълни със светлина”

[102] Тома 55(50) „Ако ви попитат за вашия произход, отговорете: Ние идваме от Светлината, където Светлината дойде от Себе Си. Тя почива появявайки се в техния образ. Ако ви попитат за вашата самоличност, отговорете: Ние сме Негови Синове, и Избраното от Живия Отец. Ако ви попитат за знака на вашия Отец, отговорете: Движение и покой.”

[103] Лк. 6:20 „И Той, като подигна очи към учениците Си, казваше: блажени вие, бедни духом, защото ваше е царството Божие.”

[104] Тома 44(39) „Книжовниците и фарисеите получиха ключовете на разбирането, и ги скриха. Те не влязоха, нито позволиха на желаещите да влязат. Бъдете мъдри като змиите и невинни като гълъбите.”

[105] Ин. 12:3-5 „Мария пък, като взе литра нардово чисто, драгоценно миро, помаза нозете Иисусови, и с косата си отри нозете Му; и къщата се напълни с благоухание от мирото. Тогава един от учениците Му, рече: защо да се не прода́де това миро за триста динария, и парите да се раздадат на сиромаси?”

[106] Лк. 9:45 „Но те не разбираха тая дума; защото тя беше прикрита за тях, за да я не схванат, а бояха се да Го попитат за тая дума.”

[107] Ин. 12:6 „Той съхраняваше ковчежето с парите, в което пускаха”, Ин. 13:29 „И тъй като Иуда съхраняваше ковчежето с парите, някои сямтаха, че Иисус му казва: купи, каквото ни трябва за празника, или да раздаде нещо на бедните”

[108] Лк. 7:33-34 „Защото дойде Иоан Кръстител: нито хляб яде, нито вино пие; а казвате: бяс има. Дойде Син Човеческий: яде и пие; а казвате: ето човек многоядец и винопиец, приятел на митари и грешници.”

[109] Ин. 6:41-42 „Възроптаха против Него иудеите, задето рече: Аз съм хлябът, слязъл от небето. И казваха: не Тоя ли е Иисус, Иосифовият син, чийто баща и майка познаваме? Как тогава Той казва: слязох от небето?”

[110] Мт. 13:57 „И падаха в съблазън поради Него. А Иисус им рече: пророк не бива без почит, освен в отечеството си и у дома си.”

[111] Мт. 21:4-5 „А всичко това стана, за да се сбъдне реченото чрез пророка, който казва: “кажете на дъщерята Сионова: ето, твоят Цар иде при тебе кротък, възседнал ослица и осле, син на подяремница”.”

[112] Мт. 21:1-2 „И когато наближиха до Иерусалим и дойдоха до Витфагия при Елеонската планина, Иисус изпрати двама ученици, като им каза: идете в селото, що е насреща ви, и веднага ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете и докарайте Ми ги; ”, Ин. 12:14-16 „А Иисус, като намери едно осле, възседна го, както е писано: "не бой се, дъще Сионова! Ето, твоят Цар иде, възседнал осле". Учениците Му изпървом не разбраха това; но, когато се прослави Иисус, тогава си спомниха, че това беше писано за Него, и това Му бяха направили.”

[113] Лк. 18:31-33 „И като взе със Себе Си дванайсетте, рече им: ето, възлизаме за Иерусалим, и ще се извърши на Сина Човечески всичко, писано чрез пророците; понеже ще Го предадат на езичниците и ще се поругаят над Него, ще Го оскърбят и оплюят, ще Го бичуват и убият; и на третия ден ще възкръсне.”, Мк. 10:33-34 „ето, възлизаме за Иерусалим, и Син Човеческий ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците, и ще Го осъдят на смърт, и ще Го предадат на езичниците; и ще се поругаят над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюят, и ще Го убият; и на третия ден ще възкръсне.”

[114] Ин. 10:17-18 „Аз Си давам душата, за да я приема пак. Никой не Ми я отнима, но Аз Сам от Себе Си я давам.”

[115] Мт. 26:53-54 „или мислиш, че не мога сега помоли Своя Отец, и Той ще ми представи повече от дванайсет легиона Ангели? Но как ще се сбъднат Писанията, че тъй трябва да бъде?”

[116] Лк. 6:22 „Блажени ще бъдете, кога ви намразят човеците, кога ви отлъчат и похулят и изхвърлят името ви, като лошо, заради Сина Човечески.”

[117] Ин. 13:26-32 „Иисус отговори: онзи е, комуто Аз натопя залък и подам. И, като натопи залъка, подаде го на Иуда Симонов Искариот. А Иисус му рече: каквото ще вършиш, върши по-скоро. Никой обаче от насядалите на трапезата не разбра, защо му каза това. А понеже Иуда държеше ковчежето, някои мислеха, че Иисус му казва: купи, каквото ни трябва за празника, или - да раздаде нещо на сиромаси. Той, като взе залъка, веднага излезе; беше нощ. Когато той излезе, Иисус рече: сега се прослави Син Човеческий, и Бог се

прослави в Него. Ако Бог се прослави в Него, и Бог ще Го прослави в Себе Си, и веднага ще **Го** прослави." – Винаги досега Иисус е говорил за себе си използвайки първо лице – Ме, Мен, затова сега Той говори за Иуда, който ще бъде прославен в Бога. Понеже другите ученици са го мразели, тъй като е бил най-добър ученик, затова в Евангелията си пишат, че сатана бил влязъл в него от залъка, което няма как да са видели. Освен това, другите ученици не знаят договорката между Иисус и Иуда, затова не разбират казаното от Иисус към Иуда на трапезата. А Иуда няма как да купува през ноща, нито да раздава на бедните по тъмно.

[118] Ин. 13:18-19 „**Не за всички ви говоря**: Аз зная, кои съм избрал. Но да се сбъдне Писанието: "който яде с Мене хляб, дигна против Мене петата си". Отсега ви казвам, преди да се е сбъднало, та, кога се сбъдне, да повярвате, че съм Аз." – отново говори за Иуда, с когото имат договорка.

[119] Мт. 5:10 „Блажени изгонените заради правда, защото тяхно е царството небесно."

[120] Лк. 6:23 „Възрадвайте се в оня ден и се развеселете, защото голяма е наградата ви на небесата. Тъй постъпваха техните бащи с пророците."

[121] Ин. 10:17-18 „Аз Си давам душата, за да я приема пак. Имам власт, да я дам, и власт имам пак да я приема."

[122] Ин. 15:19 „Да бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази."

[123] Тома 61(56) „Който е познал света, открил е труп, и този който е открил труп, за него светът не е достоен.", Тома 115(111) „Небето и земята ще изчезнат пред вас и онзи, който живее чрез живия не ще види смърт." Не каза ли Иисус: „За онзи, който е намерил себе си, светът не е достоен"?"

[124] Ин. 16:2-3 „Ще ви изгонят от синагогите; настъпва дори време, когато всякой, който ви убие, ще мисли, че принася Богу служба. И тъй ще постъпят с вас, защото не познаха нито Отца, нито Мене."

[125] Лк. 21:8 „А Той рече: пазете се, да се не прелъстите; защото мнозина ще дойдат в Мое име, говорейки, че съм Аз, и че времето приближи. Не ходете, прочее, подире им."

[126] Ин. 15:22 „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; а сега нямат извинение за греха си."

ДА ОБХВАНЕШ НЕОБЯТНОТО

От физиката в училище ни е добре известно, че светлината обладава („притежава” ми звучи много „тежко” (тежа) и не подхожда за светлина) свойства на материя и енергия едновременно. От гледна точка на класическата наука това се счита за парадокс. И това, което понякога трудно се побира в главата на днешните интелектуалци, имащи диплом за висше образование, ни най-малко не би удивило мислител от античността. За това, че материята и енергията само по външен вид се различават една от друга, а в действителност имат един и същ вътрешен състав, във всички времена са говорили най-известните философи и учени.

Ето какво е казал Нютон през 1704 година: **„Простите тела и светлината могат да се превръщат едно в друго”.**

Съвременните изследвания също потвърждават този факт. Това, че енергията при определени условия е способна да се превръща в материя, а материята отново става енергия, в наши дни у болшинството учени не извиква никакви съмнения. Днес на науката е добре известно и такова явление като трансмутация на елементите – превръщане на едни химически елементи в други. Научните данни говорят, че даже съставът на атмосферата в голяма степен се определя от баланса на реакцията трнсмутация на азота в кислород и въглерод. Получава се, че средновековните алхимици са имали всички основания за опити да получат злато от олово. А нима превръщането на ежедневната храна в наша плът и кръв – не е проявление на същата трансмутация на материята? Именно това е имал предвид Иисус, когато показвайки хляба и виното, казал: ***„Това е Моето Тяло... това е Моята Кръв”*** (Мат.26:26-28). Подобни „чудеса” в живата природа се случват постоянно, и ние толкова сме привикнали към тях, че даже сме престанали да ги забелязваме. Заслужава си да обърнем внимание и на това, че един от фундаменталните закони на физиката – „Закон за съхранението на енергията” – отразява само непълна част от реално протичащите природни процеси и отдавна изисква да бъде доразвит. Днес той звучи така, както и по времето на нашите баби и дядовци: **„Енергията не възниква от нищо и не изчезва безследно, а само преминава от един вид в друг”**. Дошло е време да изменим и названието му и формулировката на

закона. Той трябва да се нарича не „Закон за съхранение на енергията”, а **„Закон за съхранението”**, и трябва да звучи приблизително така:

„Енергията и материята не възникват от нищо и не изчезват безследно, а преминават от единия вид в другия, или се превръщат един в друг напълно или частично”.

За това каква огромна енергия може да се съдържа в неголям обем материя, е добре известно: достатъчно е да си спомним, колко се отделя при ядрен взрив. Това още един път убедително доказва това, че всички природни обекти представляват особен вид концентрирана енергия (светлина). Не събужда никакво съмнение, че и обратния процес съществува, когато енергията се превръща в материя. Добре известно е, че нашата планета ежедневно расте на обем и „качва килограми”. Причина за това се явява светлинната енергия, която тя поглъща.

Днес с пълна отговорност можем да заявим, че цялата материя някога е била енергия, а енергията съдържа в себе си „разтворените” по-рано съществували материални обекти. И ако под енергия разбираме светлина, в най-широкия смисъл на думата, то може да се каже, че всичко наоколо е произлезло от светлина.

Под светлина трябва да разбираме не само видимата светлина на някакво светило, но цялата „велика енергия на Вселената”, включваща в себе си невидимото за очите инфрачервено, ултравиолетово и другите известни и възможно още не открити от науката енергетически излъчвания.

За непосветените винаги ще си остане загадка, как необразования, по съвременните понятия, Иисус може да има толкова дълбоки знания, позволяващи му да утвърждава:

„Човека вижда образи, но светлината, която е в тях, е скрита. В образа на светлината на Отца, тази светлина ще се разкрие, но Неговия образ ще остане скрит заради Неговата светлина” (Тома 87).

В тази твърде кратка и съдържателна фраза се говори за това, до което науката дойде след две хилядолетия. Иисус тук ясно дава да разберем, какво в действителност представлява Бог-Отец (но само като изглед, бел.прев.), какво представляват всички обекти („образи”), от какво се

състоят и как са се появили. Смисълът на тези няколко думи е дотолкова дълбок, че по това могат да се напишат многотомни научни и философски трудове.

Излиза, че са били прави нашите далечни предци, които считали, че цялото пространство е запълнено с невидим ефир (енергия), и в него, като ледчета във вода, плават материалните (видимите за нас) обекти, създадени от същия този ефир. И както ледчетата, които могат да се преобразуват във вода или пара, произволна материя също може да преминава в състояние на енергия (просто става невидима за нашите очи). В това се проявява „дишането” на вечно живата и вечно млада Вселена. Раждането на нови звезди и изчезването на огромни космически обекти в така наречените „космически дупки” красноречиво свидетелства за обратимостта на процесите на взаимен преход на енергията в материя и обратно. А такива явления, като трансмутация на материята и преход на енергията от един вид в друг, допълва картината.

Създава се впечатление, че Вселената, сякаш е жив организъм и сама поддържа необходимия, известен само на нея баланс и състав на цялата си структура. Векове наред хората не престанно се удивляват от хармонията и единството на този най-сложен организъм. И има всички основания да кажем, че такъв строен оркестър, който се явява мирозданието, трябва да има диригент. Религията нарича този диригент Бог, науката говори за него, като за „Закон за съществуването”. И не е за учудване, че в наши дни това става предмет на най-сериозни научни изследвания и обсъждане. Ето какво казва академик Г. И. Шипов на международния форум „Петербургска пролет – 2002”: **„Съществуват закони, по които е построена произволен вид материя: тънката материя и грубата материя. Значи, необходимо е да знаем някакви закони, по които се създава материята.”** В днешно време може смело да се каже, че съществуват някакви **условия**, **основания** и **причини** за създаване от енергетичното поле на материални обекти и за намиращия място обратен процес. И тук ние дойдохме до много интересен и важен момент на изследванията в тази област. На древногръцки език **условия**, **основания** и **причини** се обозначават с една дума **„Логос”**. Сиреч древногръцките мислители трябвало да кажат, че съществува някакъв **„Логос”**, който се

явява предпоставка за създаването от енергия на материални обекти и обратното. Но най-удивителното е, че именно така и са говорили. В това е лесно да се убедим, прелиствайки страниците на класическата антична философия.
Изобщо **„Логос"** е понятие дълбокосъдържателно и труднопреводимо. То било въведено в гръцката философия от Хераклит преди около две хиляди и петстотин години. **„Логос"** е подобен на житейското обозначение за реч или слово, но в действителност има съвсем друго значение. Най-близкият му смислов превод е **„Закон"**. Затова класическата философия говори за него, като **„Закон на Битието"**. В съвременните научни кръгове този **„Закон"** го наричат „световен разум", „единно информационно поле" и т.н., в повечето религии под това се разбира Бог, или Творецът.
И не е толкова важно да знаем, какво точно представлява този **„Закон"** и как се осъществява: действа ли той самостоятелно, или чрез него някой управлява Вселената. Важно е, че той съществува и действа! Много добре за това е казано в Библията:

„Невидимата Му Същност, вечната Му сила и Божество, от самото начало (от създаването на света) са видими (се проявяват) чрез разглеждане на творението" (Рим 1:20)

Както е известно, всички Благовествования (Евангелия), влизащи в състава на Библията, са били написани отначало на гръцки език (на български език). И ако в първите редове на „Евангелие от Иоанна" вместо „недостойния заместник" върнем „титуляра" (заменим не съвсем правилния превод „Логос", като „слово"), то те ще звучат така:

В началото бе „Закон" („Логос"), и „Законът" бе у Бога, и „Законът" бе Бог... Всичко чрез Него е започнало, и без Него нищо не е започнало" (Ин.1:1-3).

С други думи – Бог е ***„Закон"*** или ако още по-точно се опитаме да преведем библейските редове на съвременен език, ще се получи приблизително така:

Бог е „Живият Закон на живата природа".

По този „Закон” всичко е създадено в този свят, и не съществува нищо, което да не му се подчинява.

За това даже са говорили всички велики философи от времената на Платон и Хераклит, а съвсем възможно е - и преди тях. При това, по какъв начин нашите далечни предци са получили такива сериозни познания, можем само да гадаем. Множество съвременни учени на основание на последните научни открития и най-сложни експерименти, някои от които стана възможно да се осъществят едва в наши дни, също потвърждават правдивостта на тези древни истини.

По такъв начин, общо взето, може да се каже, че съвременната наука, толкова упорито отрицаваща Бога, неочаквано за самата нея, представила доказателства за Неговото съществуване. Наистина, да признае този факт на всеослушание тя не бърза все още. Но както се казва, „шило в торба на стои”, всичко е въпрос на време.

Днес настъпва революционния момент, когато науката и религията могат и са длъжни да се обединят (отново, бел.прев.) заради взаимна полза. Отдавна им е време да престанат да гледат недоверчиво една на друга в безсилието си да докажат своята правота. Както много справедливо е отбелязал А. Айнщайн: **„Науката без религията е куца, а религията без наука е сляпа”**. И едната и другата трябва най-накрая да разберат, че не са антиподи, а допълващи се способи за познание на света. Резултатът от такова обединение е трудно да се оцени предварително. То е способно да доведе до качествено ново съзнание на човека, квантов скок в неговото развитие.

Известно е, че за да достигнеш успех в произволна дейност, преди всичко трябва да повярваш, че ще успееш. Затова всички религии придават на вярата такова голямо значение. Естествено, може да бъдеш просто вярващ, и ако вярата е дълбока, това е напълно достатъчно. Обаче такива хора са малцина. Повечето вярващи, макар и да не признават открито, постоянно се опитват да открият потвърждение на истините, за които говорят религиозните учения. В наши дни такова потвърждение напълно може да получат: и ако вярата на човека е слаба, то могат да я укрепят знанията, с които съвременната наука с пълно основание може да се гордее. ***„Ако мислите достатъчно упорито, то неизбежно***

чрез науката ще бъдете доведени до вяра в Бога, която е основа на религията" (Джозеф Томсон, изтъкнат английски физик, нобелев лауреат). Във века на бурния научно-технически прогрес мнозита именно така стигат до вярата. Но необходимо е да помним, че както беше казано, че вярат е само ***„основа на религията"***, върху която трябва да се построи ***„Велик храм"***. Това е само началото на основния път: напред е пътят към Истината (Просветлението, Нирвана...), или, ако го кажем с думите на Иисус, в Царството Божие. Този път също ще отнеме време, и ако желаете да достигнете крайния резултат, то с придобиването на вярата трябва да побързате. До вярата, разбира се, може да ни доведе не само науката. Съществува огромно количество прекрасна литература: художествена, философска, религиозна, която може да помогне по въпроса. Но тук главното е да не се престараваме и да не залитаме в крайности. **За да придобием вяра, не е необходимо толкова много да знаем, но с Истината нещата стоят по друг начин.** Това съвсем не означава, че колкото повече знаеш, си по-близо до Истината. Напротив, трупането на знания с цел постигане на Истината е доста неблагодарно занятие. Отгоре на всичко, който чрез ума си упорито се опитва да познае „трансцедентното", в края на краищата достига до извода, че това просто е невъзможно. Именно това е разбрал и Сократ, когато е казал: „Аз знам, че нищо не знам, но другите не знаят даже това". До Истината може да достигне човек с празни ръце и незамътнен разсъдък, а не влачещият след себе си товар със съмнителни знания, който с учен вид разхвърля наляво и надясно цитати от литературната класика и философски трактати. Ето защо много знаменити мислители и интелектуалци, чийто портрети красят залите на публичните библиотеки, така и не успели да стигнат до същината: свидило им се да изхвърлят куфара си със знания. Те така и останали на прага, без да успеят да го прекрачат. Как да не спомним тук думите на Иисус:

„Мнозина стоят пред вратата, но единствени са тези, които влезат в брачния чертог" (Тома 79).

Истината не допуска през своята врата не само човек с някакъв товар, но и с „някаква дреха", прикриваща неговата истинска същност. Затова

Иисус казвал на свите ученици за това, че ще могат да влезат в Царството Божие, когато станат такива прости и естествени, като децата:

„Когато се разголите и не се засрамите и вземете вашите дрехи, сложите ги под краката си, и като малките деца ги стъпчете” (Тома 42).

Общо казано към словата на Иисус и текстовете на Свещените Писания трябва да се отнасяме с голямо внимание и уважение. Те не винаги са лесни за разбиране, но са пълни с дълбок смисъл. И е много опасно да им даваме свободно тълкуване, което може да изкриви не само съдържанието им, но и смисъла на учението като цяло. За съжаление, в днешно време имаме немалко примери за това.

„Каквото е горе, това е и долу” – тези думи на Хермес Трисмегист, който е бил почитан като жив Бог, са дошли до нас от дълбините на вековете. Те говорят, че нашите предци са имали съвършено правилни представи за единството на мирозданието.

„Каквото е горе, това е и долу” – казва днес науката, имаща предвид еднаквото устройство на цялата Вселана, от елементарните частици до гигантските космически обекти. Точно както около атомното ядро се въртят електроните, планетите от нашата Слънчева система, в това число и Земята, се въртят около Слънцето. На свой ред, цялата Слънчева система се върти около центъра на своята Галактика. Всички галактики също имат свой център на въртене, и се смята, че тази последователност може да бъде продължена.

Тук ясно се вижда съществуването на **„Единен Закон на Битието”**, по който е създадено всичко, включително самия човек. Именно това има предвид Библията, когато казва, че Бог е създал човека **„по свой образ и подобие”**. Почти винаги смисъла на тези думи се разбира неправилно. Затова за мнозина Бог изглежда в образа на справедлив мъдър старец, обитаващ някъде на небесата, чиято главна мисия се счита отделянето на праведните от грешните с цел едните да награди, а другите да накаже. И всички знаят, че по някаква причина, Той прави това едва след като човек остави този свят – сиреч след смъртта. Обаче тези, които се именуват праведници или считат, че техните грехове не са по-големи от добродетелите им, се надяват да получат, макар и част от това, което им се полага на небето, още приживе. И ако това не се случи, то дълбоко в

душата си упрекват Всевишния в несправедливост, недоумявайки, защо Той не изпрати макар и неголямо поощрение за всичките им страдания и благодеяния. И в молитвите си се стараят да напомнят на Бог за себе си, мислейки, ами ако Той, заради множеството си дела, ги е пропуснал. Такава е основната маса от днешните вярващи. И ако те биха били докрай откровени, то биха признали, че вярата им е слаба, и таят плахата надежда някога, за всички земни теготи, да получат „неземна (нереална) награда”. И макар тази надежда да не е много голяма, все пак да се живее с нея е по-леко.

Изглежда, че основно желание на вярващият праведник трябва да стане стремежа колкото се може по-скоро да попадне в „райските селения”, за да се отдаде на заслужено наслаждение. Обаче за обещаната на небесата награда никой, кой знае защо, не бърза. Добре известно е, какви огромни сили и средства изразходват днешните вярващи, за да удължат своето пребиваване на „грешната земя”. Кое заставя хората да постъпват така? Страхът, че тайни грехове няма да им позволят да влезат в рая, или съмнение в неговото реално съществуване? А може би, думите на Иисус за това, че могат да получат награда още приживе:

„Има някои от стоящите тук, които няма да вкусят смърт, преди да видят вече Царството Божие” (Мк.9:1).

Съблазнително, нали? И как ти се иска да повярваш! Но вяра именно в това, вяра в собствените сили, е искал да даде Иисус. И кои пък са тези щастливи „някои”, имащи възможността да се срещнат с Бога приживе? Може би, това са някакви особени хора, белязани от Бога? Не! Това е дадено на всеки – именно така са говорили всички велики учители от миналото, опитващи се да ни пробудят за ново съзнание.

Ето думите на пророка от Свещеното Писание:

„Стани, спящия, и възкресни от мъртвите”.

А това е казал Буда (Будния, бел.прев.):

„Аз съм такъв както вас, само че аз съм се събудил, а вие още не”.

А така е говорил Иисус на своите ученици:

„Усъвършенствалият се, ще бъде всеки, като учителя си.”

Какво удивително единодушие! Въобще, понякога изглежда, че ако Иисус срещне например Буда или Сократ, то те мълчаливо биха се прегърнали, като братя. Именно мълчаливо, защото не биха имали за какво да говорят, просто не би имало смисъл: та нали знаят едно и също, те обладават Истината. Общуването с тях е необходимо на тези, които още не са познали, а се стремят към това. За съжаление, такова общуване е крайно затруднено, защото думите на Иисус не могат да бъдат предадени. Ако това би било възможно, то отдавна да има „Учебник по истинско знание”, и хората с добри умствени способности с необходимата упоритост биха я постигали. Обаче това не се случва. Цялата история на земята свидетелства за това, че думите тук са безсилни, и с помощта на ума е невъзможно да се познае Истината. Та как ли тя все пак се познава, и кои са тези избраници, на които тя се разкрива?

Отговорът на този въпрос е известен от дълбока древност: необходимо е духовно зрение, което са способни да обладаят високоморални хора, живеещи по законите на „космическата етика” в хармонично единство с цялата Вселена. Защо това е именно така, а не иначе, е напълно обяснимо. Работата е там, че обладателите на съкровените знания придобиват огромна сила, способна както на съзидание, така и на разрушение. Затова Съществуванието се е погрижило, за да не попаднат тези знания в ръцете на хора користни и безнравствени. Ето какво казва самата Истина за себе си: ***„Аз влизам само в тези хора, които са свети и добри, чисти и милосърдни, живеят праведно и моето присъствие е на тях за благо (използват Я за благородни цели). На злонамерените, завистливите и потайните Аз не се явявам... Аз ги оставям на отмъстителните демони, които сами са отгледали в собствените си души”***. Тези думи от знаменитата книга на Хермес Трисмегист „Помандрес” („Видение”) са преживели хилядолетията и днес звучат като химн на великата мъдрост на нашите далечни прадеди. Ето защо е разбираемо, защо всички религии говорят за духовното съвършенство, като необходимо условие за познание на великите тайни на мирозданието.

И така, какво трябва да направим, за да придобием блаженство на земята, за да престанем да се чувстваме като фалшива нота във великата

симфония на Вселената?
И тук, понякога, на човек му се приисква да отдаде предпочитание на източната религиозна школа. Тя, както изглежда на пръв поглед, за разлика от християнството, дава конкретен практически метод за пробуждане на духовното съзнание, с цел да се види това, което е скрито от простото око. Този метод, проверен от векове, способен да доведе до наистина потресаващи резултати, се нарича медитация.
За медитацията е писано твърде много, но ако прочетете книгата на Ошо „Динамична медитация”, си мисля, че всички други книги едва ли ще ви са необходими. На въпроса, какво е това медитация, е достатъчно трудно да се отговори, но все пак ще се опитаме да опишем, какво всъщност представлява тя.

Медитацията – това е великото безмълвие, когато притихва ума, изчезват мислите и ти просто присъстваш, осъзнавайки обкръжаващото и себе си чрез някакво неизвестно досега вътрешно свойство.

Откриването и развиването у себе си на това свойство представлява това самоусъвършенстване, което довежда до духовно израстване. Може да се каже, че човек открива нова вътрешна способност за познание на света и самия себе си. Според степента на усвояването на процеса на медитация, тази способност расте, усещанията стават по-дълбоки, и накрая се случва това, което на Изток наричат второ раждане: човек открива своята истинска духовна същност. Смята се, че в този момент се ражда безсмъртното човешко съзнание (душа). Или, ако говорим с думите на Иисус, се случва ***„чудо на чудесата”***, ражда се ***„духът заради тялото”*** (Тома 34). Опознавайки себе си, човек ще познае света и всички негови велики тайни.

„Познай този, който е пред лицето ти, и това, което е скрито от теб ще ти се открие” (Тома 5), - към това ни е призовал Иисус. Но няма ли тук някакво несъответствие? В нито едно евангелие не се споменава за никаква медитация. Това е накарало мнозина търсещи да заменят християнската вяра и да отдадат предпочитание на източните религии. И съвършено напразно. Иисус действително никой не е поставял в поза лотос и не е заставял часове наред безмълвно да гледа в пространството. Той никога не е произнасял думата „медитация”,

вероятно, по това време тя и не се е наричала така, но за техники насочени към подобни практики в речите му се говори достатъчно често. И макар тези техники малко да се различавали от съществуващите тогава източни способи за медитиране, все пак много от тях преживяли вековете и в този или онзи вид, наред с традиционните методи, са получили в наши дни широко разпространение.

Медитирайки, съвсем не е задължително да се седи без никакъв звук продължително в определена поза, очаквайки Просветление. За някои това е твърде досадно, и не всеки има толкова свободно време. Ако самият начин на живот не стане медитативен, то може да се медитира по двайсет и четири часа в денонощието и да не се получи никакъв резултат. Иисус добре е разбирал това и затова не отделял медитацията от живота. Днес, наред с класическите техники за медитация, чието значение, особено за начинаещите, безспорно е голямо, съществуват множество други нейни разновидности, в които е напълно допустимо да се издават някакви звуци, да се произнася мантра, да се движи, да се пее и даже да се танцува. Важното е да мълчи ума – това се явява едно от основните неизменни условия. Японците, свикнали да ценят своето време, превърнали медитацията в просто пиене на чай, наричайки го „чаена церемония”. Произволно занимание, ако се отнасяме към него осъзнато, може да стане медитация. Да наблюдава себе си, своите действия, своите мисли и чувства – това са основните правила, които трябва да следва медитиращият.

Към медитационните техники, описани в евангелските текстове, ще се върнем по-късно отново. Сега ми се иска малко да си припомним славния период на разцвет на християнството, когато в XIV век на мястото на различните разроили се религиозни учения, не способни да удовлетвотят изискванията на времето, дошъл исихазмът (от гръцкото hesychia – покой, безмълвие, откъснатост). Философията на исихазма е основана на особено разбиране на учението на Христа. Това е своеобразна духовна практика, позволяваща на монасите и миряните да се свързват с Бога. Съгласно Новия Завет, ***„Бога не е виждал никой никога”*** (Ин.1:18). Но исихастите утвърждават, че светът е изпълнен с „Божиите енергии”, и че може да се види невидимия Бог с помощта на духовното зрение. За

ключово място в Свещеното Писание считат думите на Иисус: ***„Царството Божие е вътре във вас“*** (Лк.17:21). Затова исихастите смятат за своя главна задача духовното усъвършенстване и разкриване на божественото начало у себе си. Утвърждават, че в резултат на духовното самовглъбение, човек е способен да намери своята вътрешна божествена същност (душа) и да се съедини с външните божествени енергии (Бога). Смята се, че всеки вярващ, в резултат на самоусъвършенстване, трябва да се уподоби на Христа. Основание за подобно утвърждение служат думите на Иисус: „***усъвършенствайки се, всеки ще бъде като учителя си.***“ (Лк.6:40).

Практиката на исихазма напомня на източните езотерични практики и много наподобява медитацията. Но при исихазма позата на тялото, положението на главата, контрола на дишането и другите традиционни източни правила за медитиране не играят съществена роля. Това е особена духовна практика на безмълвно самовглъбение, своеобразна молитва без думи. В резултат на подобна практика, според исихастите, става духовно преместване на „ума“ в „сърцето“, което позволява да „видиш незримото“. Запазени са множество свидетелства относно чудесните способности на исихастите.

Понякога исихастите можели да повтарят на ум или на глас кратка молитва на покаяние. Като правило, това била „Иисусовата молитва“: ***„Господи Иисусе Христе, Сине Божи, смили се над мене грешния“***. Но в дадения случай, тя изпълнявала роля на източна мантра (поради многократното ѝ, безвнимателно и бързо повторение, бел.прев.), помагаща да спре дейността на ума и достигане на истинско безмълвие.

Макар че за основоположници на исихазма, като цялостно учение, се считат живелите през XIII – XIV век във Византия преп. Григорий Синаит и Св. Григорий Палама, може да се каже, че те само обобщили развиващите се идеи, основани на дълбок и пространен анализ на Свещеното Писание.

На Константинополския събор през 1341 година всички основни концепции и техники на исихазма получили официално одобрение и било признато тяхното пълно съответствие с учението на Христа. След десет години, през 1351 година, с решение на представителите на всички

православни църкви исихазмът бил признат за официало учение на Православието.

От Византия исихазмът се разпространил в Русия и, несъмнено, повлиял на нейното духовно развитие през XIV – XV век. Един от най-почитаните светци, Сергий Радонежски, след като изпитал сам „велико преображение" от безмълвното общение с Бога, подчинил на неговото влияние ново религиозно съзнание. Руската народна религиозност, нямаща до това определено единно направление, също намерила в исихазма приемлив вариант на християнското мировозрение. Този период се ознаменувал с небивал духовен подем и разцвет на културата в Русия. Родените от новата тенденция такива личности, като Андрей Рубльов, Теофан Грък, Епифан Премъдри и други, вписали велика страница в нейната биография.

Все пак исихазмът, като официално учение, не могъл дълго да просъществува по цял ред причини. Според понятията на исихастите, този, който достига до духовно съвършенство (Просветление), подобно на Христа, се съединява с Бога. ***„Аз и Отец – едно сме"*** (Ин.10:30), - казвал Иисус. Затова към върховната власт исихастите предявявали много високи изисквания, смятайки, че нейните представители трябва обезателно да са Просветлени. Разбираемо е, че с това положение самодържците не можели да се примиряват дълго. Освен това, при опонентите предизивиквало опасение приликата на исихазма с източните религии. Те виждали в това определена опасност за Православието, неговата цялост и самобитност, затова се стремили да насочат православното богословие в русло. което го сближава със западната схоластика. В крайна сметка, по силата на ред обстоятелства, противниците на исихазма победили. И напълно естествено, концепциите на победителя легнали в основата на новото християнско мировозрение, което благополучно просъществувало до наши дни. Все пак до ден днешен старите традиции имат немалко привърженици (атонското монашество и др.). В настоящето време у ред страни се наблюдава нов интерес към исихазма.

В това, че исихазма възниква не напразно и се корени дълбоко в учението на Христа, не е трудно да се убедим: за „великото безмълвие” често се споменава в евангелските повествования.

Желаейки Словото Божие по-скоро да се разпространи по земята, Иисус изпраща седемдесет от най-добрите си ученици по различни градове и селения, за да проповядват. При това Той знае, че Неговите ученици са далеч от съвършенството, и иска процесът на тяхното обучение да не се прекъсва по време на раздялата с Него. Това, че при отсъствие на учителя практиката на духовното самовглъбяване се явява основен метод за усъвършенстване, Иисус е разбирал добре. Занел и това, че учениците му няма да имат друго време за занимание с подобна практика, освен по време на път. Затова на прощаване Иисус им дава своите наставления, които на пръв поглед може да ни се сторят малко странни:

„Вървете! Ето, Аз ви пращам като агнета посред вълци. Не носете ни кесия, ни торба, нито обуща, и никого по пътя не поздравявайте.” (Лк.10:3-4).

Ако се вгледаме внимателно в тези думи, то, изразено на съвременен език, може да се каже, че учителят обучава своите ученици на техниката на „ходещата медитация” (в наши дни тази техника е станала една от най-популярните).

Главна задача на човека, според Иисус, е да разкрие своята вътрешна духовна същност. За това, че грижите на външния свят се явяват основно препятствие на този път, Той говорил постоянно:

„Ти се грижиш и суетиш за много, а едно е нужно само” (Лк.10:41-42).

„Затова казвам ви: не се грижете за душата си, какво да ядете и да пиете, ни за тялото си, какво да облечете. Душата не струва ли повече от храната, и тялото от облеклото?” (Мт. 6:25)

„И тъй, не се грижете за утре, защото утрешният ден сам ще се грижи за своето: доста е на всеки ден злобата му.” (Мт.6:34).

За изпълнение на произволна медитационна техника е необходимо пълно откъсване от житейските проблеми, затова Иисус и казва: ***"Не носете ни кесия, ни торба, нито обуща..."***.
В тези думи е скрит и друг дълбок смисъл. Мъдростта гласи: „Път, който не храни пътника, не си заслужава".
Медитацията – това е просто съзерцание, вътрешно отразяване на реалността, без каквато и да било реакция на произходящото, затова по-нататък Иисус продължава: ***„...и никого по пътя не поздравявайте."***.
Тези думи практически винаги извикват недоумение, затова съществуват немалко техни всевъзможни тълкувания при различни проповедници, и като правило, всички те са далеч от истината. Тук Иисус проявява загриженост, за да не се нарушава процесът на самовглъбяване поради външни причини: всички реакции и всички контакти изискват работа на ума, а значи прекъсват медитацията.
В представите на Иисус животът трябва да бъде медитативен, затова Той казва, че даже пред най-отговорните събития разсъдъкът може и трябва да бъде спокоен:
„А кога ви заведат в синагогите и при началствата и властите, не се грижете, как или що да отговорите, или що да кажете; защото Дух Светий ще ви научи в същия час, какво трябва да кажете." (Лк.12:11-12).
И тук отново звучи знаменитото: ***„Не се грижете"***. Защо Иисус постоянно иска да ни направи такива безгрижни? Да се отговори на този въпрос не е трудно. Какво прави човек, който в даден момент не се грижи ни за храна, ни за дрехи, ни за нещо друго, чийто разсъдък не тревожат никакви мисли? Отговорът е един: Ако това не е покойник, то в дадения момент човекът просто блажено присъства в реалността. Именно такова присъствие се нарича медитация. И Иисус искал това състояние на „блажено присъствие" постоянно да съпровожда човека, разкривайки неговите собствени велики възможности. (Медитацията е междинното състояние („меди"), посредникът, който е необходим, **но не е достатъчен** за самовглъбяването, което пък е свързано с изучаване на вътрешния свят на душата и **контрол над реакциите към външните дразнители**. Медитацията не може да контролира, тя само изчиства ума от грижите. бел. прев.).
Необходимо е да разбираме: Иисус изобщо не ни призовава да ходим голи и гладни, той само ни учи, как правилно да разпределим

приоритетите си, опитва се да ни избави от ненужната суета. Той говори за това, че времето, когато човек безметежно осъзнава себе си и окръжаващата реалност, се явява най-доброто време в даденият му живот.
Да бъдеш безгрижен изобщо не означава да не вършиш нищо. Произволна осъзната дейност, лишена от каквото и да било вътрешно напрежение, доставящо на човека удоволствие, може смело да наречем безгрижно прекарване на времето. Това е все същото състояние на „блажено присъствие" или „медитативно състояние". Даже самата молитва, според Иисус, трябва да стане своеобразна медитация. Той се обявява против традиционното многословие и ясно дава да се разбере, че за молитвата не са нужни думи:
„А кога се молите, не говорете излишно като езичниците; защото те мислят, че в многословието си ще бъдат чути; прочее, не бивайте тям подобни; защото вашият Отец знае, от какво имате нужда, още преди да поискате от Него." (Мт.6:7-8).
И все пак Иисус ни е оставил една молитва:
„А молете се тъй: Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес; и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия; защото Твое е царството, и силата, и славата вовеки. Амин." (Мт.6:9-13).
Да се опитаме да разберем, защо Иисус ни е оставил именно тази молитва. Ако се вгледаме внимателно, то виждаме, че по същество тя представлява класическа подготовка, която се препоръчва преди всяка медитация. Целта на подобни подготовки е вътрешното съсредоточаване, изключване от грижите на външния свят и релаксация (отпускане).
За да донесе реална полза тази молитва, е важно да се разбира за какво става въпрос в нея. Ако опитаме да я преведем на съвременен език, тя ще звучи примерно така:

- Ние знаем, че съществува ***„Закон"***, по който е построено цялото мироздание. Този ***„Закон"*** е нашият Създател и Отец на всичко съществуващо. Да бъде славен Той. (***"Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име;"***)

- Ние не се съмняваме във великата мъдрост на този ***„Закон”*** и желаем да живеем на земята в хармония с Него, както и цялата Вселена. (***”да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята;”***)
- Ние живеем в днешния ден, в този момент. (***”насъщния ни хляб дай ни днес;”***)
- Ние сме абсолютно свободни, миналото не ни тежи. Ние прощаваме на обиждащите ни, и нека ни простят обидените от нас. Ние не смятаме, че вършейки добри дела, придобиваме длъжници, а напротив, сме благодарни за тази възможност. Затова, нека не се обиждат тези, на които не можем да отговорим на доброто с добро. (***”и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си;”***)
- Ние не искаме да имаме желания, ние сме спокойни и безгрижни, защото имаме всичко необходимо за нас. (***„и не въведи нас в изкушение,”***)
- Ние искаме да живеем открит, прост и безхитростен живот. (***„но избави ни от лукавия”***)

Подготовката е завършена. Сега може да започваме медитацията – молитва без думи. Не отлагайте за „после”. При вас всичко ще се получи!

П.П. Когато заставаме на колене или скланяме глава пред изображение на християнски светец, с това изразяваме своето уважение и сякаш казваме: „Ти си юнак!” Но ако попитаме някой: „А самият ти искаш ли да станеш подобен на него?”, то този въпрос ще предизвика силно объркване. И в крайна сметка, смятаме ли ние в действителност, че животът на такива хора, като Иисус, трябва да стане пример за подражание? При това става въпрос не за повтаряне на начина им на живот като странници-проповедници, а за вътрешното мировозрение, което им е присъщо. И тук веднага изникват опасения: а няма ли да попречи това да водя обичайния си начин на живот, няма ли да ми се отрази на бизнеса, семейството и т.н. Не е ли затова така силно се вкоренила в християнството идеята, че Иисус се явява „единороден” син Божи и неговата „висота” е недостижима за никой? Тази позиция е много удобна, тъй като не изисква от вярващия много: според възможностите си да спазва

заповедите и периодично да изкупва (изповядва) греховете си. Не се ли опитваме да се самозалъжем?

Господи, „избави ни от лукавия!”

И помнете, Иисус неслучайно е говорил за Любовта като за единствена заповед. Именно Любовта прави от човека Бог. В резултат на Любовта между две сърца се ражда детенце – малко Божество. (Само Бог може да дава живот. Значи чрез Любов двама се превръщат в едно - в Бог., бел.прев.) По-нататък това Божество попада в нашите ръце, и страшно е като си помислиш какво правим с него, впрочем, като правило, с благородни мотиви. И благодарение на нашите непрестанни „грижи” постепенно детенцето изгубва божествените си черти. Но Съществуванието е много благослконно и дава на всеки човек възможност да се роди като Бог втори път. Това е уникално и много трудно раждане: нали се получава, че тук човек трябва да роди самия себе си. И все пак бъдещото дете има двама родители – самият човек и неговата Любов: Любов Съвършена, Всеобхватна, позволяваща да се достигне хармония с цялата Вселена. Само такава Любов дава възможност да познаеш самия себе си: да разкриеш своята вътрешна божествена същност и, съединявайки се с Бога, да придобиеш безсмъртие. С различни думи всички религии говорят за едно:

„Ако вие не познаете себе си, тогава вие сте в нищета и вие сте нищетата.” (Тома 3). Когато узнаете, какво представлявате всъщност, тогава ще разберете, че „вечен живот” не са само думи!

ПРАКТИЧЕСКО ЕВАНГЕЛИЕ

Неговият промисъл е неведом затова,
защото вярват в Него, но не вярват на Него.
(Путь промысла Его неведом потому,
что вера есть в Него, но веры нет Ему.)

Редовете от избрания от мен епиграф най-често се приписват на Тютчев, но не е толкова важно кой всъщност първи е казал тези станали вече крилати слова, главното е, че те абсолютно достоверно отразяват многовековната действителност.
И така, както вече бе отбелязано, днес към вярата в Бога човек може да дойде по различни пътища, не изключвайки научните знания и наистина удивителните открития от последните десетилетия. Но все пак също така казахме, че вярата се явява само **„основа на религията"**, на която трябва да бъде въздигнат нейният **„Велик храм"**. Хайде да пробваме да положим макар и няколко тухлички в неговия фундамент. В действителност това не чак толкова сложно, защото ние се явяваме щастливи притежатели на прекрасен строителен проект, който се нарича **„Христово Учение"**. Но за да бъде нашето строителство успешно, преди всичко трябва да вярваме в този проект и добре да го разбираме.
Иисус е призовал: ***„Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя; вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си; защото игото Ми е благо, и бремето Ми леко."*** (Мт.11:28-30).
Той е говорил, че няма никой, който, идвайки при Него, ***„и да не е получил сега, в това време, ..., стократно повече"*** (Мк.10:30). Обърнете внимание: ***„сега, в това време"*** – значи приживе! ***„Дойдете при Мене!"*** – призовава Учителят. Че защо тогава ние така бавно и с такова опасение се приближаваме към Него? Вярваме ли Му всъщност? Може би е по-добре по старому да се държим за това, което имаме – ами ако няма никакви пословути ***„стократно"***? Оказва се – има! И за да се убедим в това, хайде

още веднъж да се обърнем към наистина Великото Учение. Ще се спрем само на няколко негови моменти, които на практика коренно да променят живота на човека, да го изпълнят със светлината и радост от битието.

1. ВЪЗПРИЕМАНЕ НА СВЕТА

„Светило за тялото е окото; затова, кога твоето око бъде чисто, и цялото ти тяло ще бъде светло; а кога бъде лукаво, и тялото ти ще бъде тъмно; и тъй, гледай: светлината, що е в тебе, да не е тъмнина. Ако, прочее, тялото ти е цяло светло и няма ни една тъмна част, цялото ще бъде така светло, както кога светило те осветява със сияние.” ***(Лк.11:34-36)***

С каквито очи гледаме на света, такъв го правим. Тази древна истина в различни интерпретации неуморно повтарят великите мъдреци от всички времена. Трябва ли да казваме, че променяйки своите възгледи на съществуващата действителност, ние променяме самите себе си? Мисля, че едва ли някой ще спори за това. Но пък ако кажем, че смяната на нашите възгледи и убеждения може да измени заобикалящият ни материален свят, това може да предизвика маса въпроси и възражения. И все пак великите мистици утвърждават, че мислите на човека са способни да променят не само него самия, но и реалната действителност, в която той съществува. Многочислени научни експерименти и изследвания на човешките възможности, също потвърждават този факт. Съвременната наука направи огромен пробив. Днес е доказано убедително, че всички материални обекти, включително самия човек, представляват не друго, а концентрирани по особен начин сгъстявания на енергия. С други думи, всичко наоколо е енергия и целият свят може образно да си представим като огромна енергетическа паяжина, всяка нишка на която е свързана с цялото. Наблюдавали ли сте някога, какво се случва, когато в паяжина попада муха? Тя може да се оплете в най-крайните мрежи, но паякът, стоящ дори в най-отдалеченият край, веднага разбира това. Точно така и в нашият огромен свят всички материални обекти, енергии, явления и събития по най-непосредствен начин са свързани помежду си. Не случайно в Упанишадите се казва: **„Когато се откъсва тревичка, потръпва цялата Вселена”**. Всеки човек също се явява съставна част от сложната

система на мирозданието. Вие неслучайно сте се появили на белия свят, Вселената знае за вашето присъствие и е добре осведомена за вас. Спомнете си как говореше Иисус: ***„а вам и космите на главата са всички преброени;”*** (Мт. 10:30). Съществуването ви е създало, значи сте Му нужни, и То е готово да се погрижи за вас, предоставяйки наистина безгранични възможности за щастлив живот. Именно това се разбира от думите **„Бог ви люби”**. Как да не изпуснем своите възможности и да получим от живота неговите щедри дарове? Да научат човека на това и се явява главна задача на всички Велики религии, и Евангелските текстове смело можем да наречем едни от най-ярките примери за подобен учебник. И така: **„кога твоето око бъде чисто, и цялото ти тяло ще бъде светло... цялото ще бъде така светло, както кога светило те осветява със сияние”**. С други думи, ако твоите възгледи станат позитивни, тогава и светът около теб също ще се измени в съответствие с тях. За да разберем тази удивителна взаимовръзка, дайте да я разгледаме от гледна точка на съвременната наука. Произволна човешка мисъл на първо време се явява енергетическа субстанция. Вече сме отбелязвали, че всички материални обекти представляват всъщност концентрирана енергия. Може смело да предположим, че нашите мисли също са способни при определени условия да се концентрират и материализират. Що за условия са това? Сама по себе си проблясналата в съзнанието мисъл няма особена сила, тя може просто да се разтвори в енергетическия поток на Вселената и завинаги да изчезне. „Колко е хубав днес денят”, - помисляте си вие, а след това никога вече не си спомняте за това. Друго нещо е многократно повторената мисъл, на която отделяте голямо внимание. Именно такива мисли имат свойството да се материализират. Концентрирайки се, те придобиват в нашето съзнание особена форма, и ние започваме да ги наричаме възгледи, съждения или убеждения. Какво се случва с материализираната мисъл? Къде попада тя? Какви са последствията от тази материализация? Тук трябва подробно да се спрем на устройството на най-съвършения природен компютър – човешкия мозък. Известно е, че нашият мозък се състои от съзнание и подсъзнание. Първоначално мислите се раждат в съзнанието, и ние вече сме свикнали с това, че въпреки нашето желание, те хаотично блуждаят в главата ни, ту появявайки се, ту изчезвайки. Концентрираната, материализирана мисъл

преминава в подсъзнанието и здраво заема там своето място. Може да я сравним с нова програма, която получава нашия мозък. Какво се случва по-нататък? Естествено, програмата започва да работи: материализираната мисъл започва да живее собствен живот, създавайки собствена реалност. (Установил съм по себе си, че когато съм ***настроен*** за нещо, от което се интересувам живо, тогава всичко около мен ми дава идеи на тази тема – заглавия от вестниците на будката, листата на дърветата, случайно чута фраза от телевизора или радиото. Тази **настройка** всъщност е въпросната програма, която човек сам си задава, в зависимост от интересите (възгледите) си и представлява въпросните „очи", с които гледам на света., бел.прев.) За нагледност можем да си я представим като мъничка нишка в премъдросплетената паяжина на мирозданието. Тази нишка, имаща собствена честота на вибрациите, заставлява по подобен начин да вибрира цялата система. (По-скоро цялата Система има честота на вибрациите с голяма амплитуда и ние сме длъжни да изпаднем в резонанс (еднаква честота) със Системата иначе нашите вибрации понеже са с много по-ниска амплитуда ще затихнат., бел.прев.) Сега стават ясни странните на пръв поглед думи на Христа: ***„Аз съм светлината, която е над всичко. Аз съм всичко: от мен всичко е дошло, и към мен всичко се връща. Разцепи дървото - аз съм в дървото. Вдигни камък - и там ще ме намериш."*** (Тома 77). Тук се казва, че вътрешната същност на човека е тясно свързана с всеки обект от Вселената, и така смятали всички велики мистици. Ето как се говори за това в древните Упанишади: ***„Този, който възприема всичко като не друго, а като самия себе си, и който вижда във всичко самия себе си, не се отказва от нищо. За просветения всичко съществуващо е не нещо друго, а отражение на неговата същност"***.

Много важно е да следим за това нашите мисли да не формират негативни възгледи, които на свой ред да започнат да създават около човека негативна реалност. Това е напълно по силите ни и изцяло зависи от нас самите. Като пример ще разкажа случай, който веднъж преди много години преживях на един от тропическите плажове по

Средиземноморието. Наближаваше края на туристическия сезон, затова хората бяха доста по-малко от обичайното. Времето този ден се случи добро, и настроението ми напълно й съответстваше. Недалеч от мен се появиха нови посетители: това бяха две жени около четиридесетте и двама малко по-възрастни мъже. И четиримата бяха с обичайна външност и затова не предизвикаха голям интерес у публиката. Аз от скука и за тренировка на логиката си, тайно започнах да ги наблюдавам, опитвайки се да определя, семейни двойки ли са или просто дами със своите кавалери. Както всички почиващи, те се разположиха на шезлонгите в сянката на разпънатите чадъри. Беше достатъчно топло, и мъжете, съблекли се бързо, влязоха във водата. Един от тях, след като се потопи няколко пъти, веднага излезе и легна на хавлия до своите спътници, а вторият несръчно продължаваше да се мята във водата. Като се наплува, мъжът бавно тръгна към брега. Водата още му стигаше до пояса, когато внезапно той спря и, снемайки плувките си, започна демонстративно да ги изстисква. Тази гледка привлече известно внимание от страна на почиващите: ясно, че на всички беше интересно, как ли сега ще се изхитри да си обуе изстисканите плувки, без да ги намокри. Не се наложи дълго да чакаме отговор на този въпрос: мъжът просто излезе на брега, показвайки се на публиката, както се казва, в цялото си великолепие. Той, стоейки с лице към зрителите, няколко пъти изтръска гащичките си, явно не бързайки да ги обува. „Безплатен мъжки стриптийз", - чух аз нечия ехидна реплика. „Ух, какво безсрамие и неуважение към хората! – с негодуване си помислих. – Добре, че поне деца няма наблизо". Възмущението в мен растеше, и даже имах желание да изкажа мнението си по този повод, но навреме се спрях. Внезапно си спомних стара мъдрост: ***„Не обичаме тези, които не познаваме"*** и още думите на Христа: ***„Не съдете, за да не бъдете съдени"***. Реших да опитам да погледна на гореописаната картина с други очи и още веднъж внимателно се вгледах в „плажния стриптизьор". Пред мен стоеше невисок, застаряващ, почти плешив мъж с некрасиво лице на неудачник. Закръгленият корем, тесните рамене и безформените мускули правеха картината още по мрачна. В него, за съжаление, имаше само едно място, което не извикваше упрек: и с размерите, и с формата там всичко бе в пълен порядък, именно това сега

той се опитваше да покаже на публиката. „Вижте, - сякаш казваше неговият вид, - вие навярно мислите, как такъв невзрачен мъж може въобще да се заима с жена? А сега какво ще кажете?!” На него много му се искаше да покаже на присъстващите, че и в неговия облик има нещо привлекателно. А и къде още можеше да го направи, ако не на плажа? За един миг моята агресивна настроеност по отношение на непознатия се смени с доброжелателна и съчувствена усмивка. От този ден насетне реших, че отсега ще възприемам околният свят изключително от позитивна гледна точка.

Как да направим така, че „**твоето око бъде чисто**”, и така, че твоето вътрешно „**светило те осветява със сияние**” и да осветява всичко наоколо? Много е важно да разберем, че подсъзнанието, като гъба, попива всяка мисъл, която е станала убеждение. Това могат да бъдат ваши собствени изводи или знания, получени от компетентни, според вас, източници: от книги, от родители, учители и т.н. Именно тези засети в подсъзнанието възгледи и създават нашата околна действителност, формирайки собствени уникални взаимоотношения с нея. Подсъзнанието за разлика от съзнанието не може да съди и дава оценка: то еднакво охотно ще приема както негативните, така и позитивните утвърждения и умозаключения. Ако в подсъзнанието на човек преобладават позитивни възгледи, то такъв човек се нарича оптимист, ако ли обратно, преобладава негативът, то пред нас е типичен песимист. Излишъкът от негативни мисли може да предизвика сериозни физически заболявания, депресии, психически разстройства, и на специалистите тогава им се налага да полагат огромни усилия, за да премахнат от подсъзнанието на човека вредоносните възгледи и убеждения. При това се използват различни методики, но засега така и не се удава постигането на добър резултат. Има наличен само един ефективен начин: „Клин – клин избива”. Негативното съждение може да се премахне от съзнанието само чрез противоположно на него позитивно, важно е само да бъде по-тежко и по-силно от съществуващото. В подсъзнанието не могат да съществуват едновременно две диаметрално противоположни гледни точки, на едната ще й се наложи да изчезне завинаги.

Необходимо е да подчертаем, че възгледите, трайно заели място в подсъзнанието, не само определят нашите взаимоотношения с околния материален свят, но и, колкото и да изглежда парадоксално, го създават. Убежденията, съществуващи вътре в нас, наистина творят чудеса. Затова в Писанията се казва, че ***„според вярата ви ще ви се даде”***. Нашите възгледи и убеждения сякаш притеглят към нас съответстващите им събития и материалните обекти. В това не е лесно да се повярва, но всъщност е така.
В Санкт-Петербург на среща с читатели случайно се запознах с жена, която ми се оплака от съдбата си. Тя ми разказа, че живее заедно с възрастната си дъщеря в нелош двустаен апартамент, но наскоро й се случила страшна беда – окрали я, както тя се изрази „до шушка”. Семейството им било небогато, самата тя получавала неголяма пенсия по инвалидност, дъщеря й работела в сладкарския завод. За да могат някак да допълват бюджета си, всяко лято ходели да живеят на старичката си вила и давали апартамента си под наем. Но този път наемателите се оказали непорядъчни хора и, напускайки, заедно със своите вещи прибрали и нещата на хазяите. Жената особено съжаляваше за хубава мебел, стояла в гостната, считаща се за стая на дъщеря й. Тя казваше, че средствата им никога няма да стигнат за покупка на нова мебел, че сега така и ще бъдат принудени да живеят в полупразния апартамент, „в който даже е срамно да поканиш прилични хора”. Оплакваше се тя и за това, че дъщеря й не може да се омъжи, а сега, според израза й, „на беззестреницата шансовете съвсем станаха нулеви”. Веднага се виждаше, че собствените мисли бяха довели моята събеседница към две негативни убеждения: първо – тя никога няма да има хубави мебели, и второ – дъщеря й няма да се омъжи. Казах на жената, че е длъжна да се опита да измени своите възгледи. Отначало тя се отнесе към думите ми с недоверие и даже с известен сарказъм. Тогава й предложих друг вариант. Посъветвах я да мечтае за нова мебел, мислено представяйки си я със всичките й подробности: цвят, дизайн, да слуша как леко поскърцват вратичките при отваряне, да види как лъчи светлина танцуват на нейната полирана повърхност, когато я изтрива с мека кърпа от праха. С други думи, посъветвах я да си представи, че тази мебел вече е нейна. Тя се съгласи да

мечтае, казвайки, че това е единственото, което сега й остава. Тогава реших да усложня задачата. Помолих я да попоглежда вътре във въображаемия гардероб и да вижда там стриктно изгладените и сгънати мъжки вещи, принадлежащи на нейния зет. В отговор жената се усмихна, но обеща да опита. След известно време, съвсем случайно я срещнах да се разхожда с детска количка в парка. Вероятно не бих я познал сам в образа на спокойна и уравновесена дама онази объркана и развълнувана събеседница, която някога ми разказа за неволите си. Дамата първа се обърна към мен и ми напомни нашия разговор преди две години. Отначало тя буквално ме засипа с думи на благодарност: „Благодаря Ви, много Ви благодаря! Исках да ви пиша на електронния Ви адрес, но се стеснявах, като си помислих, че сте ме забравили вече”. „Много се радвам за вас. Значи със зет все пак се заимахте?” – попитах аз, показвайки количката. „И не само зет! Всичко стана както казахте, аз си представях неговите старателно изгладени вещи да лежат в гардероба – прекрасна мебелна стена, която и тя също се появи у нас!” – весело продължаваше тя. „Вероятно, мъжът на Вашата дъщеря е богат човек?” – поинтересувах се аз. „Да, той печели нелошо, - отговори жената, - но мебелите ни се появиха преди него”. Ето какво ми разказа тя. Веднъж на вратата й някой позвънил, тя отворила и на прага видяла съседа отгоре. Съседа бил бизнесмен и се славел като състоятелен човек. Отначало се извинил за шума и временните неудобства, които може да причини започнатия от него ремонт, а после без много приказки им предложил да приемат подарък мебел от неговата гостна. Жената ми разказа, че просто била в шок. Най-удивителното било, че именно тази мебел на съседа си, която много й харесвала, тя си представяла в своите импровизирани мечти: веднъж тя я видяла, когато ходила у тях да го ругае заради някакъв теч в кухнята. След ремонта, съседът решил да смени мебелировката и, знаейки за тежкото положение на бедното семейство, просто им подарил мебелите си. Жената после ми призна, че фантазирайки, тя в края на краищата повярвала в реалността на своите визуализации, по нейните думи, тя просто била убедена и изобщо не се съмнявала, че това някога обезателно ще се случи.

На някой тази история може да се стори просто съвпадение, но нека си спомним как за силата на убеждението (вярата) говорил сам Иисус: ***„имайте вяра в Бога. Защото, истина ви казвам: ако някой каже на тая планина: дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че ще стане по думите му, - ще му се сбъдне, каквото и да каже.”*** (Мк.11:23). Ако Вие сега държите в ръце тази книга, то може да се предположи, че вярвате в Учението на Христа. Нужни ли са в такъв случай други доказателства? Афоризмът за планината се явява по-скоро алегория, макар че както знаем съществуват хора, способни да преместват различни материални предмети с помощта на вътрешната си енергетика. В Евангелските текстове има много интересно място, където се разказва, че Иисус на празника със силата на мисълта си превърнал водата във вино. Някои са склонни да виждат в това повествование иносказателен смисъл, предполагайки, че в действителност това е невъзможно. Но последните научни открития за свойствата на обикновената вода, говорят за това, че историята е могла в действителност да бъде. Ще ви опиша достатъчно широкоизвестен случай, който станал през 1956 година в югоизточна Азия в секретна лаборатория на военен институт по разработка и производство на средства за масово унищожение. На секретно съвещание група специалисти обсъждали въпрос за създаване на ново бактериологично оръжие. Неочаквано съвещанието се наложило да прекъснат съвещанието и всички участници били откарани в болница със симптоми на силно хранително отравяне. Последващото разследване стигнало до задънена улица: освен вода, която се намирала в гарафите на масите, никой от присъстващите нищо не е употребявал. Детайлният анализ позволил да се направи еднозначен извод: причина за отравянето станала обикновената вода. Тъй като негативните мисли на разработчиците на смъртоносни оръжия получили своето отражение в матеиалните обекти, един от които (водата) те и употребили. Но ако може да се превърне водата в отрова, защо пък да не стане развеселяваща напитка?
Говорейки относно магическата сила на нашите мисли и убеждения, не може да не се спрем на евангелските истории, разказващи за удивителните изцеления, извършени от Христа. Много често му задавали

въпроса по какъв начин извършва Той своите чудеса. Видимо питащите не са били много внимателни, сам Иисус никога не е държал в тайна това, открито казвайки, че вярата в оздравяването се явява основа за успешното лечение. Нека си спомним какво се говори за това в самите Свещени Писания. ***„И ето, една жена, която бе страдала от кръвотечение дванайсет години,***
приближи се изотзад и се допря до края на дрехата Му, защото си думаше: ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея. А Иисус, като се обърна и я видя, рече: дерзай, дъще, твоята вяра те спаси? От тоя час жената оздравя.” (Мт.9:20-22). ***„А когато дойде вкъщи, слепците се приближиха до Него. И Иисус им рече: вярвате ли, че мога стори това? Те Му казват: да, Господи! Тогава Той се допря до очите им и рече: нека ви бъде по вашата вяра. И очите им се отвориха, а Иисус им строго заповяда: гледайте, никой да не узнае.”***
(Мт.9:28-30).
За съжаление съществуват и точно противоположни примери. Майка ми работеше в училище и разказваше, че една тяхна учителка много се страхувала да не умре от рак, страхът бил толкова силен, че рисувала във въображението себе си страдаща от тази болест. Навярно се досетихте какво се случило с нея в края на краищата. Народната мъдрост гласи: „За да се случи нещо, трябва да се страхуваме от него”. Защо се случва това не е трудно да се разбере. Страхът, сеещ в подсъзнанието нежелателните въображаеми събития, вследствие на концентрацията на мислите ни около тях, в крайна сметка довежда да прояваването им в материален план. В медицината съществува понятие „лъжлива бременност”. Най-често подобни случаи се наблюдават при неопитни момичета, които често предполагат, че бременност настъпва след първата интимна близост. Но понякога даже при многократно раждали жени се наблюдават подобни случаи. Интересното е, че при това всички признаци на бременността са налице: и отсъствие на менструация, и гадене сутрин, и подуване на корема. Имало и случаи, когато жени били хоспитализирани с лъжлива бременност като че ли в деветия месец. Причините за този феномен не е

трудно да бъдат обяснени. Отначало жената започва да подозира, че е бременна. После нейните мисли набират сила (Обикновено от страх., бел.прев.), материализират се и, преминавайки в подсъзнанието, запускат механизъм, който довежда до изменение не само на поведението, но и физиологическото състояние на организма. Интересно е да се отбележи, че това се случва както при зрели жени, които много искат бебе, така и при най-млади момичета, които ужасно се боят да не забременеят. Всички гореописани истории красноречиво свидетелстват, че негативните и позотивните концентрирани мисли влияят на окръжаващият материален свят и на самия човек, създавайки съответстващи изменения в неговия живот. Изводът се набива на очи: човек трябва да се научи да мисли позитивно, което на свой ред ще доведе до формиране на позитивни възгледи и убеждения. „Лесно е да кажеш: да се научи да мисли позитивно, - ще възразят скептиците, - вижте какво става наоколо! Колко мъка и нещастни хора има по света! Как при това могат да възникнат положителни мисли и емоции?" Всъщност това са само извинения, които най-често възникват поради нежелание да се полагат усилия, за да се измени собствения живот. Да, в света има много неща, които не извикват симпатия, но даже състраданието към ближния не трябва да се явява причина за вашето лично страдание. Е, представете си хирург, който съчувствайки на болния, сам при това изпитва душевни страдания. Ще може ли той в такова състояние качествено да изпълни своята работа? Ако вие в действителност искате да помагате на хората, тогава ще трябва да имате немалки душевни и физически сили, затова преди всичко сте задължени да се погрижите за собственото си благополучие. Аз не харесвам изображенията на Христа с печално лице или тъжни очи, че то и всеки мъдрец е неправилно да се изобразява скърбящ. Ако на човек не му е стигнал ума да преживее живота си, получавайки при това истинско удоволствие, то едва ли можем да го наречем мъдрец. Когато виждам подобни портрети на Иисус, ми се иска да взема четка и да го прерисувам: ще нарисувам портрет на ***„човек многоядец и винопиец, приятел на митари и грешници."*** (Лк.7:34), добре разбиращ какво е радост от съществуването. Не случайно е така привлекателна загадъчната умиротворена усмивка на Буда. На изток винаги са разбирали, че признак

за мъдрост преди всичко се явява умението да се радваш на живота, затова на гротесковите изображения на китайския Буда виждаме обаятелен смеещ се дебелак.
Възможно ли е от мрачен песимист да направим жизне радостен, влюбен в живота сърцатко? Оказва се, че е възможно! Естествено, трябва да се потрудим, че „изкореняването” от подсъзнанието на старите, пречещи на живота възгледи и заменянето им с нови е непроста задача, но напълно изпълнима и по възможностите на всеки. Така че смело започвайте борбата за собственото си щастие под дръзкия лозунг: „Животът е прекрасен!” За да постигнете добри резултати на това поприще, нека още веднъж да отделим и усвоим най-главното. Нашите собствени мисли, концентрирайки се, се материализират, превръщайки се в убеждения, които се установяват в подсъзнанието и впоследствие формират съответната им реална действителност. Ние трябва да се научим да използваме тези знания за достигане на поставените цели. При правилен подход може коренно да променим живота си към добро и да станем наистина „ковач на своето щастие”.
Как пък да не допускаме в подсъзнанието си вредни, пречещи на живота ни убеждения? Отговорът е прост: не трябва да ги формулираме, а ако те вече съществуват, трява да ги заменим с нови – позитивни. Нека проанализираме какво създава нашите негативни убеждения. Преди всичко, това са собствените ни ограничени възгледи. Ние понякога гледаме на нещата твърде тесногръдо и едностранно. Помните ли како казва Бендер – главния герой в романа Илф и Петров: „Ако са ви изселили от вашето имение, вие смятате, че познавате живота? И ако са ви реквизирали имитация на китайска ваза, то смятате това за жертва?”
Важно е да не вторачваме прекалено вниманието си в неизбежните житейски неуредици, и да ги възприемаме не като трагедия, а като предизвикателство и ръководство към действие. Научете се да си създавате позитивни убеждения, даже ако отначало не вярвате много в тях. Многократно повтаряйте своите нови мисли и идеи, укрепвайте ги чрез собствените си усещания.
Има такава поговорка: „Колкото и да повтаряш халва, в устата ти по-сладко няма да стане”. Но тази поговорка е вярна само отчасти. Да ,

действително, ако само монотонно произнасяме тази дума, без да включваме съзнанието си, то именно така и ще бъде. Но опитайте при това да визуализирате образа на халвата. Представете си свежо, ароматно, мазничко парченце от това лакомство, почувствайте, как при отхапването то се разсипва в устата на малки трошици, които леко боцкайки езика, се превръщат в гъста медоподобна кашица, изпълнена с аромата на чудновати билки и цветове. Продължете да медитирате още. Тази гъста ароматна меласа вече се е превърнала във вълшебно езеро, от което по двете страни на езика се спускат два стремителни сладки ручея. Вие се опитвате да задържите този поток, за да се насладите на вкуса му и да удължите усещането за истинска източна приказка, но това не ви се удава, и вие с наслаждение правите голяма глътка. Е, какво, почувствахте ли дращене по гърлото? Нищо странно: нали все пак това е халва.
Не се страхувайте да визуализирате и най-смелите си мечти и фантазии, придавайки им форма на убеждения, можете да измените не само качеството на живота си, но даже и външността си. Днес е добре известно, че нашият организъм реагира еднакво на реални и на въображаеми предмети, събития и ситуации. Тук е мястото да разкажем за един интересен експеримент, който бил проведен със спортисти, занимаващи се с бодибилдинг. Разделили участниците на три групи. Първата група продължила с обичайните тренировки, втората изобщо прекратила занимания, а третата вместо тренировки им предложили да си ги представят умозрително. Както се и очаквало, у първата група имало прираст на мускулна маса, у втората било отчетено незначително й намаление. Огледът на третата група дал зашеметяващ резултат: техните тела изглеждали така, сякаш са се занимавали с тренировка, мускулната маса се увеличила средно с 20% в сравнение с тези, които реално тренирали.
Познаването на природата на човешкия мозък позволило на академик Норбеков да създаде достатъчно ефективен способ за „корекция на фигурата”. Същността на метода е, че човек представя себе си като скулптор, работещ върху собственото си тяло. Вие гледате тялото си сякаш отстрани и премахвате от него това, което не ви харесва, или добавяте там, където искате да създадете допълнителен обем. Този метод също се

основава на работата с подсъзнанието и при необходимата упоритост дава прекрасен резултат.
Човекът е велик творец, и той е способен да преодолее всички проблеми и трудности, и да направи живота си такъв, какъвто пожелае. Ако гледате на света с открити очи, ще разберете, че животът действително е прекрасен. Мислете, че всички отрицателни моменти съществуват в него само, за да подчертаят още повече неговите светли страни. Ако подходите към този въпрос философски, ще разберете, че това всъщност е точно така. Направете правилния избор. Нали като отидете на пикник сред природата, вие няма да се разположите в заблатена низина или мръсна локва, а ще изберете цъфтяща слънчева поляна. Оставете настрани песимистичните възгледи, че животът е тежък, сложен, пълен с опасности, че живеем в трудно време и др. Гледайте на живота като на удивително завладяващо приключение. Мъдрият човек даже към смъртта се отнася като към най-интересното свое пътешествие. Заменете негативните си възгледи с позитивни. Чрез многократни повторения, визуализация и усещания им придайте сила, способна да изтика от подсъзнанието старите стереотипи, които ви пречат да живеете. Главното е регулярно да извършвате такива упражнения, макар и за по няколко минути на ден. Особено полезно и ефективно е да се занимавате с това непосредствено преди сън. Дори отначало и да не вярвате в истинността на своите нови утвърждения. Разглеждайте ги като мечта и не изоставяйте тези занимания. Ако приложите упорство, скоро от личен опит ще се убедите, че истинските мечти се сбъдват, и ако нещо поискате много силно, то това обезателно ще се изпълни.
Задавали ли сте си въпроса, защо малките деца винаги са така бодри и жизнерадостни? Отговорът е: те просто не са успели да създадат в собственото си подсъзнание негативни възгледи. („***не бързайте да учите децата си, защото Бог ви ги дава, за да научат вас, как да върнете това, което сте имали, но сте изгубили.***“) Ако искате да удължите младостта си, бъдете преди всичко млади по душа, научете се отново да гледате на света с ясните очи на детето, нали някога това сте го умеели прекрасно, достатъчно е просто да си спомните. Не напразно Иисус ни призовава да станем такива като децата.

Американския президент Франклин Рузвелт се отличавал с небивала работоспособност. На въпроса, как на неговата възраст му се удава това, той отговарял, че причината е в пълноценната нощна почивка. Рузвелт казвал, че всеки ден преди да заспи, мислено си се преставя като дете: посещава любимите места от детството, общува с връстниците си, а накрая неизменно се спуска по дългата пързалка на своята стара шейна. Според неговите думи, още преди да се допързаля докрай, винаги заспива като бебе. Смятам, че Рузвелт изобщо не лъже: едва ли нещо може да възстанови силите ни по-добре от безметежен детски сън.
Веднъж мой приятел, работещ като невропатолог, ми предложи да побеседвам с много „трудна" негова пациентка, която не можел никак да изведе от депресивното й състояние. Аз се съгласих. Олга (така се казваше болната) освен нервното разтройство имаше цял списък други заболявания. Видът й беше съвършено посърнал, за нейните петдесет и четири години изглеждаше като пълна развалина. Не таеше никаква надежда за оздравяване, и според нейното признание, тя мечтаеше само за лека смърт. Жената се чувстваше напълно самотна: мъжът й я изоставил, дъщеря й живеела в чужбина, а приятелите и роднините, уморени от постоянните й оплаквания, й обърнали гръб. Поради депресията и болестите била принудена да напусне работа и буквално мизерствала. Оплаквания от здравето, хората и житейските обстоятелства бяха единствена тема за разговорите й. Колкото и да се опитвах да открия у нея някакви положителни възгледи, изобщо не можах – тя просто нямаше такива. Предложих й изход от безизходицата чрез замяна на негативните убеждения с позитивни. Тя много внимателно изслуша моето обосноваване на теорията и практиката на това лечение, но накрая еднозначно заяви, че това при нея няма да сработи. По нейното мнение, този метод може да помага на хора, чието състояние не е в такова плачевно положение, като при нея. „Аз няма на какво да се надявам, - казваше тя, - моите болести скоро окончателно ще ме довършат. Лекарите са безсилни". Тогава я посъветвах сама да се справи с недъзите си и й предложих да се възползва от интересен метод, за който някога ми бяха разказвали йогите. Сега с удоволствие обучавам на това всички желаещи. Необходимо е да си представите във въображението топла еластична

топка, след това мислено я поставяте вътре в себе си и започвате да затопляте с нея болният орган. Трябва да усетите, как топката, меко претъркулвайки се насам-натам, масажира проблемния участък, създавайки в него приток на свежа кръв и всмуквайки в себе си заболяването. Когато видите, че топката, всмукала в себе си част от болестта, е станала сива, е време да я изхвърлите навън и да я замените с нова. И така до три пъти на сеанс. „Смятате, че ще помогне?" – недоверчиво ме попита моята песимистка. Аз отговорих, че ако след сеанса не забрави да си казва: „Здравето ми с всеки изминал ден става все по-добро и по-добро", то ефектът е гарантиран. „Добре, ще пробвам, след като нищо друго не помага", - с въздишка се съгласи жената. Към края на нашата беседа ми се удаде да я убедя да поработи над още няколко позитивни утвърждения. Страхувайки се, че Олга няма да се заеме с нищо, аз й оставих адреса си и я помолих всеки месец да ми изпраща кратък отчет за това как вървят нещата. Първото писмо беше много дълго и аз загубих не малко време в разчитане на нервните драсканици. От писмото разбрах, че жената все пак е започнала да се занимава. След това имаше още няколко писма, но честно казано, поради липса на време не успях да ги прочета. И ето след около година получих запечатан плик, в който имаше само две снимки. На едната моята подмладена позната с много доволно лице седеше зад волана на автомобил, а на другата тя вече беше с немлад, но много обаятелен мъж, на фона на египетските пирамиди. За да задоволя любопитсвото си, бях принуден да погледна в архива и да се запозная със съдържанието на другите писма. Беше ми много приятно да разбера, че редовните занятия по предложената методика все пак са донесли своят положителен резултат: болестите и депресията се оттеглили, жената отново се хванала на работа и сега живее пълноценен живот. Даже й се появил поклонник, с който неотдавна почивали в Египет. Особено приятно ми беше да разбера, че Олга вече притежава новичък лек автомобил, а по какъв начин е осъществила тя тази своя стара мечта, свидетелстваше за това, че тя вече беше не комплексираната пациентка на невропатолога, а делова и решителна жена. Продавайки старият си тристаен апартамент, тя успяла да си купи с получените пари не само напълно мебелирано съвременно „студио", но и много симпатична

„тойота”. Смятам, че тази история трябва да подтикне към действие даже и най-отявлените песимисти. Разработете си своя лична програма за достигане на поставените цели. Помнете, че безизходни положения не съществуват. При никакви обстоятелства не скръствайте ръце и не изпадайте в униние. Никога и на никого не завиждайте и с никого не се сравнявайте. Вие с никого не можете да се сравните, защото сте уникална индивидуалност, така ви е създало Съществуването, вие сте му необходими и То ви желае доброто. Не се съпротивлявайте със своите съмнения и бездейност. Повярвайте, че някъде в прашасала опаковка отдавна лежат непоисканите от вас подаръци, получете ги.
В Борбата за щастие хората най-често се опитват да изменят външните обстоятелства, но като правило, това не дава желаният резултат. За да достигнете успеха, преди всичко трябва да се измените отвътре, и главното тук – е позитивното мислене. Вие трябва да се научите да се чувствате щастлив човек. Не напразно причисленият към светците известен мислител и хуманист от миналото Томас Мор казвал: „Ако искате да имате успех, трябва да изглеждате така, като че ли го имате вече”. Как да стигнем до това? Естествено, за да изглеждате по този начин, вие трябва, като артисти, работещи по системата Станиславски, вътрешно да се вживеете в образа на успешен човек, но за разлика от актьорите, да не излизате вече от тази роля.
Иска ми се да поясня това с малък откъс от една пиеса.

Харолд: Знаеш ли, някога аз също бях такъв като теб: през цялото време исках да открия щастието, но никак не можах да направя това. Понякога ми се струваше, че ето го – вече почти в ръцете ми, но по някаква причина то винаги се изплъзваше. Но аз продължавах упорито да го преследвам и твърдо вярвах, че така или иначе обезателно ще го намеря.
Вика: Е, и как завърши това?
Харолд: Всички започнаха да се надсмиват на моите безплодни опити и с насмешка казваха: „Е какво, намери ли своето щастие? Като го намериш, донеси и ни го покажи!”
Вика: И какво стана после?
Харолд: Тогава започнах да правя вид, все едно съм го намерил.

Вика: Как така?
Харолд: Просто започнах да изглеждам и да се държа така, все едно то вече е у мен, сякаш у мен има толкова много от него, че просто няма къде повече.
Вика: Аз нещо не разбирам много.
Харолд: Ами например, ако имаш нещо в излишък, какво ще направиш?
Вика: Не знам... Ще го споделя с някой, навярно.
Харолд: Е, и аз просто започнах да си представям себе си щастлив човек, а за да повярват в това другите, започнах да споделям с тях, или по-просто казано, стараех се да правя щастливи тези до мен.
Вика: И какво?
Харолд: Стана чудо! В края на краищата, аз сам повярвах във фантазиите си. Ако по-рано само вървях след щастието и постоянно питах: „Къде си?”, то сега през цялото време то върви след мен, и просто не мога да се скрия от него. То сякаш ме преследва и постоянно пита: „Къде си, Харолд?!”
Вика: Чудесно!... А ти мислиш ли, че всички могат така?
Харолд: Абсолютно всички!

Трябва винаги да помним древната мъдрост, че умът може да бъде наш приятел и наш враг. Нека се научим да използваме великата сила на нашето подсъзнание, да започнем да се отнасяме с него като с помощник и съюзник в осъществяването на своите желания. Не отлагайте този наистина велик експеримент, започнете го още утре сутринта.
„Събуди се и пей! Събуди се и пей! Опитай в живота поне веднъж да не изпуснеш усмивка с отворени очи! Даже да е капризен успехът, той избира този, който може пръв да се надсмее над себе си! Пей, заспивайки, пей насъне, събуди се и пей!”

2. ЛЮБОВ

„Възлюби ближния си, като себе си”
(Мт.22:37, Мк.12:31, Лк.10:27)

В текстовете на Новия Завет тази заповед е отбелязана от Христа като най-важната. Често, спомняйки си това място от Писанието, дълбоко в душата си ние се упрекваме, защото така и не сме се научили още истински да обичаме ближния си. А обмислили ли сме добре тези думи на Учителя? Защо той все пак е уточнил: **„Като себе си”**? Лесно е да отговорим: за да обича другите, човек, преди всичко, трябва да се научи да обича себе си. С други думи, колкото повече обичаш себе си, толкова повече си способен да проявиш любов към ближния. Разбира се, необходимо е при това, твоята любов към себе си да не е от типа „аз съм най-добрия”. „Че кой не се обича?” – може да възрази някой. Но не трябва да се бърка житейската загриженост за собственото ни съществуване с любов – това са различни неща. На човек е присъщо да открива у себе си отрицателните страни: най-често той е недоволен от себе си (от външността си, от характера, наклонностите и др.). Но ако вие не обичате своите външни и вътрешни съставни части, то за каква любов към себе си може да става въпрос? Трябва да се научите да се обичате не в тесния смисъл на думата, а в най-широкото разбиране като уникално и неповторимо творение на Създателя. Само се замислете: такъв човек, като вас, никога не е имало и няма да бъде повече. Съществуванието ви е създало, то ви наблюдава и чака, как ще се проявите. Ако на земята биха прилетели накакви хуманоиди, то аз съм сигурен, че те ще се възхищават на всеки от седемте и нещо милиарда жители на планетата. Минавайки от човек на човек, те с възторг биха си казвали: „Гледайте, гледайте, един с един не си приличат! Не са като нас – всички сякаш отляти по един калъп. Само ги вижте: това е просто чудо! Каква очарователна игра на природата, какво разнообразие на формите и вътрешното устройство. (А при душевния им свят за еднаквост и дума не може да става., бел.прев.) Колко трябва да им е интересно и радостно да общуват един с друг. Ние явно сме долетели на щастлива планета!” Бедните пришълци, разбира се, малко избързват с

изводите, но съгласете се, че такива отношения между хората биха могли да са действителни, нали, най-вероятно, именно така всичко и било замислено от Създателя. И главна причина за това, че програмата не работи, се явява отсъствието на любов в света – тази любов, за която говореше Иисус. Корените на проблема се крият в това, че хората не са научени истински да обичат себе си и като следствие не са в състояние да обичат другите. Обяснението на тази взаимовръзка е просто. Ако ти действително обичаш себе си, ако всъщност осъзнаваш своята неповторимост и индивидуалност, то няма как да не разбереш, че всички тези качества притежават и другите хора и те в същата степен са достойни за твоето уважение и любов. Предвиждам възражения от вида: „Сред хората се намират такива негодници! Как може да ги уважавам, а още повече – да ги обичам?" Но, ако честно си признаем, то може да се каже, че и самите ние далеч не сме ангели, така че и с любовта към себе си може да възникнат сериозни проблеми. Това трябва да се разгледа по-подробно.

За жалост, по-добре от Омар Хаям е трудно да се опише: „Човекът е като огледало в многоликият свят, той е вместилище и на сквернота и чист извор". И това в действителност е така: всички наши вътрешни положителни качества

се уравновесяват с точно противоположни. Не напразно мъдростта гласи, че от любовта до омразата е една крачка. Какво да се прави, законът за „Единство и борба на противоположностите", от дълбока древност се счита за сърцевина на диалектиката, не може да бъде отменен. Остава само едно: да приемаме своята човешка природа такава, каквато е. Към единството или единението на противоположностите ще се върнем отново, а сега нека за малко се докоснем до тяхната борба. Великото послание на нашите прадеди, запечатано в скулптурна композиция, веднъж ми провърва да видя при посещение на един от древните храмове на Камбоджа. Храмовият комплекс „Ангкор Ват" днес е широко известен и мнозина го считат за осмо чудо на света. Към входа на едно от величествените съоръжения води дълъг път, от двете страни на който, едно след друго са разположени древни каменни изваяния: петдесет и четири ангели отдясно и толкова демони отляво се опитват да притеглят

на своя страна огромната змия, символизираща живота. От това, че побеждават ту едните, ту другите, змията повърнала. Според преданието, многоликият бог Вишну, чиято глава увенчава широките врати на храма, изпил повърнатото и сега зорко следи за това, баланса между ангелите и демоните да не се нарушава. Тази композиция сякаш се явява ключ за влизане в храма, и ако човек не разбира същността на тази мъдрост, вътре, както вярвали нашите прадеди, няма какво да прави. Зададох на местния екскурзовод провокационен въпрос: „Какво ще стане, ако махнем всички демони?" Нашият гид, без да се замисля, отговори, че в този случай, ангелите ще се разделят на две групи и отново ще започнат да теглят змията от различни страни, и отново силите ще са равни: двайсет и седем ангели и двайсет и седем новоизпечени демони. Той беше абсолютно прав, аз тутакси си спомних древната мъдрост: „Убивайки дракон, сам ставаш дракон". Въпросът за борбата със злото и възможността да се получи добро в чист вид и досега поражда горещи спорове. Нека да поразсъждаваме малко по темата. Опитайте да откъснете от южния полюс на магнита малко парче юг. Няма да стане! Това късче ще се превърне в малък пълноценен магнит. Но макар този магнит и да е пълноценен, неговата сила ще бъде малка. Точно по същия начин двойно по-малка сила ще имат двадесет и седемте ангели, същата както и на двадесет и седемте нови демони. На всички е добре известен знаменитият афоризъм на Христос: „Ако те ударят по лявата буза, обърни и дясната". Безусловно, тук става въпрос за непротивене на злото. Тази фраза е многозначителна, но смятам, че преди всичко Иисус е имал предвид безсмислеността и даже вредността на борбата със своите вътрешни енергии, които човек счита за негативни. Заслужава ли си всъщност да потискаме или унищожаваме собствените си енергии, нали всички те са не нещо друго, а източник, от който черпим жизнени сили? А ние сме изучавали в училище и добре знаем, че енергиите са способни да преминават от един вид в друг. Аз вече ви дадох пример, как моята собствена енергия на гнева за броени секунди се трансформира в енергия на любовта и състраданието (случаят на плажа). Много добре за това е казал Иисус: „***Лъвът, когато човекът го изяжда, е щастлив, защото този лъв става човек. Но злочест е човекът, когото***

лъвът изяжда, защото човекът лъв става." (Тома 7). Тук се говори, че даже отрицателните енергии („лъв", „звяр") са благо, ако правилно ги използваме („изяжда", „погълне") и не им позволяваме да ни завладеят (погълнат).

Потиснатата енергия, освен травми във физически и психически план, нищо друго не може да донесе на човека и това е доказан факт. Къде може да се дене негативната енергия, на която човек е решил да обяви война? Според „Закона за съхранението" тя не може да изчезне без следа, а тъй като на нея е било концентрирано голямо внимание (обявили сме й война!), то тя ще се материализира в най-ненужната и вредна форма за човека. Сещам се за епизод от филма „Воры в законе", където един от главните герои се измъчва от сърдечен пристъп, получен в резултат на потисната енергия на гнева. Успокоявайки околните, той казва: „Нищо, нищо, винаги така става, когато съм искал да убия, но не съм". За да не нанасяме вреда на организма си, на енергията трябва да се позволява свободно да тече или в първоначалния й вид, или в трансформиран, но в никакъв случай не трябва да се потиска или още по-малко – да се (опитва да се) унищожава. Спомнете си, колко очарователно изглежда разсърденото детенце, как святкат гневно очите му. Минават броени минути, и същото дете вече весело се смее. То вече никога няма да си спомни за своето огорчение. Въобще не ви призовавам да изливате гнева си наоколо, все пак не сме деца вече. Аз говоря за това, че освен потискане съществуват много по-правилни способи да управлявате вътрешният си потенциал. Ние притежаваме уникалната способност да трансформираме (преобразуваме) своите отрицателни енергии в положителни, и позволявайки им да текат свободно, вместо вреда можем да допринесем реална полза на себе си и на околните. Но Иисус отива още по-далеч, Той казва, че двойнствеността на човешката природа е главната пречка на пътя към Царството Божие, и предлага да съединим заедно всички вътрешни противоположности, включително мъжкото и женското начало: „***Когато направите двете едно, когато сторите вътрешното външно, а външното вътрешно, и горното долно, когато направите мъжа и жената едно, така че мъжът да не бъде мъж, нито жената - жена,***

когато направите очи наместо око, ръка наместо ръката, крак наместо крак, образ наместо образ, тогава ще влезете [в царството]." (Тома 22). Какво ще се случи, ако съединим противоположните полюси на човешката природа: добротата и злобата, страхът и смелостта, алчността и щедростта, любов и омраза...? Ако всички тези взаимоизключващи се съставляващи на човешката природа се слеят заедно, ще се образува възпятата от Буда ***„Велика Пустота"*** или, с думите на Иисус - ***„Духовната нищета"***. В евангелските текстове това звучи така: „Блажени нищите духом, защото тяхно е Царството Божие" (Лк.6:20). Как ли не се опитват да тълкуват тези думи на Христа. Какво означават те всъщност и защо така често Бог бива изобразяван многолик? Тук е много важно да разберем, че Бог е многолик само по периферията, вътре Той е един и всичките Му лица или образи са съединени в едно. Нека се опитаме да разберем, какво всъщност представлява този единен образ на божеството. За нагледност може да направим аналогия с дъгата. Всичките й безчислени цветове и оттенъци са не друго, а съставките на белия цвят. Обикновения прозрачен слънчев лъч, разпадайки се на своите съставляващи, създава тази удивителна игра на природата. Ако отново съединим всички цветове заедно, отново ще получим белия цвят, скриващ в себе си безкрайната гама на всички цветни образи. Точно по същия начин многоликите стени на човешката природа, съединени заедно, образуват светлина или пустота. Затова Иисус и казва, че разделен човекът е ***„изпълнен с тъма"***, но ***„когато стане пуст, ще се изпълни със светлина"*** (Тома 65). Ненапразно в много религии светиите се наричат „просветлени". Самата дума „Нирвана" (състояние на умиротворение и блаженство) означава, че човек не е разделен, не е разкъсан (не рван). Какво ли представлява всъщност този, който е съумял да съедини собствените противоположности, създаващ вътре в себе си ***„Великото нищо"***, което по същество, включва в себе си ***„Всичко"***? На изток такъв човек ще нарекат Буда, в християнството ще кажат, че се е уподобил на Христа. Иска ми се на тази тема да приведа още един откъс от евангелските повествования. „***Иисус каза на своите ученици: „Сравнете ме с нещо и кажете ми, кого наподобявам."***

Симон Петър му каза: „Ти си като справедлив ангел."

Матей му каза: „Ти приличаш на мъдър философ."

Тома му каза: „Учителю, устата ми е неспособна да каже, кого уподобяваш."

Иисус каза: „Аз не съм ваш учител. Понеже сте пили сте се опианили от кипящия извор, за който се грижех."

И той го взе (Тома - бел. ред.), и се оттегли, и каза му три притчи.

Щом Тома се върна при другарите си, те го запитаха: „Какво ти каза Иисус?"

Тома им отвърна: „Ако ви разкажа една от притчите, която той ми каза, ще вземете камъни и ще ме смажете, а от камъните ще изригне огън и ще ви погълне." (Тома 13). Много от апостолите не разбирали, че за описване на такива хора като Иисус, вече не подхождат обикновените земни епитети. Той не е справедлив ангел и не е мъдър философ, за него не може да се каже: хубав, лош, добър, зъл и др. **Той е Никакъв! Той е Истина! Той е Всичко! Той е Бог!** И Той призова нас всички да станем подобни на Него.

В един от древните манастири съществувала такава традиция: на всеки нов ученик се връзвала на врата му табела. На едната й страна било написано: „Не ми вярвайте – аз съм добър", а на другата: „Не ми вярвайте – аз съм лош". Когато ученикът говорил някому нелицеприятни неща, бил длъжен да обърне табелката с надпис: „Не ми вярвайте – аз съм лош". Когато обратно, той например хвалил своя събеседник, табелката трябвало да виси с обратната си страна. Ако ученето вървяло сполучливо, настъпвал ден, когато ученикът идвал при своя учител (наставник), за да му върне табелката. „Тя вече не ми е нужна, - казвал той, - аз вече **не съм нито добър, нито лош**".

Всеки е свободен сам да решава, как да постъпи: да върви ли по пътя на обикновения разумен човек, преобразувайки своите отрицателни енергии в положителни, или да избере пътя на светец, съединявайки в единство собствените си противоположности. Но започвайки своя път, трябва твърдо да помните и знаете, че сте създадени „по образ и подобие

Божие", и както беше казано по-горе, се явявате отражение на многоликия и многостранен свят. И ако вие наистина сте усвоили „Закона за единство и борба на противоположностите", то е нужно добре да разбирате, че към демоните в своята душа трябва да се отнасяте така внимателно и почтително, както и към ангелите. Подчертавам още веднъж, че всички те са вашите енергии, от които вие черпите своите жизнени сили. Помнете: ***„Блажен този лъв, който е изяден от човек"***. Но никога не следва да се забравя, че ако не се положат достатъчно усилия, същия този лъв може да „изяде човека". За да не се случи това, станете дресьор на хищния звяр и го опитомете. Спомням си един плакат, който веднъж видях в Индия. На него беше изобразен белокос йога, който весело се плъзгаше на сърф по бушуващите вълни на океана. Под плаката имаше надпис: „Аз не мога да спра вълните, но мога да ги обяздя".

Разгледахме така подробно тези въпроси, за да се научим да разбираме, ценим и обичаме „вътрешното устройство" на венеца на живата природа – човека. Знаейки „ръководството за употреба" на това уникално творение на Създателя, което се нарича „Христово Учение", всеки може да достигне най-високи резултати и „няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие".

По-горе ние основно говорихме за вътрешните съставляващи на човешката природа. Но, както се казва, „по дрехите посрещат", и любовта първоначално се основава на външни възприятия, затова неправилно би било да отминем въпроса за човешката външност. Разбира се, това как изглеждаме, до голяма степен определя както нашето отношение към самите себе си, така и отношението на околните към нас. Добре известно е, че модата на човешката фигура и даже на лицето се сменя през вековете. Но каквито и да са критериите за оценка, може смело да се твърди, че външната ни привлекателност, преди всичко, рисува вътрешната красота, която в съчетание с творческите дизайнерски способности на самия човек (дрехи, прическа и др.) и създава нашия индивидуален облик. Уверявам ви, че природните данни тук не са толкова важни, както е прието да се счита. Понякога може да срещнете жена, на която и лицето и фигурата са достатъчно далеко от съвършенството, обаче

нейното обаяние, като магнит, привлича хората към нея. Увереността, веселият характер и добрият нрав я правят душата на всяка компания, и като правило, такива жени имат безчет почитатели. „Грозница”, - със завист казват някои. „Жена с чар!” – възторжено възклицават други. Това се случва, когато човек живее в хармония със своя вътрешен свят, когато се отнася с разбиране към хората и към самия себе си.
За съжаление, много често ние сме по-склонни да забелязваме собствените ни недостатъци и неудачи, вместо да отбелязваме нашите достойнства и успехи. Тук си заслужава да преразгледаш своята жизнена позиция. Даже ако делата ви днес не са в такова състояние, както би ви се искало, не си мислете, че няма абсолютно нищо, с което да се похвалите и сте „загубили сума време напразно”. Ако сте съумели от всичко това да си направите правилните изводи, то може да се каже, че сте придобили безценен опит и това е прекрасно. Сега вече никога няма да повторите миналите грешки и, ако не седите със скръстени ръце, ще имате всички шансове да достигнете истинският успех. Почувствайте своите наистина безгранични възможности. Съществуванието ви е дало всичко за щастлив живот. Спомнете си, нали навярно и вие сте имали някакви победи, похвалете се дори за най-незначителните достижения. Почувствайте се успешен човек, достоен за любов и уважение. Помислете, и ще се убедите, че си е така. Не се притеснявайте, отбележете всички свои положителни качества и възможности.

Например:

Аз съм общителен.
Аз се обличам с вкус.
Аз съм щедър.
Аз помагам на хората.
Аз обичам животните.
Имам множество творчески способности.
Не съм злопаметен.
Аз съм добър родител.
Аз съм интересен събеседник.

Доброжелателен съм.
Аз съм решителен.
Винаги довеждам нещата докрай.
Ерудиран съм.
Разбирам от изкуство.

3. ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

„Прочее, всичко, което искате да правят вам човеците, същото правете и вие тям” (Мт. 7:12)

Най-често възприемаме тези думи на Христа като своеобразно правило на добрия тон или етикета. Разбираемо е, че към хората трябва да се отнасяме така, както искаме да се отнасят към нас. И все пак зад външната простота на тази фраза на Учителя се крие много дълбоко съдържание.

Качеството на нашите взаимоотношения един с друг влияят по най-непосредствен начин на качеството на собствения ни живот. Какво искаме от околните? Естествено, че искаме да се отнасят към нас с искрено уважение и любов, и се стараем да направим всичко, за да достигнем това. Раздувайки достойнствата си и щателно скривайки недостатъците, се опитваме да се представим в колкото се може по-изгодна светлина. Старателно следим за маниерите си, разказваме истории от живота си, в които, по наше мнение, изглеждаме достойно и благородно, и всичко това само, за да завоюваме симпатията на околните. Безусловно, такова поведение може да има определен ефект, само че понякога подобно завоалирано самовъзхваление предизвиква у хората само раздразнение и довежда точно до обратен резултат. За създаване на истински топли дружески взаимоотношения главното не е това, а тук е много по-важно вашето искрено добро отношение към хората.

В студентските си години аз бях наемател в стая в гъстонаселено общежитие. Съседите се случиха простовати и приветливи хора, и аз бях

много доволен, че съм намерил напълно прилично и нескъпо жилище. Освен това ме информираха, че в крайната стая край „черния вход” живее жена, общуване с която е по-добре да се избягва. Вера Никитична, според съседите ми, беше тяхна обща беда. „Вещица, дявол в човешки вид” – това бяха далеч не най-лошите епитети, които чувах по адрес на тайнствената непозната. Много ми се прииска да видя това „чудо на природата”, само че такъв случай не ми се предостави дълго време. Общежитието, в което се бях нанесъл, беше задружно, и обикновено вечер по едно и също време всички жени се събираха в кухнята, в задушевни разговори да приготвят вечерята за семействата си. Този ден аз се оказах в кухнята. „Хм! Хм!” – силно се покашля, прекъсвайки разговора, младата учителка Светлана. Тя първа беше чула в коридора шльопащите стъпки и подаваше звуков сигнал за приближаващата се опасност. Всички, въздъхвайки тежко, прекратиха разговорите и се вглъбиха в своите тенджери и тигани. Аз се обърнах и, най-после видях съседката, от която всички така се страхуваха и, без да преувеличавам, дружно ненавиждаха. В кухнята с черен сатенен халат, които обикновено в тези времена даваха на чистачките в държавните предприятия, влезе белокоса възрастна жена. Видът й всъщност беше страшен, погледът властен и независим. Без да поздрави никой, бабето дойде до висящия на стената обществен телефон, свали слушалката и започна да набира. След минута вече чувах нейния недоволен глас, видимо раговаряше с някаква своя позната. Тема на разговора беше живота: какви ужасни времена са настанали и отвратителни хора, при което за пример на такива отвратителни хора бяха наематели от нашето общежитие. Казано по-просто, по най-безсрамен начин Вера Никитична одумваше съседите си пред очите им. Светлана, в края на краищата не издържа, и, намалявайки котлона под своята тенджера, с раздразнен вид излезе от кухнята. Скоро нейният пример последваха и другите, и кухнята бързо опустя. Съседката завърши телефонния си разговор, извади от джоба си пакет „Беломор”, запуши и мина покрай мен към прозореца. „Здравейте, бабо”, колкото се може по-меко казах аз. „Здравей, дядо”, - сряза ме „вещицата”, сядайки на перваза. „Не! – продължаваше тя. – Нима това са хора?.. Днес наистина няма такива хора като по-рано”. Изведнъж си спомних пикантните стихове

от поемата на Барков: „Хора наистина няма – само едни човеченца...”, и се разсмях. „Още един смехурко се улучи, - недоволно реагира бабето. – Аз какво, неправилно говоря ли?!” – рече тя страшно, и аз разбрах, че съседите ненапразно изоставиха кухнята. Вера Никитична допуши папиросата си и замина, дарявайки ме с още един зъл поглед. Жените отново се върнаха на кухнята, и всичко продължи по реда си. На следващия ден, когато миех чаши, „вещицата” отново се появи в кухнята. От вчерашната вечер обликът й изобщо не бе се променил: все същия черен работен халат и мрачно лице. Тя не започна телефонен разговор, видимо защото този път от зрителите присъствах само аз. Запалвайки си папироса, тя отиде към отвореното вентилационно прозорче. „Ето, пълно с народ, а няма кой да измие прозореца. Ай-я-яй!... Хора!” – каза тя, гледайки към мен. „Светлина не влиза през тези зацапани стъкла, а на тях не им пука!” – говореше тя, изпускайки кълбета дим. Имайки горчив опит в общуването със съседката, аз мълчах. „Ето ти си тук – новия, какво ще кажеш? Нима тук не е тъмно?” – не се успокояваше тя да иска отговор. Тогава реших да опитам да приложа друга тактика. „Да сякаш беше малко тъмничко, - със сериозен вид казах аз, - но когато влязохте Вие и веднага сякаш стана по светло”. Забелязах, че моята съседка не очакваше такъв обрат. „Да бе”, - отговори тя, но забелязах, че на лицето й се мярна следа от усмивка. „Не, наистина, Вера Никитична, не се шегувам изобщо”, - придобих смелост аз. „Ама и ти!” – вече изцяло се усмихваше мрачната „неусмихваща се царица”. „Знаете ли, много Ви отива да пушите, - продължих аз атаката, - при това именно „Беломор”, цигари явно не биха ви отивали. Веднага се вижда, че имате добър вкус, и умеете да се представите. Бабето погледна отражението си в стъклото на прозореца, и като се поизправи, пооправи прическата си. По-нататък нашият разговор имаше вече много приятелски характер. Вера Никитична ми разказа своя труден, но много интересен живот, оплака се, че съседите нещо не я обичат. Аз се постарах да я разубедя в това, казвайки й, че никой в общежитието в действителност не изпитва към нея неприязън, просто всички я считат за жена с трудна съдба и, знаейки трудния й характер, малко се страхуват. В процеса на разговора виждах как все повече и повече „светваше” лицето на моята събеседница. На следващия ден

Светлана правеше сладкиши. С немалко усилия успях да я накарам да почерпи с парче торта „омразната съседка”. Трудно е да се опише, какво последва след този дружески жест. Признавам, че сам не очаквах такъв ефект. Вера Никитична се разплака, всички се прегръщаха и си искаха един другиму прошка. От топлите думи стана наистина горещо, навярно даже и снега пред прозореца започна да се топи. От този ден в нашето общежитие започна нов живот. Когато след време малкото момиченце на Светлана се беше разболяло, на нея не й се наложи да взема болничен за гледане на дете, както правеше обикновено: ролята на бавачка с удоволствие изпълняваше Вера Никитична. Посрещането на Новата Година цялото общежитие отбелязваше на една маса. С красива рокля, с нова прическа нашето бабенце беше просто неузнаваемо: лицето светеше в живи краски, бръчките му се бяха заличили, очите сияеха. За някакъв си месец тя се подмлади с десет години и се превърна в много обаятелна жена. Всички бяха съгласни, че в това общежитие досега не е имало такъв хубав и весел празник.

Оттогава аз твърдо усвоих, убеден от собствения си опит, че имаме уникални способности реално да помагаме на хората, но най-главното е, че при това всъщност не ни се налага да правим нищо и нищо не губим. Просто трябва да имаме желание. (И да не ни е страх, че може да ни наранят душевно, защото ние преди това сме обикнали себе си достатъчно, за да имаме обич и за другите., бел.прев.) Хората обезателно ще оценят добрите ви намерения, и смело може да се каже, че ползата, която това ще ви донесе, ще бъде многократно повече от изразходваните усилия. Защо понякога нашите отношения с някой имат враждебен характер? Обикновено за това са виновни собствените ни отрицателни възгледи, основани на убежденията, че си имаме работа с лош човек. Каква може да бъде причината за такова убеждение? Може би малък спор е станал искрата разпалваща пламъкът на враждата, когато сме престанали да забелязваме хубавото и сме започнали да акцентираме вниманието си на тези качества на човека, които не харесваме. Така все повече и повече съсредоточавайки се върху негативни мисли, ние създаваме още едно ново, съвършено ненужно и вредно съждение, от което после е много трудно да се отървем. Даже ако след време осъзнаем

своята неправота, то собствената ни гордост често ни пречи да си го признаем открито. Но нали за да се оправят отношенията, изобщо не е задължително да се извиняваме, достатъчно е просто да почерпим нашия набеден враг с парче гореща торта или може да позвъним по телефона и да попитаме, например, коя е столицата на Гватемала или ще преместваме ли часовника тази година на зимно време, правейки се, че спешно трябва да разберем. Мъдрият човек, разбира, че всички ние сме един общ организъм. Нашите енергийни полета не само се пресичат, но имат свойство да проникват едно в друго, затова правейки добро на ближния, ние правим не по-малко добро на самите себе си. Няма никакви основания да не вярваме в думите на Христа: „***с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери и ще се прибави вам***" (Мк.4:24).

Но не само нашите постъпки влияят на околните и на тяхното отношение към нас. Нашите собствени мисли относно други хора също могат да им окажат сериозно въздействие. Вие имате възможност да помагате на хората не само с непосредствено участие в съдбата им, но и просто чрез своите позитивни желания или, по-просто казано, доброто отношение. Надявам се, че вече сте се научили да не допускате лоши мисли по свой адрес и да се отнасяте към себе си с любов и уважение. В такъв случай, ако искате и другите да се отнасят към вас по същия начин, не допускайте негативни съждения и по отношение на тях. Даже ако някой е проявил към вас недоброжелателност, постаряйте се да не влизате в конфликт, опитайте да анализирате ситуацията. Често агресията е причинена от някакъв вътрешен дискомфорт или проблеми на този човек. В такъв случай той заслужава не вашата ответна неприязън, а състрадание. Просто отговорете на недоброжелателя, че навярно малко се е ядосал. Може даже да му направите комплимент, че когато е гневен е много сексапилен. Сигурен съм, че това ще разведри атмосферата. След това се поинтересувайте как са нещата при него, и му предложете помощ, макар и само като съвет. Ако човекът почувства вашата искрена заинтересованост и желание да разрешите неговите проблеми, то обезателно ще измени отношението си към вас. Вдъхнете му увереност в собствените му сили, че той може да се справи с временните трудности,

които сега така го наскърбяват, научете го да формира позитивни възгледи и убеждения. Но даже и това не е задължително. Напълно достатъчно е да не държите в сърцето си обидата, да простите и, желаейки добро, да вярвате, че при вашия съсед всичко ще се нормализира, и искрено да искате това. Нека той даже не се досеща за вашите добри намерения, ефект въпреки всичко обезателно ще има, и конфликтът между вас постепенно ще изчезне.

Всички лекари знаят: за да помогнеш наистина на болния, трябва преди всичко да го убедиш, че назначената му терапия обезателно ще му помогне. Но далеч не всеки лекар разбира, че за да се достигне максимален ефект, той сам трябва искрено да вярва в оздравяването на своя пациент и да желае това. Всеизвестен е медицинския експеримент, когато на болния вместо обезболяващо му давали плацебо, и това довеждало до значително намаляване на усещането за болка. В една от клиниките решили да усложнят експеримента. На една група болни лекарят, както и в предишния опит, давал плацебо, добре знаейки това. Както се и очаквало, бил отбелязан определен лечебен ефект. Същият лекар едновременно работел с втора група пациенти с аналогично заболяване. За лечение на тези болни му дали също плацебо, но на лекаря казали, че това е истински ефективен препарат. Този път (и) лекарят бил уверен, че дава не „халостни”, а истинско лекарство. Резултатът надминал всички очаквания: лечението във втората група се оказало доста по-резултатно, при някои болни имало пълно оздравяване. Веднага си спомних мястото от Евангелие от Матея, където апостолите питат Христа, защо те не могли да излекуват болния. Иисус отговорил, че те не са достигнали до успех, защото сами не вярвали в неговото оздравяване.

Защо, когато лекарите не могат да предложат нищо освен сложна операция, малограмотна старица с просто баене излекува детска херния? Отговорът е един: тя е убедена, че може да помогне, и желае това. Подобно свойство на силата на вярата и убеждението можем да наблюдаваме, когато майка, поръсвайки с обикновена вода своето заболяло дете, наговаря: „Както от гъсенцето пада водата, така от нашето дете се маха всичко лошо”. И заболяването изчезва! Имаше време, когато

официалната медицина считаше всичко това за глупост и суеверие. Но днес и религията, и науката, които от година на година стават все по-близки, напълно са в състояние да обяснят това приличащо на чудо явление.

Всеки човек представлява звезда и най-ярка индивидуалност. Всеки човек е цял един свят. Хората обаче сами не осъзнават какви съкровища скриват в себе си. Помогнете им да се разкрият, и сами ще се убедите в правдивостта на тези думи. За вас няма да представлява особена трудност, а ползата ще бъде наистина огромна. Помагайки на другите да придобият сила и увереност, вие самите ставате по-силни. Убедете се в това на практика, не отлагайте своя експеримент. Започнете още сега, със своите близки, отворете в себе си великата съзидателна сила!

Ето какво разказа веднъж в едно от своите предавания Джон Бивиър – известен съвременен проповедник и пропагандист на Христовото Учение: „Аз постоянно се възхищавам на своята жена. Ако у съседа ти тревата е по-зелена, значи че ти не поливаш своята трева. Непрекъснато казвам на Лиза: „Ти си великолепна. Ти си желанието на сърцето ми. Ти си превъзходна”. Защо правя това? Първо, това и помага да разцъфне, защото жената отразява любовта на своя мъж. Второ, това помага на сърцето ми да бъде винаги влюбено в нея. Сега Лиза е на петдесет и една години. Неотдавна беше на лекар и той й каза: „Мислех, че нямате и четиридесет още”. Тя отговорила: „Това е защото мъжът ми много ме обича””.

Няма значение, че показвайки на хората техните достойнства, казвайки им колко са прекрасни, вие сами не вярвате много в това, което говорите. Повярвайте само в това, че ако вие съумеете да убедите човека, че той е именно такъв, то след известно време неговата истинска красота и величие ще излязат от вътрешната дълбочина навън, и вие ще разберете, че изобщо не сте излъгали.

Когато Пигмалион започнал бъдещият образ на Галатея, пред него имало само къс безформен материал. Но той възкликнал: „Боже, каква красавица!”. По някакво чудо скулптурът могъл да види очарователният образ скрит вътре, сякаш в затвор. И той с любов, стараейки се да не нарани нежното тяло на затворничката, започнал слой след слой да

разрушава стените на нейния затвор, докато на белия свят не се появило прекрасното изваяние.

Създавайте около вас красиви и щастливи хора, любувайки се гордо от своите творения. Помнете, че творчеството е това, което отличава човека от животното, което донася истинско наслаждение и удовлетворение. Вие сте човек! Вие сте велик скулптор! Вие сте Творец! Вие сте Бог!

В тази глава ние се докоснахме само до някои моменти от Великото Учение. Четейки Евангелските текстове вглъбено и съсредоточено, без да бързате, всеки път ще откривате за себе си нещо ново. Словото на Христа, като слънчева светлина с вълшебна светлина ще озарява вашият жизнен път, и както е казано в едно от Евангелията: ***„Този, който разбере тези слова, няма да вкуси смърт”***. Почувствайте се като част от единното цяло: не изгубена никому ненужна прашинка, а желано дете на Съществуването, което винаги простира към вас ръце за радостна прегръдка.

НЕБЕСНА ПРИКАЗКА

„Аз и Отец едно сме.”
„Аз съм в Моя Отец, и вие сте в Мене, и Аз във вас.”
(Ин.10:30 и 14:20)

На широкият гръб на вековна скала, която склоняваше глава над водите на вечно младия океан, обичали да живеят дъждовни капки. Това били много умни капки, те неслучайно избрали това място за свое пристанище. Твърдата каменна повърхност не позволявала на никой да проникне в нейната вътрешност, и затова капките, не попивайки, можели дълго да съществуват върху нея. Те високомерно поглеждали своите съседи, които пред очите им чезнеха в пясъка или се просмукваха в земята. „Защо се заселвате в такива неподходящи места?” – казвали им умните капки. Нали те знаеха добре, какво трябва да се прави, за да удължиш живота си. Те

даже имаха малки чадърчета, защитаващи ги от слънчевите лъчи, и балончета с ароматни овлажнители, които използваха за възстановяване на изгубената влага. Но все пак времето вървеше, вятърът и слънцето вършели своето: капките намаляваха и в края на краищата изчезваха.

Всички капки много се страхуваха от смъртта и се покланяха на дъжда, който ги раждал. Когато идвал дъждът те, прекъсвайки се една друга, с всички сили му крещели за своята преданост към него. Много от тях така силно вярвали, че дъждът е способен отново да ги върне на земята, че даже се опитвали да скрият в цепнатините своите чадърчета и спасителни балончета, надявайки се да се възползват от тях при следващия си живот. Имало и други капки, които смятали, че след смъртта, там на небето, те ще попаднат в чуден дворец от скъпоценни камъни, където ще ги поставят на златно блюдо и ще ги покрият с вълшебен кристален похлупак, който завинаги ще ги защити от изсъхване. Те се присмивали на тези, които вярвали в своето връщане, и казвали: „А, че ние знаем със сигурност как стоят нещата в действителност”.

Капките се карали, сдобрявали, умирали, на тяхно място идвали други капки, и така минавали вековете. Но веднъж се случило невероятното: една капка се разбунтувала!

„Омръзна ми цели дни да се крия под чадър. Аз не желая повече бавно да умирам на тези камъни”, - заявила тя. И пред очите на всички, отначало се приповдигнала, после се издължила, като малка гъсеничка и бавно запълзяла към края на скалата.

„Къде отиваш?!” – изумено попитали другите капки.

„Аз не искам повече да използвам овлажнители, когато долу има океан от неизчерпаема влага”, - чули в отговор те.

„Но океанът е така огромен, ще те погълне! Ти просто ще загинеш преждевременно!” – силно закрещели всички в един глас.

„Не, - възразила капката. – Аз съм чувала, че океанът е наш по-голям брат, и също, както и ние, е изпълнен с вода. Не вярвам, че той може да обиди своята малка сестричка”.

„Помисли, нещастнице, какъв пример даваш на младежта, - не се успокояваха съседките й. – По-добре май беше да не се бе раждала. Та

нали беше такава като нас, какво ли се случи с теб? Осъзнай се!" – убеждаваха я те.

„Какво рискувам и какво мога да изгубя тук, освен пробити чадъри, глупави балончета и вечен страх от смъртта?" – отговорила разбунтуваната капка и от високата скала смело се хвърлила надолу.

Отначало водата на океана и се сторила хладна и доста соленовата, но постепенно свикнала, овладяла се и започнала с удоволствие да плува в безкрайните му простори. Харесало й да живее в океана: никога не се била чувствала така защитена. Океанът се грижел за нея, като за малко детенце: като добър вълшебник, й показвал удивителни чудеса и разкривал своите велики тайни. Когато капката заспивала, океанът й пеел тихи песни, нежно люлеейки я на своите вълни. Като ласкав родител я укривал от слъцето и вятъра и я подхранвал с влагата си.

Капката скоро забелязала, че е загубила предишната си форма и започнала да расте, бързо увеличавайки размерите си. Но това изобщо не я плашело, а напротив даже я довеждало до неописуем възторг. Тя започнала да усеща вътре в себе си великата сила на океана, която с всяка измината минута по чуден начин се вливала в нея. Постепенно капката ставала все по-голяма, а океанът – все по-малък. И накрая настъпил денят, когато океанът изчезнал съвсем. Капката се оглеждала навсякъде, но не могла да намери стария приятел. За момент и станало тъжно и малко страшно от това, че останала сама.

„Океан! Океан! Къде си?" – викнала тя.

„Не бой се, аз съм тук, - отзовал се океанът. – Аз никъде и не съм изчезвал, просто ти и аз сега сме едно: ти също стана океан".

Капката погледнала внимателно и разбрала, че океанът казва истината. „Защо ли не се сетих сама?" – удивено възкликнала тя и за пръв път в живота си се усмихнала на слънцето.

„Значи вече не трябва да се боя от нищо, и аз, както и океанът, ще живея вечно. Няма да ми се наложи вече да се раждам и умирам. Колко е хубаво това! Какво забележително нещо е животът все пак!" – помисли си капката и се засмяла със щастлив безгрижен смях. На повърхността на водата се появили леки вълнички.

„Хайде по скоро да направим буря! – викнала тя. – Нека всички чуят, че ние съществуваме! Нека всички узнаят, колко е прекрасно да бъдеш океан!”